

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 26 / II Legislatura / Tercer període

Dimecres, 8 de maig de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 25

Primera reunió

SUMARI

S'obre la sessió a un quart d'onze del matí i set minuts.

Necrologia de l'I. Sr. Joan Cornudella i Barberà (Punt primer de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Obiols (S) intervé per fer la necrologia (p. 1206). La Cambra guarda un minut de silenci en memòria de l'I. Sr. Joan Cornudella i Barberà.

El M. H. Sr. President saluda el nou Diputat I. Sr. Gregorio Rísquez Caballero (S) (p. 1207).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : H. Sr. Conseller de Governació (p. 1207).

Esmenes a la totalitat del Projecte

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, de retorn del Projecte)

Torn a favor : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1210).

Intervenien per fer uns aclariments l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1212) i l'I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1212).

El M. H. Sr. President comunica que han entrat al Saló de Sessions els Excm. Srs. Ambaixadors llatinoamericans, als quals adreça uns mots de salutació (p. 1213).

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1213).

Esmena del G. p. Popular (núm. 2, de retorn del Projecte)

Torn a favor : *I. Sr. Fernández* (p. 1213).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de retorn del Projecte)

Torn a favor : *I. Sr. Molas (S)* (p. 1215).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 1217).

Intervenien per fer uns aclariments l'I. Sr. Molas (S) (p. 1220) i l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1220).

L'I. Sr. Ribó intervé per al·lusions (p. 1220).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 4, a la totalitat amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1220).

Posició dels Grups no esmenants : *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 1221).

Votació conjunta : *rebutjades per 44 vots a favor, 69 en contra i 5 abstencions* (p. 1222).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1222).

Articulat

Article únic

Encapçalament

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Decaiguda després (Addició de nous articles).

Esmena de l'I. Sr. Alay (ER) (núm. 6, de modificació)

Debatuda i decaiguda després (esmena núm. 10; Addició de nous articles).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 7, de modificació)

Debatuda i decaiguda després (esmena núm. 9; Addició de nous articles).

Article 46

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Molas (S)* (p. 1222).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 9, de modificació)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER), juntament amb les esmenes núms. 7, 15, 27 i 28* (p. 1223).

Esmena de l'I. Sr. Alay (ER) (núm. 10, de modificació, de supressió i d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER), juntament amb les esmenes núms. 6 i 14* (p. 1226).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 11, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1227).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 1227).

Votació de l'esmena núm. 8 : *rebutjada per 43 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions* (p. 1228).

Votació de l'esmena núm. 9 : *rebutjada per 45 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions* (p. 1228).

Votació de l'esmena núm. 10 : *rebutjada per 45 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions* (p. 1228).

Votació de l'esmena núm. 11 : *rebutjada per 45 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions* (p. 1229).

L'I. Sr. Molas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1229).

Text del Dictamen

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text del Dictamen, amb una esmena incorporada (p. 1229).

Votació : *aprovat per 71 vots a favor, 41 en contra i 15 abstencions* (p. 1229).

Addició de nous articles o de nous apartats a l'article únic

Article 47

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 12, d'addició)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 1229).

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de modificació)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 1229).

L'I. Sr. Alay (ER) i l'I. Sr. Molas (S) intervenen per a una qüestió d'ordre (p. 1229).

Esmena de l'I. Sr. Alay (ER) (núm. 14, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 10). El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 1229).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 15, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 9) i decaiguda (p. 1229).

Article 70

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 16, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1229).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 1229).

Votació : *rebutjada per 38 vots a favor, 74 en contra i 10 abstencions* (p. 1230).

Article 85

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 17, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1230).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1230).*

Votació : *rebutjada per 38 vots a favor, 75 en contra i 10 abstencions (p. 1230).*

Article 87

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 18, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1230).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1231).*

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Molas (S), juntament amb les esmenes núms. 21, 22, 23 i 25 (p. 1231).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1232).*

Votació de l'esmena núm. 18 : *rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i 12 abstencions (p. 1233).*

Votació de l'esmena núm. 19 : *rebutjada per 35 vots a favor, 63 en contra i 12 abstencions (p. 1233).*

Article 88

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 20, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1233).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1233).*

Votació : *rebutjada per 38 vots a favor, 67 en contra i 13 abstencions (p. 1233).*

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Votació : *rebutjada per 40 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions (p. 1233).*

Article 89

Esmena del G. Socialista (núm. 22, de supressió i de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 19).

Article 91

Esmena del G. Socialista (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 24, d'addició)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 1233).

Esmena del G. Socialista (núm. 25, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Votació de les esmenes núms. 23 i 25 : *rebutjades per 41 vots a favor, 69 en contra i 13 abstencions (p. 1233).*

Exposició de motius

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Molas (S) (p. 1233).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1234).*

Paràgraf primer

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 27, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Paràgraf segon

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 28, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

L'I. Sr. Torres (ER) n'anuncia la retirada (p. 1234).

Votació de l'esmena núm. 26 : *rebutjada per 44 vots a favor, 71 en contra i 15 abstencions (p. 1234).*

Text del Dictamen

Votació de l'encapçalament : *aprobat per 71 vots a favor, 43 en contra i 15 abstencions (p. 1234).*

Votació del títol de la Llei : *aprobat per 71 vots a favor, 44 en contra i 15 abstencions (p. 1234).*

Votació de l'Exposició de motius : *aprobadada per 71 vots a favor, 44 en contra i 15 abstencions (p. 1234).*

Votació de tota la Llei : *aprobadada per 71 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (Un sector de la Cambra ha romàs assegut tot al llarg d'aquesta votació.) (p. 1234).*

Se suspèn la sessió a un quart de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a un quart de sis de la tarda i tretze minuts.

Explicació de vot : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 1234), I. Sr. Molas (S) (p. 1235), I. Sr. Fernández (P) (p. 1236), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1237) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1238).*

Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar davant el Ple (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1239).*

Esmenes a la totalitat del Projecte

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, de retorn del Projecte)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1241).*

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 1241).*

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1243).*

Rèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1243).

Contrarèpliques : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1244) i *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 1244).

Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 1244).

Articulat

Article 1

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 60 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció* (p. 1244).

Article 2

Lletra b)

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 2, 3 i 4, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1244).

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 1245).

Votació de l'esmena núm. 2 (lletra b)) : *rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions* (p. 1245).

Votació de l'esmena núm. 3 (lletra d)) : *rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions* (p. 1245).

Votació de l'esmena núm. 4 (lletra e)) : *rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 1245).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 67 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció* (p. 1245).

Articles 3, 4, 5 i 6

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1245).

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix el text d'una esmena tècnica a l'article 4 (p. 1246).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 1246).

Article 7

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 5, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 1246).

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 1246).

Votació : *rebutjada per 4 vots a favor, 55 en contra i 22 abstencions* (p. 1247).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 77 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 1247).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 7, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1247).

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 1247).

Votació : *rebutjada per 24 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 1248).

Article 8

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 6, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1248).

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 1248).

Votació : *rebutjada per 24 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions* (p. 1248).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 1248).

Articles 9, 10, 11 i 12

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1249).

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix el text d'una esmena tècnica a l'article 11 (p. 1249).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 1249).

Article 13

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana (núms. 8, d'addició, i 9, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 1249).

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 1250).

Votació de l'esmena núm. 8 (apartat 1, lletra b)) : *rebutjada per 4 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció* (p. 1250).

Votació de l'esmena núm. 9 (lletra e)) : *rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 1250).

Text del Dictamen

Votació (fins a la lletra d) inclosa) : *aprobat per 87 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 1250).

Votació (lletra e)) : *aprobat per 60 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció* (p. 1250).

Articles 14, 15, 16 i 17

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 1250).

Article 18*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 10, de supressió)Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1250).Torn en contra : *I. Sr. Parera (CiU)* (p. 1251).*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 11, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1252).Torn en contra : *I. Sr. Parera (CiU)* (p. 1252).Votació de l'esmena núm. 10 : *rebutjada per 29 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 1252).Votació de l'esmena núm. 11 : *rebutjada per 4 vots a favor, 62 en contra i 25 abstencions* (p. 1252).*Text del Dictamen*Votació : *aprobat per 62 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció* (p. 1252).**Article 19***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 12, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1253).Torn en contra : *I. Sr. Parera (CiU)* (p. 1253).Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 1254).*Text del Dictamen*Votació : *aprobat per 86 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 1254).**Disposició transitòria***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 13, de modificació i d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1254).Torn en contra : *I. Sr. Parera (CiU)* (p. 1254).*L'I. Sr. Vives (PSUC) n'anuncia la retirada* (p. 1254).**Disposicions finals primera i segona***Text del Dictamen*Votació : *aprovades per unanimitat* (p. 1254).**Disposició final tercera***Esmena del G. p. Popular* (núm. 14, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 1255).Torn en contra : *I. Sr. Parera (CiU)* (p. 1255).Votació : *rebutjada per 5 vots a favor, 62 en contra i 30 abstencions* (p. 1255).*Text del Dictamen*Votació (primer paràgraf i lletra a)) : *aprovats per 66 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció* (p. 1256).Votació (lletra b)) : *aprovada per unanimitat* (p. 1256).**Disposició final quarta, Títols secundaris i Exposició de motius***Text del Dictamen*Votació : *aprovats per unanimitat* (p. 1256).**Títol de la Llei***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 15, de modificació)*L'I. Sr. Vives (PSUC) n'anuncia la retirada* (p. 1256).*Text del Dictamen*Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 1256).Explicació de vot : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1256), *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 1256), *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 1258), *I. Sr. Torres (ER)* (p. 1258) i *I. Sr. Parera (CiU)* (p. 1259).**Designació de dos membres del Consell Consultiu (Punt quart de l'ordre del dia.)***L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'article 3.1.a) de la Llei del Consell Consultiu* (p. 1259).*El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre* (p. 1260).Votació : *Són elegits per majoria absoluta els senyors Robert Vergés i Joan Piqué* (p. 1260).*La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i dos minuts.**Rectificació al DSPC, P-25, corresponent a la sessió plenària núm. 24, del dia 24 d'abril de 1985* (p. 1260).

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 25

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintro.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i de Justícia.

Ordre del dia

1. *Necrologia de l'I. Sr. Joan Cornudella i Barberà.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar davant el Ple.*
3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària, i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar davant el Ple.*
4. *Designació, pel Parlament, de dos membres del Consell Consultiu.*
5. *Debat i votació de la Proposició no de Llei sobre l'Actuació de la Policia el Dia de Sant Jordi.*
6. *Debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Policia Autònoma Catalana.*
7. *Interpellació al Consell Executiu sobre la reinserció de penats i les comissions d'assistència social.*
8. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'acció de Govern pel que fa a la política territorial.*
9. *Interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos.*
10. *Interpellació al Consell Executiu sobre els centres de sanitat ramadera.*
11. *Interpellació al Consell Executiu sobre el dèficit de places i d'equipaments en els centres públics d'ensenyament.*
12. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre un Projecte de Llei de Potenciació de les Cambres Agràries.*
13. *Preguntes a formular oralment davant el Ple.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

D'acord amb l'article 128.4 del Reglament, la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també el nom de qui les ha formulades, hauria de ser donada verbalment per aquesta Presidència, però havent estat repartida, aquesta Presidència prega que se l'excusi d'aquesta obligació.

Necrologia de l'I. Sr. Joan Cornudella i Barberà

El primer punt de l'ordre del dia és la necrologia de l'Illustre senyor Joan Cornudella. Aquesta Presidència saluda amb emoció i afecte els familiars del nostre homenatjat, que ens hono-

ren amb llur presència, i els fa presents els sentiments d'amistat i companyonia que experimentem tots els membres de la Cambra envers la figura de l'Illustre col·lega desaparegut físicament, però no del nostre record, que en alguns casos té molt llunyanes arrels que, per al qui us parla, es remunten a quaranta-cinc anys endarrere, precisament als dies de l'octubre del 1940, que el President Companys es trobava a Montjuïc en vigílies de la seva immolació.

Això farà comprendre millor als presents l'emoció amb què el qui té l'honor d'adreçar-vos la paraula la cedeix ara a l'Illustre Diputat senyor Raimon Obiols perquè faci el seu parlament en memòria de l'Illustre company que acaba de deixar-nos.

L'Illustre Diputat senyor Raimon Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, comprendran perfectament que és un gran honor per a mi —en tant que President del Grup parlamentari Socialista i Primer Secretari del Partit al qual pertanyia Joan Cornudella en el moment de la seva mort— pujar aquí a evocar la seva figura.

Quan, arran de la mort de Joan Cornudella, se'm va demanar la meua valoració, el meu comentari, vaig dir que per a mi Joan Cornudella era un home d'honor; no era, en canvi, un home d'honors. Era un home senzill, un home amb la bonhomia, la modèstia d'un home del poble. Era un home que no evocava de manera permanent un historial. Era un home, malgrat tot, que tenia al seu darrere un llarguíssim i honrós itinerari de combat al servei de Catalunya, de combat per la llibertat de Catalunya. Itinerari de més de cinquanta anys, des de l'etapa inicial de la seva joventut, en què s'afilià, l'any 1923, a Estat Català, organització de la qual arribà a ser Secretari General; itinerari que prosseguí en els combats democràtics i nacionals de la República, que prosseguí en el combat durant la Guerra Civil, en el 24 Cos d'Exèrcit, i que continuà a partir del 1940 en el seu retorn a Catalunya després d'un curt i impacient exili, de la mà de vells i fidels companys, militants antics com ell.

Entrada a Catalunya, doncs, el 40, en contrapunt amb el procés de constitució, a França i a l'interior del Front Nacional de Catalunya, i afebrada i permanent activitat política en la clandestinitat fins al moment de la seva detenció, l'any 1942.

Evocar això, sobretot davant els joves, significa quelcom d'important per als qui hem tingut la sort de poder lluitar al costat d'aquest home. Jo no vull fer literatura sobre què podia significar, l'any 1942, l'entrada en les comissaries de la policia franquista sota l'acusació de lluitar per la llibertat, per la democràcia, per Catalunya. Simplement, un comentari : els detinguts dels anys cinquanta, dels anys seixanta, dels anys setanta, tenien l'únic consol, en el moment d'entrar en les comissaries del franquisme, de pensar el que allò era a la dècada dels quaranta.

Voldria evocar també, més enllà del que significa de sacrifici a una causa democràtica i nacional, el paper polític importantíssim que Joan Cornudella, al front de la seva organització, va jugar durant els anys de la dictadura. A través de la persecució constant d'una política d'afirmació nacional i democràtica, de la prossecució d'una política d'unitat de totes les forces democràtiques de Catalunya, primer en el Consell Nacional de la Democràcia Catalana, després en la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i en l'Assemblea de Catalunya.

En moments d'exclusives polítiques entre partits, d'incomprensions i de recels, el Front Nacional, i, al seu davant, Joan Cornudella, jugà un paper eminentment positiu per aconseguir la unitat de tots els sectors democràtics de la vida política i social del país en la lluita pel restabliment de les llibertats democràtiques i nacionals i pel restabliment de la Generalitat.

Aquest home —hi insisteixo, home d'honor, home que és un exponent destacat d'una generació que ha estat en tots els combats al llarg de cinquanta anys— ha estat també un home que ha reflexionat d'una manera permanent a l'entorn de les seves preocupacions juvenils, a l'entorn dels seus ideals, que s'han continuant de manera ferma al llarg de tota la seva vida; ha estat un home que ha compaginat una fermesa total en els seus principis i en les seves conviccions amb una flexibilitat, una llibertat d'esperit, una llibertat de pensament a l'entorn de la consideració dels fets i de les circumstàncies que han anat acompanyant el seu llarg combat.

Per això, Cornudella ens sorprenia a tots per l'amplitud de les seves preocupacions, per l'heterodòxia permanent de molts dels seus plantejaments, pel fet, per exemple, que arran dels setanta anys es decidís a llicenciar-se en ciències econòmiques, pel fet que en els rengles del nostre partit el seus amics, els seus interlocutors habituals eren aquells i aquelles que apareixien, precisament, com a més contraris, aparentment, a la seva biografia i als seus plantejaments: els joves —la seva antítesi en el pla generacional— i els sindicalistes —la seva antítesi, també en certa mesura, des del punt de vista dels orígens, de les arrels, de les trajectòries.

Era amb ells, fonamentalment aquests darrers anys amb els quals sostenia un diàleg permanent en el si del Partit Socialista.

Home, doncs, de pensament laic, de pensament obert de manera permanent a les noves realitats a què ell s'abocava amb il·lusió i amb preocupació també en determinats moments conscient que el país i les circumstàncies anaven canviant —jo recordo com evocava en alguna conversa una cita de Georges Duhamel que Charles De Gaulle havia col·locat al frontispici d'alguns dels seus llibres: «l'odeur du monde est changé» —l'olor del món ha canviat. Ell s'adonava d'això, resseguia una reflexió permanent sobre la crisi econòmica, social, cultural, de valors que afecta avui Catalunya i tot el món occidental i tenia la ferma convicció, al llarg d'aquest itinerari de pensament, que era en les posicions d'esquerra, en les posicions del socialisme que es podia trobar la solució a les qüestions nacionals de Catalunya i als greus problemes que la crisi actual, que els canvis actuals generen en la nostra societat.

En l'alternativa entre polítiques d'igualtat i de progrés, o polítiques de nou darwinisme social, polítiques d'escisió entre sectors de privilegi i sectors de marginació en la societat, com s'albira avui en funció d'una determinada evolució de les coses en el món occidental, Cornudella havia fet ja fa molt de temps una opció, l'opció al costat dels treballadors, l'opció al costat dels desvalguts, l'opció anticapitalista, explícitament proclamada en les seves darreres afirmacions dient que ell se sentia cada vegada, cada dia que passava, més socialista.

Però, més enllà de la seva afiliació ideològica, més enllà de les seves posicions polítiques, Cornudella és avui ja una figura de Catalunya, no la figura d'un partit, és la figura del Front Nacional d'un llarg període, és la figura d'un representant del poble de Catalunya en els rengles del Grup parlamentari Socia-

lista, ben entès, però és també una figura d'honor en un país on uns quants supervivents de la desfeta, supervivents de la Guerra Civil, van ser a la cita l'any 40 i no van doblegar-se en cap instant en aquest combat permanent que ha donat finalment els seus fruits.

La Generalitat de Catalunya, el poble de Catalunya crec que estan en deute amb aquest combatent per la llibertat del nostre país i que està pendent l'homenatge nacional que aquest home mereix.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Raimon Obiols. I, com a conclusió d'aquesta part de la sessió dedicada a homenatjar l'Il·lustre Diputat senyor Joan Cornudella i Barberà, invito els Il·lustres membres de la Cambra a recollir-se un minut en memòria seva. (*Pausa.*)

Moltes gràcies.

**Projecte de Llei
de Modificació de la Llei 3/1982, de 25 de març,
del Parlament, del President i del Consell Executiu
de la Generalitat de Catalunya**

Passem ara al segon punt del nostre ordre del dia, però, abans d'entrar en la seva temàtica, aquesta Presidència desitja donar la benvinguda a l'Il·lustre senyor Gregorio Rísquez Caballero, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, que substitueix com a Diputat l'Il·lustre senyor Joan Cornudella i Barberà, que acabem d'homenatjar. Espera aquesta Presidència una tasca profitosa, dedicada i abnegada del nou Diputat, al qual —com he dit— dono la benvinguda.

Aquest segon punt és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar davant el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Prego que si algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei ho faci. Tinc per això el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats, per fer la presentació en nom del Consell Executiu del Projecte de Llei de Modificació de la Llei del Parlament, President i Consell Executiu de la Generalitat que introdueix el dret de dissolució del Parlament per part del President de la Generalitat.

És evident que el règim polític català ha de considerar-se com a règim parlamentari a partir de la configuració estatutària i institucional de les relacions entre el Parlament i el Govern de la Generalitat. Atenent, tant el criteri classificador de règims polítics, que es basa en la determinació de l'òrgan competent per fixar la política general, com en les relacions entre l'òrgan legislatiu i executiu, el nostre règim polític ha d'ésser qualificat de la manera que acabo d'esmentar.

En efecte, el règim parlamentari és aquell que es fonamenta en la col·laboració entre els poders de l'Estat, en aquest cas de la Comunitat Autònoma, situant el Parlament en el lloc

central del sistema en la mesura que el Govern té una relació fiduciària amb la Cambra derivada del fet que la mateixa formació del Govern depèn de manera directa o indirecta del Parlament i de què aquest pot exigir-ne, per tant, la responsabilitat política.

Aquesta relació fiduciària comporta, doncs, que en tot règim parlamentari ha d'existir permanentment una relació de confiança entre el Parlament i el Govern.

En el cas concret de Catalunya l'esquema indicat es compleix en la mesura que l'article 36 de l'Estatut estableix que «el President de la Generalitat serà elegit pel Parlament d'entre els seus membres» i els articles 37, de l'Estatut, i 85, de la Llei del Parlament, President i Consell Executiu, estableixen la responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

Malgrat que alguns autors partidaris de l'anomenada teoria de «la responsabilitat política» consideren que l'element essencial del règim parlamentari és la responsabilitat política del Govern davant del Parlament no cal oblidar que existeix una altra orientació doctrinal que posa l'èmfasi definidor en el concepte de l'equilibri de poders. D'acord amb aquesta teoria no només és la responsabilitat política la que permet de definir a un règim polític com a parlamentari, sinó que l'adequat equilibri institucional entre poder legislatiu i l'executiu exigeix que el principi es complementi amb el reconeixement del dret de dissolució de les Cambres per part del Govern entès com a contrapès del principi de responsabilitat.

Sense necessitat de prendre decididament posició en relació amb aquestes doctrines el cert és que la realitat demostra que les normes fonamentals de la majoria dels estats de règim parlamentari inclouen el dret de dissolució del Parlament. Consegüentment, en funció dels criteris exposats, sembla adequat i correcte definir el règim parlamentari com aquell en què el Govern és responsable políticament davant del Parlament i aquest té habitualment el dret de dissoldre'l.

D'altra banda, cal fer esment també a la incidència d'una sèrie de factors de tipus polític i jurídic que al llarg del temps han transformat profundament el funcionament dels règims parlamentaris, que tot i mantenint el Parlament com a centre del sistema de relacions institucionals han operat un canvi important reforçant l'estabilitat dels governs. Aquesta evolució ha tingut especial transcendència en la mateixa configuració dels mecanismes de control parlamentari i sobre la mateixa concepció de la dissolució com a mecanisme de resolució d'eventuals conflictes polítics entre Parlament i Govern. Així, mentre l'exigència de la responsabilitat política ha estat objecte d'un marc jurídic cada cop més definit, que ha culminat amb la tècnica de la moció de censura constructiva introduïda per primer cop en la Llei Fonamental de Bonn, de 1949, i que, malgrat les crítiques que se li puguin fer, ha estat adoptada posteriorment per la Constitució Espanyola de 1978 i en la normativa institucional de totes les Comunitats Autònomes, el dret de dissolució ha vist també modificat el seu sentit inicial de manera que es mostra cada cop més com una facultat pròpia de la funció de govern.

Aquesta evolució s'ha anat recollint en els més recents textos constitucionals i, especialment, en els del nostre Estat. Aquest és el cas, com he dit abans, de la Constitució Espanyola de 1978 i de la Llei del Govern del País Basc, i també del Pro-

jecte de Llei que s'està tramitant en el Parlament de Galícia, que combinen el mecanisme de la moció de censura constructiva i el dret de dissolució.

També en la resta de les disposicions institucionals de les altres Comunitats Autònomes es recull en part aquest principi en preveure la moció de censura constructiva, i tot i que no fan el mateix amb el dret de dissolució —això no és per motius de relacions entre poders, sinó que és conseqüència dels principis establerts en els acords polítics autonòmics signats l'any 1981, als quals ens referirem més endavant. Val avançar només aquí que aquests pactes es van inspirar en el principi de la celebració d'eleccions autonòmiques de manera unitària i, per tant, això comportava que no es reconegués en els estatuts la possibilitat d'un dret de dissolució anticipada.

En dret comparat, com sempre, es poden trobar tota mena d'exemples i combinacions, però voldria simplement destacar que entre els Estats parlamentaris —parlo dels Estats— Noruega és l'únic que no té el dret de dissolució.

La combinació dels mecanismes de dret de dissolució i de censura constructiva és una fórmula estable —com deia abans, implantada per la Constitució de 1978— i que es concreta —torno a insistir— en l'àmbit de l'Estat i de la Comunitat Autònoma Basca. Hi ha el projecte de Galícia que també va en aquesta direcció.

Pel que fa a la Constitució de 1978, article 115, cal remarcar que només un Grup parlamentari, el Grup parlamentari comunista en el Congrés dels Diputats, i alguns Diputats i Senadors individuals van votar en contra del sistema establert en el text fonamental.

A diferència d'altres estatuts d'autonomia, en els quals es nega expressament el dret de dissolució per part del Govern, l'Estatut de Catalunya no contempla cap disposició relativa a aquesta matèria llevat de la dissolució per manca d'investidura —Disposició transitòria 5.6—, per la qual cosa han d'ésser les lleis institucionals dictades a l'empara de l'article 29 les que hauran d'establir el règim de les relacions entre el Parlament i el Govern.

En aquest sentit, la Llei del Parlament, President i Consell Executiu de la Generalitat, de 23 de març de 1982, va optar per una regulació en la qual quedava exclosa la dissolució, ja que d'acord amb l'article 46 la legislatura només pot finalitzar quan hagi expirat el mandat legal o bé en el supòsit de no-investidura. En l'actual regulació no hi ha, doncs, lloc ni al dret de dissolució, ni tampoc a l'autodissolució.

L'actual Projecte de Llei, que s'inspira directament en l'article 115 de la Constitució, pretén introduir el dret de dissolució de manera que el sistema català passaria a homologar-se en línies generals amb el de l'Estat i també amb el del País Basc.

Del contingut de l'Informe de la Comissió d'Experts que va donar lloc als acords autonòmics entre el Govern d'UCD i el PSOE, l'any 1981, destaca, als efectes que aquí interessen, la proposta d'unificació de dates per a la celebració de totes les eleccions d'àmbit regional. Punt 4.1. Com ja hem exposat abans, aquest és un tema que cal posar en connexió amb una altra de les propostes realitzades en el punt 4.2, relativa a la inexistència d'un dret de dissolució a favor dels òrgans executius autonòmics, ja que és clar que aquest dret podria comportar la inutilitat de la previsió anterior. És important destacar, en tot cas, que les propostes de la Comissió es realitzaven a l'apartat

de l'informe relatiu als acords polítics inicialment no legalitzats, ja que, com s'argumentava explícitament, en la mesura que aquestes matèries incidien directament en el procés d'elaboració i aprovació dels Estatuts, l'articulació de les propostes no podia fer-se a través d'una llei estatal, sinó que havia d'ésser objecte d'acords o pactes no integrats legalment. Amb aquesta consideració quedava clar que els Estatuts aprovats amb anterioritat —entre ells, el de Catalunya— no podien veure afectat el seu contingut pel que fa a la competència d'organització i funcionament de les institucions d'autogovern, i per això es proposava la via del pacte, de cara a la imminent redacció de la resta d'Estatuts d'Autonomia.

En aquest sentit, cal constatar com aquests Estatuts van recollir les esmentades propostes, en especificar, en la majoria dels casos, la necessària coincidència de les eleccions autonòmiques amb les generals: article 25 de l'Estatut d'Astúries, article 18 de l'Estatut de la Rioja, articles 24 i 27 de l'Estatut de Múrcia, article 10 de l'Estatut de Castilla-La Mancha, article 22 de l'Estatut d'Extremadura, article 11 de l'Estatut de Castilla-León, i preveure tots ells un mandat parlamentari idèntic —quatre anys—, sense possibilitat de dissolució anticipada, llevat del supòsit de no investidura. La unificació de la durada del mandat i del moment de celebració de les eleccions autonòmiques quedava, així, assegurat, llevat d'aquelles Comunitats Autònomes amb Estatut ja aprovat amb anterioritat.

Del que s'acaba d'exposar poden extreure's dues consideracions: primer, l'existència d'un compromís polític, subscrit pel partit que actualment governa, en el sentit que en el sistema de relacions entre els parlaments autonòmics i els seus executius s'exclouï la possibilitat de preveure un dret de dissolució. Aquesta posició no sembla obeir, però, arguments propis del dret constitucional, sinó la conveniència d'unificar, en la major mesura possible, el procés d'eleccions autonòmiques. Segon, el reconeixement inicial que aquesta situació no pot ésser imposada directament per llei de l'Estat —en aquell moment, la LOAPA—, ja que es tractava d'una matèria que els Estatuts han de regular directament o, en tot cas, remetre a la legislació de la mateixa Comunitat. No obstant això, sobre aquesta última consideració ha incidit la Sentència del Tribunal Constitucional del 16 de maig de 1983, dictada sobre la Llei Orgànica 38/1983, que modificava alguns preceptes de la Llei d'Eleccions Locals. Com a continuació veurem, aquesta resolució ha introduït elements nous sobre el tema de les competències electorals, elements que, per l'ambigüitat amb què vénen formulats, poden donar lloc a interpretacions discrepants. La Sentència fa, d'una banda, una interpretació àmplia del concepte de règim electoral general, que, en posar-lo en connexió amb l'article 23.1 de la Constitució, permetria entendre que l'àmbit de la competència estatal en aquesta matèria pot estendre's a la regulació de tot allò que és primari i nuclear en el règim electoral, amb independència que aquest règim sigui l'estatal, l'autonòmic o el local.

De totes maneres, aquesta interpretació sembla que queda, després, força matisada quan en la mateixa Sentència es fa al·lusió a règims electorals especials i particulars, entre les quals s'esmenten, precisament, les eleccions legislatives de les Comunitats Autònomes, en el sentit que aquestes resten excloses de la competència estatal, en virtut de les previsions que expressament contemplen els respectius Estatuts d'Autonomi-

a. Una interpretació coherent dels fonaments jurídics d'aquesta Sentència hauria de passar, doncs, pel reconeixement d'una competència exclusiva de les Comunitats Autònomes per elaborar el seu propi règim electoral. Ara bé, aquesta interpretació no és la que en aquests moments s'està realitzant a nivell estatal, ja que el contingut del Projecte de Llei sobre Règim Electoral General, actualment en tramitació a les Corts, sembla emparar-se clarament en el criteri jurisprudencial apuntat en primer lloc, i, en conseqüència, inclou tota una sèrie de preceptes d'aplicació obligatòria i general, en relació amb les eleccions autonòmiques. El contingut d'aquest Projecte de Llei, que té, sens dubte, el seu origen en una doctrina jurisprudencial essencialment contradictòria i no gaire explícita, com acabo d'exposar, serveix, no obstant, per posar de relleu una evident vocació d'intervenció de l'Estat en l'àmbit del règim electoral autonòmic, malgrat la inexistència d'una base jurídica clara.

La reflexió anterior no pot deixar-se de posar en relació amb la filosofia que inspiren els pactes autonòmics. En efecte, l'article 42 del Projecte de Llei es refereix, concretament, a la convocatòria d'eleccions i afecta, en virtut del que estableix la Disposició addicional primera, les eleccions autonòmiques. D'aquesta manera, l'Estat introdueix en l'esmentat Projecte de Llei un precepte relatiu als requisits generals de convocatòria de les eleccions, que en la mesura que es refereix a l'expedició dels decrets de convocatòria general, de convocatòria electoral, pot incidir indirectament sobre els supòsits en què es produeix l'expiració del mandat de les Cambres de les Comunitats Autònomes. Aquesta incidència queda palesa en el mateix redactat del precepte, quan fa referència expressa als supòsits de dissolució anticipada, expressament previstos en l'ordenament jurídic. És cert que en aquest punt la Llei no prohibeix, en principi, l'existència d'aquests supòsits, ja que la remissió a l'ordenament jurídic no significa, forçosament, que hagi de ser l'ordenament en vigor en el moment d'aprovar-se la Llei. Ara bé, el que sí que resulta, en tot cas, significatiu, és el principi que s'introdueix, és a dir, el fet que una llei de l'Estat pugui afectar matèries pròpies del règim electoral autonòmic, i de retruc els mateixos mecanismes de relació entre el Parlament i el Consell Executiu.

Els antecedents que acabo d'exposar, juntament amb el contingut del Projecte de Llei, justificarien, per tant, una iniciativa legislativa com la que ha presentat el Consell Executiu de la Generalitat, per evitar qualsevol dubte interpretatiu sobre l'abast de l'article 42 del Projecte de Llei, reafirmar el principi de competència de la Generalitat per regular aquesta matèria, evitar els possibles efectes d'una modificació de l'actual redactat del precepte, en el curs dels debats que encara queden pendents en el Senat. Cal recordar, en aquest sentit, la recent experiència de la Llei de Bases de Règim Local, en el tema dels cossos d'habilitació nacional. Cal recordar, també, aquí el contingut del punt 8.2 dels acords autonòmics segons el qual «deberán establecerse contactos con los Consejos de Gobierno y las fuerzas políticas de Cataluña, País Vasco y Galicia, con la finalidad de hallar una fórmula que impida al Consejo de Gobierno u órgano ejecutivo disolver el Parlamento o Asamblea».

Les conclusions, doncs, del que acabo de dir, podrien resumir-se de la manera següent: el dret de dissolució de la Cambra o de les Cambres, malgrat que ha estat observat tradicionalment des de la perspectiva de l'equilibri de poders, ha

anat adquirint, de mica en mica, una autonomia pròpia que el configura actualment com una tècnica pròpia de les funcions de govern, deslligada en la pràctica de l'àmbit de les relacions entre Parlament i poder executiu. Els antecedents legislatius més propers —Estat espanyol, País Basc i segurament Galícia— demostren que l'ordenament espanyol compatibilitza perfectament la moció de censura constructiva amb el dret de dissolució. No pot oposar-se a aquest fet la circumstància que la resta de Comunitats Autònomes no prevegin aquest esquema. La resposta té el seu origen en els pactes autonòmics, dels quals no resulta una crítica sobre aquest sistema de relacions de poders, sinó la voluntat d'unificar el règim de celebració d'eleccions a tot l'Estat. Aquesta voluntat política, juntament amb la interpretació que es fa en aquests moments de la competència de l'Estat sobre el règim electoral general posen de relleu el perill latent d'una intervenció en l'àmbit del règim electoral autonòmic, i d'una possible incidència en els mecanismes de relació entre poders.

Aquests, senyor President, són els motius principals que han impulsat el Consell Executiu a presentar al Parlament de Catalunya el Projecte de Llei que ara estem debatent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha algun representant de la Comissió que vulgui presentar el Dictamen? No essent així podem començar, doncs, la discussió del Projecte de Llei. Hi ha esmenes a la totalitat; n'hi ha quatre, concretament. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Conseller, aquesta és una Llei molt breu, un Projecte de Llei molt breu però molt important, perquè afecta el cor de la Llei més important que ha fet aquest Parlament des del punt de vista institucional : la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, o sigui, l'anomenat Estatut Interior. Fins aquí suposo que tots estarem plenament d'acord.

Nosaltres demanem el seu retorn, el rebuig d'aquest Projecte de Llei, per qüestions procedimentals i per qüestions de fons. Em seria molt grat estendre'm en les qüestions procedimentals, tant el que diu el Reglament del Parlament de Catalunya, que no obliga a utilitzar mecanismes conjunts, però que estableix vies de mecanismes conjunts per a determinats articles, com la mateixa Llei que es vol modificar, la de l'Estatut Interior, en el seu article 33, que deixa a nivell d'articles de desenvolupament bàsic de l'Estatut d'Autonomia, entre altres, el que ara es vol retocar. No és obligatori, cert, és fortament recomanat, i si és establert, per partida doble, si hi ha una via oberta, vol significar alguna cosa, vol significar el que la mateixa voluntat del Grup majoritari d'aquesta Cambra s'ha expressat en altres debats, com el d'iniciativa legislativa popular, demanant també aquesta voluntat unitària. Vol significar el que ens deia el President de la Generalitat de Catalunya en el seu discurs de presentació com a candidat a la investidura en la segona legislatura, que citaré textualment, es referia —i lamento molt que no sigui present en el debat d'una Llei que afecta una competència important, que segurament avui adquirirà, per efecte de la majoria absoluta—, deia que «malgrat de disposar de majoria absoluta, buscaré la col·laboració del

màxim possible de forces polítiques i socials. Som molt conscients que nosaltres sols» —i això, aleshores, era una citació del seu anterior discurs d'investidura, l'any 80—, «ni que tinguéssim 68 Diputats» —tanca la cita—, «és a dir, majoria absoluta, no podem construir Catalunya. Avui en tenim 72 i dic el mateix : jo vaig proposar que determinades lleis es fessin per Ponència al Parlament, d'aquesta manera s'assegurava la presència de tots els Grups i totes les opinions. Doncs bé, jo ara anuncio —29 de maig del 84— que durant aquesta legislatura mirarem de fer el mateix, ja sigui a través de Ponència conjunta o per col·laboració directa del Govern amb els Grups polítics. Abans de fer valer simplement la força dels vots cal intentar aconseguir, en els temes més importants, un consens al més general possible». Senyor Jordi Pujol, candidat aleshores a la Presidència de la Generalitat.

Nosaltres creiem que vostès no han respectat la tradició d'aquest Parlament ni l'esperit de les lleis fonamentals. Vostès no han complert amb les propostes que han fet com a Grup des d'aquesta Tribuna, ni amb les que han fet solemnement —omplint-se la boca d'acords institucionals—, des de la Presidència de la Generalitat. I no han respectat, senyor Alavedra —i em fa vergonya dir-li-ho com a ex-portaveu del Grup majoritari a l'anterior legislatura amb un gran tarannà de participació en aquest sentit— no han respectat ni els mínims parlamentaris que es respecten en qualsevol llei.

Nosaltres hem estat convocats a la Comissió primera per telegrama, per debatre les esmenes en aquest Projecte. Un telegrama rebut de dotze a vint hores, com a màxim, anterior a la convocatòria. És legal. Hem estat convocats per carta l'endemà, amb vint-i-quatre hores, a la Comissió per debatre el Dictamen..., i nomenant també per majoria en la Comissió ponent únic, el portaveu del Grup de Convergència i Unió per analitzar el Dictamen d'aquesta Llei.

Senyor Alavedra : digui'm vostè si això s'adiu amb la tradició d'aquesta Cambra, amb els mínims de qualsevol llei que té espai de ponència i espai de Comissió per negociar políticament i, si més no, a més amb aquesta Llei tan important. Per cert, felicito una sèrie de senyors i senyores Diputades, que m'agradaria poder disposar de temps per llegir la llista : senyor Camps, senyor Renau, senyor Camps, senyor Sanclimens, etcètera, que arriben fins a trenta-tres, que amb qüestió d'hores demanen ja «urgència» per a aquesta Llei. Els felicito per la rapidesa de criteri, per haver pogut analitzar només amb hores la transcendència del fet i a demanar procediment d'urgència per a aquesta Llei, i perdoni'm que no els citi tots, perquè em menjaria part del meu temps, de la meua argumentació.

Per cert, també els felicito, perquè demanant urgència no es van adonar que una Llei d'un sol article que proposaven portava quatre errors tècnics —per dir-ho púdicament— que van haver de ser esmenats en Comissió.

Cap voluntat de negociació, ni la més mínima, per què, senyor Alavedra? Aquí està la pregunta que hauríem de resoldre en aquest debat. Per què? Entrarem en el dret comparat i entrarem a les institucions, però el tema polític de fons : per què aquesta urgència i per què aquest canvi? Hi havia un equilibri institucional en l'Estatut Interior —hi ha molts tipus d'equilibri, certament, i ens entendrem de seguida, i ho aclarirem de seguida quant al dret comparat, no quant al tema polític, perquè són vostès els qui ho han d'aclarir. El senyor Subirà

ens deia : «per què el que és bo per a l'Estat espanyol, per a la República Federal Alemanya, per a molts länder, per a altres constitucions» —emportat pel seu entusiasme fins i tot deia : «per a França»— i per al País Basc, per què no és bo per a Catalunya?

Bé, entrem en el dret comparat breument —no per altra cosa sinó perquè m'hi convida el senyor Conseller amb el seu discurs— i a la tradició parlamentària : sols l'Estat espanyol, en la seva Constitució, contempla el dret de dissolució equilibrat amb la moció de censura constructiva. És l'únic cas a nivell d'Estat.

I en aquest cas, quan el President del Govern vol dissoldre, la signatura de la dissolució la fa una altra figura institucional, el Cap d'Estat. El President, prèvia valoració amb el Consell de Ministres, ho decideix i el Cap d'Estat signa la dissolució. Hi ha algú, per damunt del President del Govern, que dóna ratificació a la dissolució.

A la República Federal Alemanya —que hi ha censura constructiva— no hi ha dissolució en mans del Govern si no és que hagi perdut una votació de qüestió de confiança (Article 68). Totes les constitucions posteriors a la Llei Fonamental de Bonn —i permeti'm que el corregeixi, senyor Alavedra—, totes, amb l'única excepció de l'Estat espanyol —i n'hi ha hagut força, senyor Subirà— totes no han recollit la moció de censura constructiva. Anem als sistemes federals, a les regions italianes o autonòmiques. A les regions italianes no n'hi ha ni un, de cas d'equilibri, com el que vostès proposen. Ens els länder alemanys no n'hi ha ni un, d'equilibri, com els que vostès proposen. El que més s'hi acosta —i perdonin-me el meu alemany, que no en sé— és el Scheleswig-Holstein el cap de govern pot dissoldre, igualment com el mecanisme de la Llei Fonamental de Bonn, quan ha perdut una qüestió de confiança; tots els altres casos són, o bé d'autodissolució, com es proposa en unes esmenes que veurem després, o en el supòsit de no-investidura.

Al País Basc, senyor Alavedra i senyors de Convergència i Unió, al País Basc, que hi ha censura constructiva i dissolució per part del *Lehendakari*, hi ha un article que vostès obliden molt quan citen el País Basc, i que fa part de l'equilibri institucional que vostè ha citat, i li podria recordar els debats en el Parlament basc, que és el 49 de la Llei de Govern del País Basc, que diu que : «hi ha a més d'això —censura constructiva i dissolució—, hi ha censura al Vice-president quan hi ha delegació i hi ha censura individual als Consellers, censura, moció de censura que pot portar a la dimissió els Consellers individualment. Aquí hi ha un equilibri molt diferent del que vostès ens proposen, perquè veurem després que quan els proposem negociar i compensar aquest equilibri ens diran que no. No van, doncs, vostès, a la solució d'Euskadi, i jo m'atreveixo a dir, fins i tot, que no van a la solució de l'Estat espanyol, perquè aquí, ens agradi o no ens agradi, no hi ha cap d'estat, i el que és, és un altre ordenament, l'ordenament global constitucional.

Nosaltres, per tant, podem rebutjar de pla els arguments jurídics del dret comparat i la tradició parlamentària, perquè si volen situar-los, situem-los correctament. Quines raons més hi podrien haver? Raons institucionals. El senyor Alavedra ens cita els pactes autonòmics i la Llei Electoral. Senyor Alavedra vostè coneix les esmenes de Minoria Catalana a la Llei

Electoral. Les esmenes de Minoria Catalana no van en la línia que diu vostè. Jo li puc llegir, si vol, les esmenes de Minoria Catalana, el que ha dit vostè no hi és. Aleshores en què quedem? O sigui que aquí fem un discurs arrauxat contra les possibles... Sempre ha estat ben hàbil —perquè vostè n'és d'hàbil— de dir possibles interpretacions, però és clar, això... esmenes concretes, posem-hi de debò com hi ha esmenes d'altres Grups al Congrés dels Diputats, posem-hi de debò clarificacions sobre el tema, no ens les han volgut posar vostès, i estan votant, han votat al Congrés dels Diputats —atenció que no els passi com en altres lleis— han votat preceptes de Llei Electoral, que al nostre entendre són clarament inconstitucionals. I ja tindrem temps per parlar d'aquesta qüestió.

Nosaltres no podem acceptar el tema de la Llei Electoral, no podem acceptar el tema dels pactes autonòmics, perquè fins i tot en l'extrem que hi hagués un precepte que ho impedís, seria interessant, fins a les properes eleccions, per portar-ho al Tribunal Constitucional i per demanar l'opinió del màxim interpret de la Constitució. Però és clar, no ens vinguin ara vostès, que ens fan riure, que ens volem cobrir les esquenes d'una agressió al Senat. És clar, el possible canvi d'opinió que vostè ha dit en el Senat per la majoria del Govern del PSOE, que dóna suport al Govern del PSOE, és clar, nosaltres els podem dir, són vostès els qui pacten la cosa al Congrés dels Diputats i després els falla en el Senat, a vostès els ha passat això molt recentment, són vostès que ara estan escaldats. Però estan escaldats perquè prèviament han pactat, senyor Alavedra. Si haguessin pactat correctament la Llei de Bases, ara no estarien escaldats. I llegeixi el Dictamen del Consell Consultiu sobre la Llei de Bases i s'adonarà que sobre 150 pàgines només n'hi ha dues de dedicades al tema que era fonamental per trencar pactes i per donar-se per escaldats i per manipulats en el Senat. No només hi ha dues pàgines, n'hi ha moltes altres, i en recomano la lectura a totes les senyores Diputades i els senyors Diputats perquè val la pena i perquè l'haurem de debatre amb tranquil·litat, que demostrin que el que vostès havien pactat a la Llei de Bases, és manifestament inconstitucional en qüestió de fons : article 2 i article 5, sobre la filosofia.

Deixem el tema, perquè de nou ens està menjant el temps.

A l'Estatut Interior hi havia un equilibri, senyor Alavedra, vostès van a trencar-lo i ens sap molt de greu que sigui vostè el qui hagi llegit aquestes paraules per anar a defensar el trencament d'aquest equilibri. I ens sap greu perquè vostè quan era portaveu, no deia pas això que ens ha dit avui. Quan era vostè portaveu ens deia, *Diari de Sessions* de X del 82 : «Senyor President, senyores i senyors Diputats els dos principis fonamentals que inquiria en el debat d'aquesta Llei són, en primer lloc, equilibri d'institucions i la seva estabilitat. Creiem que el Parlament i el Consell Executiu ha de ser cada un dins les seves funcions unes institucions perfectament equilibrades, evidentment amb el control del Parlament. Sobre el tema de l'equilibri de les institucions i de l'equilibri parlamentari, jo crec que una moció de censura simple pot correspondre a la possibilitat de dissolució del Consell Executiu, i que una moció de censura constructiva pot anar acompanyada de la no possibilitat de dissolució del Parlament pel Consell Executiu, la qual cosa ens sembla que és el que preveurà aquesta Llei». I en la seva explicació de vot, senyor Alavedra, vostè deia : «Vull recordar que en aquesta Llei no hi ha possibilitat de dissolució del Parla-

ment per l'Executiu, creiem que amb la moció de censura constructiva que s'ha aprovat, la no-dissolució representa un equilibri correcte, senyor Alavedra, i més encara, i deia : «creiem que en el futur es demostrarà que aquest vestit és per a tots, a mida de tots i que permetrà el joc polític de tots i l'alternança de la democràcia, evidentment, és possible en el Govern.»

Això servia per a tots i per a totes les legislatures, i això ho deia vostè des d'aquesta tribuna.

Bé, nosaltres senyors de Convergència i Unió, estem disposats a millorar el text de l'Estatut Interior, hi hem presentat esmenes en la línia de parlar-ne i negociar, són vostès que han tancat la porta a tota negociació. Jo no sé si l'han tancada per ordre del Govern, evidentment l'han tancat el Grup parlamentari quan ens han imposat determinat ritme en la seva negociació. Estem disposats a buscar solucions per a totes les eventualitats —llegeixin una altra esmena a la totalitat que presentem amb solució alternativa a l'eventualitat de coincidència amb l'estiu— estem disposats, no cal que ho diguin, senyors de Convergència i Unió perquè ho hem fet abans que vostès, a defensar l'Estatut davant d'agressions que puguin ser antiautonomistes. El que no podem admetre, si més no, amb la minsa força dels nostres vots parlamentaris i amb la nostra veu —que aquesta sí que l'han d'escoltar— és que ens imposin, com ens han imposat, sense cap respecte als mínims parlamentaris una llei d'aquest calibre, amb aquesta intencionalitat i sense una explicació política clara. Torno a demanar als senyors de Convergència i Unió quines són les raons pel canvi, per la urgència, per la rapidesa. Vostès ho poden fer perquè tenen majoria de vots, i ho poden fer en aquest sentit, no amb un sentit institucional, que resultava que l'institucional era mantenir un edifici que servís per a totes les majories com deia el President de la Generalitat o com deia l'ex-portaveu de Convergència i Unió, avui Conseller de Governació. Vostès ho fan per urgència sense cap explicació lògica, cal buscar altres àmbits d'explicació lògica, i si l'anem a buscar a altres àmbits, nosaltres, aleshores, entrem en suposicions i llavors sí que anem a buscar estranyes hipòtesis de per què volen que el President, urgentment tingui a les seves mans aquest instrument. Perquè, senyors de Convergència i Unió, ha estat el Conseller que ha utilitzat constantment en el seu discurs «les possibles interpretacions.» Nosaltres no volem fer judicis d'intencions ni possibles interpretacions, veiem un projecte de modificació, una Llei, uns equilibris, interpretacions possibles o no, vostès el van a destrossar amb un mètode que no s'adiu gens ni amb la cortesia parlamentària.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, no per entrar en debat amb el senyor Ribó, perquè ja el portaveu del Grup de Convergència i Unió farà el torn en contra, però sí que, com que m'ha citat diverses vegades jo voldria aclarir alguns punts. El senyor Ribó ha fet aquella pràctica de treure frases del seu context, és una pràctica ben coneguda i molt sovint eficaç... No, no, si les frases les conec, vostè comprendrà, senyor Ribó, que jo també m'he llegit abans d'aquest debat el que havia dit, perquè tinc certes precaucions, però vostè s'ha oblidat de dir que en la Ponència conjunta, que és la que va elaborar aquesta Llei que

vostè citava, el Grup del Govern va aportar un document i va aportar unes posicions, i va defensar unes posicions que eren exactament aquestes : moció de censura constructiva i dret de dissolució per l'Executiu, i això vostè ho sap, i en aquests fragments que vostè cita de mi, jo ho dic anteriorment, dic : «malgrat que la nostra posició inicial era preveure el dret de dissolució...» i aleshores dic això que vostè cita, però també s'ha de tenir en compte que aquestes paraules meves vénen d'un torn en contra a una esmena de vostè, que anava contra la moció de censura constructiva, és a dir, vostè, senyor Ribó, que ara cita les meves frases per dir : «moció de censura constructiva i no de solució, és un equilibri de poders, que en aquest a vostè li sembla bé», en aquell moment vostè defensava : «moció de censura simple i no dissolució», i aleshores jo li vaig contestar a vostè dient que la moció de censura constructiva i la no-dissolució era un equilibri de poders correcte, citant unes frases en el Congrés de Diputats del seu company de partit i bon jurista, Jordi Solé Tura. I és aquí on jo vaig dir aquestes frases. Per tant, si vostè em treu el tema del seu context, evidentment sembla una posició contradictòria meua, però, si tenim en compte que la nostra posició inicial és exactament la d'ara, i que jo en aquell moment, com a grup minoritari defensava exactament que l'equilibri de poders era correcte, perquè hi ha moltes possibilitats d'equilibri de poders, doncs aleshores el que vostè ha dit realment és treure del context unes frases que fan una impressió equivocada. De tota manera vostè diu que els motius i els arguments del perquè de la presentació d'aquesta Llei no s'han exposat, vostè, senyor Ribó, ja sé que no ha de contestar la presentació que jo faig, perquè vostè defensa la seva esmena, però jo sí que he intentat exposar els motius, i les conclusions del perquè les he dit al final, perquè hi ha hagut uns pactes autonòmics que intenten privar del dret de dissolució totes les Comunitats Autònomes, perquè hi ha una Llei Electoral que incideix en temes de la nostra pròpia Llei Electoral autonòmica, i després perquè, efectivament, hi ha hagut una experiència en el Senat que hem de tenir en compte.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Ribó té la paraula. Prego que no passi de tres minuts la seva intervenció.

El Sr. RIBÓ : Ho intentaré amb molt de gust, senyor President.

Senyor Alavedra, vostè i jo, abans del debat de l'anterior llei, podiem tenir les posicions que volguéssim molt legítimament, però es va aprovar en la Llei un equilibri que avui vostès proposen modificar. Vostè em diu que li trec del context les paraules. Home!, no em faci llegir tot el *Diari de Sessions*, perquè tinc només quinze minuts, però sí que li vaig a llegir un paràgraf... —abans tenia quinze minuts, ara només en tinc tres, i no se me'ls mengi amb indicacions—, li vaig a llegir tot un paràgraf del *Diari de Sessions* perquè vegi que no li trec de context, però abans deixi'm dir-li que vostès ni en la Ponència, ni en la Comissió, ni en el Ple van presentar una esmena d'acord amb el text del treball que vostè ha citat. No hi ha ni un sol document de registre parlamentari, publicat en el *Butlletí del Parlament*, on vostès mantinguessin aquesta posició. Senyor Alavedra, sap que parlamentàriament vostès poden tenir una posició com a projecte del Govern, i, una vegada comencem la negociació en Ponència, que en aquest Projecte no s'ha fet, aleshores es poden anar canviant les coses. Vostès van canviar ja

quan es va fer el text de la Ponència, senyor Alavedra, ja van canviar quan es va fer el text de la Ponència. Quan es publica el text de la Ponència amb els vots particulars, ja no hi ha aquesta posició de vostès. I, senyor Alavedra, si m'escolta més que no pas les indicacions que està rebent, jo li diria que les paraules que jo li he citat eren del torn d'explicació de vot, i, en aquest torn, permetin-me i perdonin-me, senyores Diputades i senyors Diputats, que ara sí, perquè no em diguin que ho trec del context, comenci a llegir paràgrafs sencers, en aquest torn deia : «Senyor President» —pàgina 2603 del *Diari de Sessions*; parla el senyor Alavedra—, «senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió vull expressar la nostra satisfacció, la satisfacció del nostre Grup, per l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei, que, com ha dit el President del Parlament al final de la votació, constitueix un pas important en la institucionalització de Catalunya.» I després vénen tots els altres arguments que he citat, en l'explicació de vot, senyor Alavedra, no durant el curs del debat, no, quan ja fixaven la posició, aprovada la globalitat de la Llei.

Senyor Alavedra, els pactes autonòmics es van elaborar i es van aprovar fa bastants anys, d'acord? La Llei Electoral s'està discutint. A la Llei Electoral vostès no han presentat esmenes en la línia del que vostè ha argumentat. En els pactes autonòmics que, nosaltres ho sabem, per vacunar-se contra aquests, ja vam prendre una sèrie de mesures, i algunes d'elles reeixides, altres recuperades per vostès, quan han acceptat, per exemple, mesures com la de la funció pública, que estaven també en els pactes autonòmics. O sigui, no s'hi val a citar els pactes autonòmics quan són interpretables com una agressió, i no els citem quan sí que són una agressió, i votada per vostès. Als pactes autonòmics hi ha una concepció de funció pública que vostès han acceptat a la Ley de Medidas de Reforma de la Función Pública. Per tant, senyor Alavedra, no s'hi val, un núvol que amenaça, plou en una cantonada, i, en canvi, quan cau el ruixat gros i ens ha mullat a tots, aleshores resulta que no ha existit.

Senyor Alavedra, nosaltres tornem a fer dues preguntes. Per què la rapidesa d'aquest Projecte? Per què no la Ponència conjunta? Per què no el debat en Comissió? És que la més mínima Llei que ha entrat en aquest Parlament, excepte la de l'11 de setembre, que es va fer per lectura única —citin la que vulguin, senyor Subirà—, la més mínima Llei ha tingut fase de Ponència i fase de Comissió. Per què aquesta no l'ha tinguda? Aquesta és la pregunta que vostès encara no han respost, ni amb el *timing* del Senat a les mans, ni amb aquestes urgències, com a gats escaldats, perquè no els torni a passar el que han pactat malament i després hagin de protestar.

Gràcies, senyor President.

(*Entren al saló de sessions els Excm. Srs. Ambaixadors latinoamericans.*)

El Sr. PRESIDENT : Permeti ara la Cambra una breu interrupció. Aquesta Cambra té l'honor de rebre ara la visita dels Excel·lentíssims senyors Ambaixadors Ilatinoamericans acreditats prop del Govern espanyol. Interrompem per això la nostra tasca, i aquesta Presidència es disposa, sens dubte amb l'assentiment de tots, a adreçar-los la salutació que es mereixen i que li és molt plaent de tributar-los :

Excelentísimos señores Embajadores de los países hermanos

de Latinoamérica. Este Parlamento se siente muy honrado por su visita y desca que ésta resulte para sus Excelencias agradable e interesante a la vez. No en vano nuestra Cámara constituye la representación democrática y autonómica más auténtica de un pueblo que, a pesar de haber estado marginado durante varias generaciones de la relación con el Nuevo Mundo, se ha sentido siempre atraído por él, y en cuanto las circunstancias se hicieron más propicias, se volcó en una actividad de todo orden en la comunicación con el continente americano y en la propia presencia humana de catalanes en el mismo, como lo atestiguan tantos episodios y personalidades de nuestra historia común, desde aquel Ramon Ponç, que fue el primer misionero de América y el primer estudioso de los usos, costumbres, religión y mitos de los aborígenes americanos, hasta los millares y millares de hombres y mujeres de nuestra tierra, que, en nuestros mismos días, están aportando su esfuerzo al progreso de los países que Vuestras Excelencias tan dignamente representan.

Nada atestigua mejor su presencia como los topónimos de origen catalán esparcidos por toda la tierra americana, y los apellidos catalanes de muchos de los patricios y políticos que ilustran la historia de América. Sean bienvenidas Vuestras Excelencias a esta tierra catalana y a este Parlamento que la representa, y que se ve complacido por su presencia y por su permanencia durante el tiempo que deseen mientras reanudamos nuestro quehacer. (*Aplaudiments.*) (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El senyor Subirà té la paraula... És per al torn en contra ja? Perquè, en aquest cas, jo volia proposar, per al millor ordre del debat, que, tenint en compte que hi ha una altra esmena a la totalitat del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, si creien que era millor de donar la paraula ara per a la defensa d'aquesta segona esmena i després fer el torn en contra conjunt, o bé creuen que és millor fer-ho separat? Aquesta Presidència acceptarà qualsevol pronunciament en aquest sentit.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, precisament jo volia demanar la paraula per demanar a la Presidència que es pogués acumular el torn en contra de les tres esmenes de retorn. Evidentment, llavors hi ha una quarta esmena, que em sembla que no es pot acumular, perquè és una esmena a la totalitat, però amb text alternatiu.

El Sr. PRESIDENT : Bé, en aquest cas, em sembla que és millor, doncs, seguir l'ordre normal, i, per tant, donar la paraula ara al Grup parlamentari Popular, que és el que ha presentat una segona esmena a la totalitat.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Jorge Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, sens dubte el nostre Grup, i crec que tota la Cambra, ens trobem davant d'un Projecte de Llei que és el més important que ha tingut entrada en aquest Parlament en l'actual legislatura. I això a pesar de la seva petita extensió, perquè també sens dubte tots coincidirem que la importància d'una Llei o d'un Projecte de Llei no ve determinada per la seva extensió, sinó pel seu contingut, i, sens dubte, el contingut d'aquest Projecte de Llei modifica d'una manera molt sensible, molt substancial, una Llei comunament anomenada Estatut Interior de Catalunya, que és, després de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, la norma institucional més important que té

la nostra Comunitat. I, per tant, insisteixo, sens perjudici de la seva petita extensió —un projecte de llei d'article únic—, és lògic que hi hagi un debat en aquesta Cambra amb l'interès i la profunditat que el cas requereix.

Ens ha parlat l'Honorable senyor Conseller de Governació, en nom del Consell Executiu, en la presentació del corresponent Dictamen, de la teoria doctrinal de l'equilibri de poders com a fonamentador bàsic d'aquesta iniciativa legislativa del poder executiu. I ha dit que, efectivament, aquesta teoria doctrinal va en la línia de considerar que el dret de dissolució de la Cambra que té un Executiu determinat és el contrapès al principi de responsabilitat que té l'Executiu davant del Legislatiu corresponent. I aquesta doctrina, bàsicament, nosaltres la compartim. El que passa és que hem de dir que quan s'arriba a tenir un determinat equilibri, i aquest equilibri es modifica d'una manera unilateral, en física al que s'arriba no és a un altre equilibri, sinó, sens dubte, a un desequilibri. D'això parlarem ara.

Nosaltres, el Grup parlamentari Popular, ha presentat una esmena a la totalitat d'aquest Projecte de Llei, bàsicament per raons de forma, i no per raons de fons. Jo entraré després, molt de passada, en algunes qüestions de fons, sobretot arran de la intervenció del senyor Conseller de Governació, però, bàsicament, insisteixo, la motivació de la presentació de la nostra esmena a la totalitat és per qüestió de forma, perquè per a nosaltres, el Grup parlamentari Popular, les formes, els procediments —ho hem dit moltes vegades des d'aquesta tribuna i fora d'aquesta tribuna— són molt importants, sobretot en un Estat de dret.

Han parlat persones que estan molt més legitimades que jo del procediment que, en la legislatura anterior, va desembocar en l'Estatut Interior de Catalunya —la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu— i, concretament, en l'equilibri estatutari que es va trobar entre l'Executiu i el Legislatiu en aquest article, que, precisament, a través d'aquest Projecte de Llei s'intenta modificar en aquests moments. Com que ja n'han parlat el senyor Macià Alavedra i el senyor Ribó, que van ser subjectes actius d'aquesta tramitació parlamentària, és evident que té poc interès el que jo pugui afegir sobre el que ells han dit abans. Però en qualsevol cas, sí que hem de dir que hi ha una diferència substancial entre la forma com es va tramitar aquesta Llei en l'anterior legislatura i com s'ha tramitat aquest Projecte de Llei en aquesta legislatura. En aquesta legislatura, sí que nosaltres som subjectes actius, i és cert que, efectivament, s'ha presentat un Projecte de Llei en aquesta Cambra, no diré que «con nocturnidad y alevosía», però quasi. S'ha fet després una convocatòria, com s'ha dit, efectivament, per telegrama, d'un dia per l'altre, tot legítim, però, evidentment, forçant al màxim les possibilitats reglamentàries del Parlament. S'ha fet un procediment d'urgència, s'ha creat una Ponència unipersonal en la persona del Portaveu de Convergència i Unió. El mateix dia que se'l va designar ponent ja havia emès el seu informe, com si abans de la seva designació ja el tingués preparat, i, en definitiva, no s'ha acceptat pràcticament cap esmena durant la tramitació en Comissió d'aquest Projecte de Llei, i, per tant, és evident que, sense entrar en discussions molt casuístiques i de detall sobre com es van portar les negociacions parlamentàries i les discussions parlamentàries en l'anterior legislatura, és evident —insisteixo— que es

nota, d'entrada, una enorme diferència entre una tramitació parlamentària i l'altra.

El senyor Ribó, en la seva exposició en defensa de l'esmena a la totalitat del seu Grup, ha fet referència, ha començat —crec recordar— amb una cita que eren unes paraules de l'aleshores candidat a la Presidència de la Generalitat en el debat d'investidura de l'any 80, que a mi m'agrada molt recordar també ara, perquè van ser les mateixes paraules que va recordar el president del nostre Grup en el debat d'investidura de l'any 84 del Molt Honorable senyor Jordi Pujol. Perquè nosaltres dèiem, quan vam donar aquest suport crític al President de la Generalitat, que li donàvem un vot de confiança, no pas un xec en blanc, i que nosaltres confiàvem que aquesta promesa que va fer l'any 80, quan tenia no setanta-dos sinó quarantatres Diputats, seria una promesa que es compliria ara, perquè ara és quan tenia sentit, precisament, aquesta promesa, perquè amb quaranta-tres Diputats és evident que, ni que és volgués, no es podia utilitzar aquesta majoria d'una manera prepotent. Però amb setanta-dos o setanta-set Diputats, és evident que sí que es pot, i, per tant, tenia sentit ara la promesa feta l'any 80, i, malauradament, en aquest cas, com en d'altres, però sobretot en aquest cas, nosaltres veiem que aquesta promesa són paraules i no són fets.

Bé, aquesta és la història de la tramitació anterior en contraposició amb la tramitació d'aquest Projecte de Llei en aquesta legislatura, que a nosaltres ens impulsa a presentar, per raons formals i procedimentals, aquesta esmena a la totalitat. Però és que hem de dir també que el tràmit parlamentari en aquesta legislatura es fa en un context parlamentari que fa que també, des del punt de vista del nostre Grup parlamentari, tingui especial rellevància la forma d'actuar del Consell Executiu i del Grup parlamentari de Convergència i Unió, no donant gens de joc a l'oposició per treballar conjuntament i modificar en un sentit favorable, en la mesura del possible, aquest Projecte de Llei.

Perquè, efectivament, tots sabem que en aquesta legislatura el President de la Generalitat, durant el debat d'investidura i durant el debat de setembre, d'orientació global de la política del Consell Executiu, va fer una oferta —que, de moment, s'està concretant— de consens institucional amb quatre lleis perquè tenen, evidentment, una certa vocació de duració, al marge dels canvis conjunturals derivats d'unes determinades eleccions. Tots sabem que ens estem referint al cas de la Llei de la Funció Pública, de Règim Local, de Divisió Territorial i de la Llei Electoral.

Bé, en aquest context parlamentari, d'aquesta oferta de consens institucional, ara ve el Govern de Convergència i Unió i el Grup parlamentari de Convergència i Unió a presentar una llei, si més no tan important com aquestes, per a nosaltres fins i tot, i les comparacions són sempre odioses, i més en aquest cas, però com a mínim tan important com aquestes, sense cap tipus de consens, sense cap tipus de possibilitat de diàleg, i, per tant, hi insisteixo, si ja en la comparació de tramitació d'una mateixa llei en una legislatura i en una altra, trobem motius sensibles de diferència de tractament parlamentari, ja en aquesta segona idea de context històric parlamentari en el qual es tramita aquest Projecte de Llei, veiem encara, si més no, com dic, motius més que suficients per aguditzar la nostra crítica quant a la forma, al procediment que ha utilitzat el Govern

per tirar endavant aquest Projecte de Llei.

Després haig de fer algunes breus referències sobre allò que ha dit el senyor Conseller de Governació en la presentació d'aquest Dictamen del Projecte de Llei de Modificació d'aquesta Llei 3/82. Jo crec que no és correcte fer comparacions no homogènies; és evident que les comparacions —tots ho sabem— han de ser entre magnituds homogènies. No es poden comparar per parlar del dret i des del punt de vista del dret comparat, en matèria d'equilibri de poders, no es pot comparar un equilibri de poders estatutari una Comunitat Autònoma, com Catalunya, que no és un Estat sobirà, amb el disseny que resulta d'Estats sobirans, i, per tant, no té cap sentit, no té sentit —des del nostre punt de vista— aquesta comparació, si més no quan diu que dintre dels Estats europeus —si no ho recordo malament— l'únic que no té aquesta possibilitat de dissolució del legislatiu per part de l'executiu sense cap tipus de responsabilitat més que la mateixa de l'executiu, és Noruega, però, en tot cas, això vol dir que fins i tot hi ha Estats democràtics sobirans, democràcies parlamentàries que no tenen aquesta competència. Estats sobirans, i aquí estem parlant, no d'un Estat sobirà, sinó d'una Comunitat Autònoma, i, per tant, en tot cas la comparació vàlida —perquè seria homogènia— seria entre Comunitats Autònomes, Lânder, regions autònomes d'Estats democràtics, i amb democràcia parlamentària. I veiem que, per exemple, en el cas de Portugal, que té dues regions autònomes, Açores i Madeira; no tenen pas aquesta competència. Ja s'ha parlat, per part del senyor Ribó, del cas de la República Federal Alemanya, amb els Lânder. Podríem parlar també del cas d'un altre país federal, com és Àustria. Podríem parlar de les regions autònomes d'Itàlia, en poca estona, d'aquesta competència. Per tant, el dret comparat, en aquest cas —des del nostre punt de vista—, no és satisfactori pel que fa referència a Catalunya, i, per tant, creiem que la línia argumental que s'ha utilitzat en aquest cas no és gens afortunada.

I, per parlar del dret comparat a nivell espanyol, entre les Comunitats Autònomes, hem de dir que, efectivament, es reconeix al Govern, al President del Govern —en la mateixa Constitució— aquesta competència, però com s'ha recordat, efectivament, referendat pel Cap de l'Estat; en aquest cas no té cap referendament el President de la Generalitat. I hem de dir que en tot cas, a nivell de Comunitats Autònomes, de disset només una, la basca, i amb matisos, té aquesta competència.

Ja que s'ha parlat del cas de Galícia, que a nosaltres ens afecta d'una manera molt especial, perquè governa una coalició, que és la Coalició Popular, la mateixa que nosaltres representem en aquest Parlament —jo haig de dir, d'entrada, que nosaltres governem en tres, i s'ha fet referència a l'exemple d'una de les tres—, però, en tot cas —hi insisteixo—, quan això sigui llei, senyor Subirà, en parlarem. Però, mentrestant, la història de tots els Parlaments del món està plena de projectes de llei que l'executiu respectiu envia a la Cambra, i que després no arriben a ser lleis, i, per tant, com que jo des d'aquesta tribuna no vull desvetllar secrets o estratègies parlamentàries o polítiques que puguin ser competència de la Junta de Galícia, no les diré. Però sí que diré que, en tot cas, de moment, no és més que un projecte de llei, i que, si cal, emplacem a parlar des d'aquesta tribuna, dintre d'uns mesos i veurem si això és una llei o no és una llei. I en tot cas, també, com una de les línies argumentals del senyor Conseller ha estat precisament la dels

pactes autonòmics, recordar-li que, efectivament, la Coalició Popular no va signar els pactes autonòmics, i que hi ha tres Comunitats Autònomes on governa la Coalició Popular, i no se n'ha fet referència, i, per tant, jo crec que també aquesta línia argumental falla per aquest cantó.

Finalment, i com ja he dit en començar, es va dissenyar un determinat equilibri en l'estatut interior, tal com va ser aprovat per aquesta Cambra en la legislatura anterior. Efectivament, trencar unilateralment un determinat equilibri política, no a un nou equilibri, sinó a un desequilibri, i això s'ha produït en aquest cas. Nosaltres mantenim aquesta esmena a la totalitat per aquestes raons formals, demanant dues coses a l'Executiu: que, evidentment, aquest Projecte de Llei torni a l'Executiu per ser reenviat de nou al Parlament de Catalunya amb un tractament procedimental diferent del que s'ha fet en aquest cas. I, en segon lloc, amb un nou contingut, nou contingut que no sigui el que es presenta en aquest cas, que és un desequilibri basat en una majoria mecànica, sinó un nou equilibri, un nou equilibri que estem disposats a negociar-lo en ponència conjunta i en Comissió. Fins que no arribi aquest moment, no trobem aquí nous equilibris. L'únic que veiem en tot cas són, senyor Macià Alavedra, senyor Subirà, equilibris dialèctics de vostès a nivell de Ple i a nivell de Comissió, per intentar justificar el que des del nostre punt de vista políticament és injustificable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La tercera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar l'esmena tinc el plaer de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena de devolució, l'esmena a la totalitat, de devolució, que presenta el Grup Socialista porta la justificació en la seva presentació: «Aquest Projecte —diu— ha de ser tramitat pel procediment de ponència conjunta, atesa la característica d'institució bàsica de Catalunya que ell mateix regula.»

És, per tant, el motiu principal —després alludirem altres motius de fons— de l'esmena de retorn. Parteix d'una concepció del que és la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu com la llei bàsica d'autogovern de Catalunya, derivada directament de l'Estatut, i per això se l'anomenava Estatut Interior, o en una altra època se la va anomenar Constitució Interior.

Quan vam redactar aquesta Llei, quan la vam aprovar, hi havia una recerca del caràcter durable, amb independència de qui governi, amb independència de les majories canviants, per tal de fer una organització estabilitzada del funcionament de les institucions amb un equilibri acordat. És, per tant, si es vol, un pacte constituent intern. És un acord fonamental intern. Si alguna Llei aprovada per aquest Parlament exigeix la discussió i el sacrifici d'actituds personals o de Grup a favor d'una resultat que pugui ser acceptada i no discutida pels altres tons i colors del Parlament, és aquesta. Si alguna Llei important i fonamental vam fer en l'anterior legislatura, és aquesta. És, si es vol, la continuació de l'Estatut, i, per tant, en part, l'acord constituent de l'organització política de Catalunya.

Aquest era l'esperit i la lletra i la paraula dels qui vam redactar, i aprovar també, aquesta Llei. En l'explicació de vot, vaig alludir aquest fet, i jo mateix vaig dir que «volem que les lleis institucionals a Catalunya que no gaudeixen d'un rang formal

superior a les altres lleis, sinó que només exigeixen un quòrum de votació i d'aprovació per majoria absoluta, volem que les lleis, per elles mateixes tinguin la base suficient de consentiment. L'acord suficient com per ser lleis estables en aquest país, mani qui mani, i hi hagi la majoria que hi hagi, perquè les lleis institucionals estan per sobre de les necessitats momentànies de posicions de majoria en el si del Parlament, o basades en expressions d'un Govern concret.» És lectura textual, fins i tot amb la no-coherència de vegades de l'expressió espontània oral.

Aquest era el sentit. Era el sentit que nosaltres li donàvem, el sentit que van donar els altres Grups en les seves explicacions de vot, i el sentit que va presidir el treball de la ponència que va elaborar la Proposició de Llei. Acabàvem de realitzar, després de la votació de la Llei, un acte important, que era bastir un equilibri polític a la Generalitat, en el qual tots els Grups vam deixar coses en virtut d'arribar a acords que fessin possible la no-discussió d'aquella Llei en els aspectes fonamentals. S'havia discutit molt, s'havien fet molts sacrificis, i cito una expressió del senyor Alavedra, aleshores Portaveu —diferent de les que s'han citat, després en parlarem, si ho vol, de les altres—, quan va agrair el vot socialista «sí» al conjunt de la Llei, va dir: «malgrat les discrepàncies afirmades i demostrades». Perquè, a partir del vot «sí» s'assumia un compromís i s'assumia un compromís estable de mantenir un determinat equilibri institucional com un element fundant del nou sistema polític, que fixàvem ja definitivament per llei; acabava coronat.

Hi havia, doncs, uns acords bàsics. Tots vam fer renúncies, i tots teníem posicions que no van coincidir amb les posteriors, i aquesta era la base fonamental del sentit de la Llei. Jo crec que això és el que ha estat tocat per la presentació d'aquest Projecte de Llei, per la forma en què s'ha produït el no-debat fins ara d'aquest Projecte de Llei, el no-diàleg sobre aquest Projecte de Llei, i allò que ha posat —jo crec— en perill, diríem, un element fonamental de l'existència i de la confiança política al si d'aquest Parlament, que era la capacitat d'arribar a acords fonamentals, i mantenir els acords fonamentals. Cosa diferent d'arribar a acords sobre temes de política de govern o de lleis ordinàries, i després modificar-los en funció de noves majories. Aquest és l'element fonamental, i jo diria que aquest element fonamental parteix d'un supòsit, i és no haver acceptat fins al fons que estàvem fent un acte important quan votàvem la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, que és un acte constituent en certa manera, que establia un acord amb el qual tothom renunciava a posicions seves, en virtut d'uns punts comuns.

Vam haver de rectificar en un moment donat aquesta Llei, ho vam fer sobre un punt concret. Un punt en el qual hi havia hagut discrepància i un punt el qual, a més a més, era possiblement no matèria de llei, sinó de reglament. Vam solucionar aquest —que era un dels punts que hi havia conflictius a la Llei— i el vam solucionar sobre la base de dir: «això és matèria reglamentària, no de llei fonamental», i ho vam fer sobre la base de la discussió, intentant aconseguir l'acord, potser no la coincidència en la posició política, però sí en l'acord, que era un element que passava a ser estable de la nova estructuració política de Catalunya.

I aquest esperit, aquesta actitud, s'ha mantingut i s'ha ampli-

at fins i tot per boca del President de la Generalitat en la sessió d'investidura a d'altres temes. Ha citat abans unes paraules textuais, que no tornaré a repetir. S'ha ampliat a lleis menys essencials que aquesta, però, en canvi, en aquesta no s'ha mantingut. S'ha incomplert una de les bases fonamentals del diàleg i la confiança parlamentària. No vull alludir allò que algú ha afirmat —algú molt important ha afirmat— que va cometre la ingenuïtat de votar la Constitució. Quan es comet la ingenuïtat de votar una formulació, quan es vota un determinat pacte constituent, o després s'aixeca la bandera de la revisió com a bandera política, o es mantenen els acords com a elements fonamentals del que dona sentit, del que dona base a l'estructura política d'un país, si no s'entra en una situació d'inseguretat, sobretot quan les lleis no tenen la garantia formal de ser lleis que necessiten quòrums especials de reforma o procediments especials de renovació, s'entra en la inseguretat que, guanyant qui sigui, té legitimitat per canviar totes les bases del joc, per canviar les regles del joc, i si les regles del joc són fetes sobre acord i són fetes, a més a més, cedint tothom posicions per arribar a posicions comunes, no hi ha cap raó que legítimi aquesta actitud. I què proposa el Projecte? El Projecte proposa alterar l'equilibri institucional establert, l'equilibri que el senyor Macià Alavedra va dir que li semblava un equilibri correcte, i l'expressió és gràfica, un equilibri que havia estat acordat, acordat cedint alguns unes posicions i uns altres unes altres, per arribar a una posició que no fos de ningú i per això pogués ser de tothom. I no és legítim avui dir que la posició meua ja l'havia mantinguda, perquè jo també havia mantingut la meua, i la puc tornar a mantenir un altre dia, sinó que havíem arribat a un punt d'acord en el qual, a més a més, el ponent o els ponents que aleshores representaven les posicions de la majoria relativa, i que avui són els de la majoria d'aquesta Cambra, havien acceptat explícitament, i, com a conseqüència de la qual cosa, d'altres Grups havien acceptat també explícitament no defensar determinades actituds diferenciades, i això, això s'ha alterat. I això és greu; és molt més greu del que sembla.

Es proposa alterar el funcionament de les institucions, i em sembla legítim que qualsevol Grup proposi alterar el sistema de les institucions, però cal —per alterar l'equilibri de les institucions— refer el mateix procediment que va permetre que l'alteració no sigui una imposició de majoria política, sinó que tingui en compte els elements fonamentals que l'estructuraven anteriorment.

S'ha fet i s'ha fet seguint les vies reglamentàries, però amb una tramitació, amb una pràctica del procediment, amb presses, sense diàlegs, sense explicacions, en què els motius han aparegut, diríem, més avui que en altres moments, encara que només n'han aparegut possiblement alguns. S'ha produït per una via unilateral i per un tràmit d'urgència que, almenys, no queda justificat, i si queda justificat no queda justificat el procediment de no diàleg que s'ha utilitzat com a base de la qüestió.

I dic que aquest em sembla l'element fonamental perquè evidencia una manca de sensibilitat sobre què és la Llei fonamental de Catalunya, i allò que no és: una manca de sentit, allò que en deien abans, possiblement, institucional. Avui no sé si es podrà dir. Una manca de sentit del que és construir un edifici polític que és de tots, i que les regles les estableixen entre tots —naturalment, qui té la majoria vota i pot imposar les seves posicions—, però l'esforç d'intentar aconseguir l'a-

cord voluntari, predicat, predicat en aquest Parlament, no fa massa, pel President de la Generalitat, això, ha desaparegut. I això, en aquesta Llei, molt més important que en qualsevol altra. Si en algun lloc havia de ser, era aquí, i això, per a mi, per a mi, desqualifica una actitud política i, sobretot, permet que aquells que tenen sospites sobre la voluntat d'arribar a acords i sobre el sentit institucional, tinguin, adquireixin, diguem, més raons de les que podien tenir.

Altera l'equilibri de poders, efectivament, però, sobretot, jo crec que el que es produeix —i això és el més greu— és un canvi del pacte sense intentar reproduir-lo: imposant-lo. Imposant-lo sobre la base del vot. I, per això, per això és perquè jo li demano les raons; no les raons que puguin justificar que mantingui una determinada actitud i que la porti a discussió en el Parlament, i que ho intenti fer per tràmit d'urgència, perquè té raons per fer-ho per urgència, no! D'això, ja les conec, perquè les he sentides, perquè les hem discutides, perquè poden ser ara renovades! Les raons per trencar l'acord bàsic que això era, la Llei aquesta, la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, era una llei bàsica, fonamental, l'eix de l'edifici polític de la Generalitat. Les raons d'això, és el que jo demano, i aquestes raons no s'han dit, i aquestes són les fonamentals, perquè em sembla que el greu és aquesta qüestió.

La resta? De tot, en podem parlar. I de tot es pot parlar i se'n podia haver parlat en el seu moment, quan es va dir i es va arribar a l'acord que moció de censura constructiva, sí, a canvi que no hi hagués dissolució anticipada, ni pel mateix Parlament, ni del President de la Generalitat.

Aquest va ser l'acord explícit —no escrit—, explícit, i està a la Llei: és el resultat; la Llei n'és el resultat. Aleshores, per què serveix, arribar a acords, si en aquests temes fonamentals fallen? Naturalment, que es poden buscar nous equilibris! Naturalment! I, a proposta de qualsevol Grup, que està legitimat per presentar nous equilibris, però es tracta d'arribar a nous equilibris; no imposicions, ni ruptures dels equilibris existents, amb la voluntat implícita —potser no sentida, potser no subjectiva, però objectiva, sí— de trencar els acords i els equilibris existents.

I, amb això, no em valen ni els raonaments —o les fal·làcies— de la generalització, que això és molt general, ni del perill d'una llei electoral, ni el fantasma dels pactes autonòmics... No em val, tot això. Aquí, de tots aquests temes n'hem parlat, i alguns d'ells són anteriors, i ja n'havíem parlat. Ja n'havíem parlat, i hi havia una posició que deduí que aquest punt era el punt que permetia l'equilibri polític entre les diferents actituds que hi havia entre els Grups de la Cambra. I aquest equilibri ha estat alterat, i per la manera com s'ha alterat, per la negativa al diàleg, per la imposició sobre la base del vot, sobre la no explicació de les raons profundes per les quals es produeix aquest procediment, el que es fa és atacar el caràcter institucional bàsic d'aquesta Llei, i aquest és l'element fonamental per a mi.

S'han al·ludit altres qüestions. Possiblement, quan parlem —si és el cas— d'altres esmenes, de les esmenes que presentem, hi podem entrar i parlar-ne. S'ha al·ludit l'equilibri global i al canvi de les peces d'equilibri, però jo crec que, des del punt de vista de la informació, des del punt de vista del que s'ha transmès com a realitat, no és cert. No és cert que a

Europa només hi hagi un sol país que no tingui dissolució del Govern, o instada, o decretada pel President. Hi ha modalitats molt diferents, que van de l'extrem de l'absoluta prohibició de la dissolució —és a dir, no dissolució en cap cas—, de Noruega, a posicions molt diferents, que apunten —que apunten, crec jo, diguem— a fórmules en què no es pot parlar de moció de censura en mans del Govern, del President o del Canceller, com el cas d'Alemanya, que només ho pot fer en cas de conflicte, no qual vulgui, que és una situació molt diferent. I, en tot cas, és evident que els Estats federats, els lander, les regions italianes, cap d'elles no té aquest poder de dissolució anticipada, perquè, en mans del President, no és la regla general de bon tros.

I, com alludia abans també el senyor Ribó, encertadament, tampoc no és alludible el cas d'Euskadi, on l'equilibri està fet sobre una base diferent, i que és la moció de censura constructiva o al Vice-president, en cas de delegació, que és un equilibri diferent. Equilibri possible, que en el moment de la Llei va ser possible, que no dic que no sigui possible tornar-ho a discutir, però, en tot cas, en tot cas, l'important no és això; l'important és que cada país té el seu equilibri, i cada país acorda el seu equilibri, i que per canviar l'equilibri és necessari que es posin les condicions per poder-lo alterar. Per destruir l'equilibri, simplement es necessita la majoria absoluta.

Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra de les esmenes anteriorment defensades, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, hauran observat que surto una mica carregat de documentació, però la necessitaré, al llarg d'aquesta intervenció. I, si em permeten, faria tornar aquest rellotge que algun orador que m'ha precedit s'ha deixat en la tribuna. La meua intervenció tindrà dues parts: procuraré que sigui molt entenedora, perquè, és clar, s'expliquen les raons, i llavors es diu que no s'han explicat. Llavors, és clar, vull intentar trencar una nova llança, fer un nou intent d'explicar les raons, tant del procediment com del contingut, i vull fer l'esforç de ser al màxim de clar possible, perquè, si es torna a dir que no s'han explicat, almenys que els fets demostrin altrament.

Entraríem, primer, en el tema del procediment. De vegades, de vegades, el que passa és que, simplement, no ens llegim, no ens rellegim els textos que governen la Cambra, i tendim a mitificar amb interpretacions no exactes les previsions del Reglament, i la meua primera consideració sobre el tema de procediment serà intentar aclarir el significat i el sentit de l'article 108 del Reglament.

Senyores i senyors Diputats, em disculparan que els llegeixi el Reglament. L'article 108 diu, en el seu punt 1: «La iniciativa legislativa regulada amb l'article 91 d'aquest Reglament es pot exercir així mateix en relació amb el desenvolupament bàsic del que preveuen els articles» —i cita aquella sèrie d'articles de l'Estatut— «Punt 2: No obstant això» —és a dir, estableix una excepcionalitat— «la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, i prèvia iniciativa de dos Grups parlamentaris o d'una cinquena part dels Diputats, pot decidir que en aquestes

matèries, etcètera...» I va continuant definint el que s'ha conegut com la iniciativa conjunta. I, finalment, en el punt 3, simplement, el que fa és manar que s'utilitzi, per aprovar definitivament els projectes tractats dins d'aquestes matèries, el procediment legislatiu comú. Per tant, queda clar que el procediment de la ponència conjunta no és la norma de l'article 108, sinó que és —senyores i senyors Diputats, senyor President— l'excepció de l'article 108. No la norma, sinó l'excepció.

Passem al tema de la importància de la matèria com a determinant de la necessitat de fer-la per ponència conjunta. L'article 108 només toca temes de gran importància, i estableix la ponència conjunta com a excepció, no com a norma; com a excepció, no com a norma.

La importància, que l'hem de posar en relació, òbviament, amb la complexitat del projecte. Els senyors Diputats d'aquesta Cambra que han tingut l'oportunitat de formar part, de participar en una ponència conjunta, saben que es tracta d'un procediment certament lent, certament lent, i aquest és un tema a què em referiré després, d'elaboració de textos complexos. El text de l'Estatut Interior, de l'anomenat Estatut Interior, era, evidentment, un text complex, però aquesta modificació no ho és. Jo recordo que en el debat en Comissió, vaig fer servir l'expressió —i la repetiré— que ens trobem davant d'una decisió política químicament pura, i, per tant, no tenia sentit, ens va semblar a nosaltres, posar cinc Diputats —o deu, perquè, de vegades, en les ponències conjunts es doblen els ponents— a debatre, a produir un text d'un sol article, ni que fos considerant les modificacions de l'equilibri pel cantó de la moció de censura, perquè en qualsevol cas es tracta de decisions simples —importantes, però senzilles—, i, per tant, ens va semblar que el debat pel procediment legislatiu ordinari donava totes les possibilitats requerides i que no calia, que era —fins i tot podia arribar a ser una mica ridícula— muntar una ponència conjunta per a un text d'un sol article senzillíssim.

He parlat de la decisió política químicament pura i això ens faria entrar en el contingut, però hi entraré després. Anem a parlar de la urgència, ara; anem a parlar de per què una cinquena part dels Diputats del nostre Grup parlamentari van demanar el tràmit d'urgència. S'ha dit. No estic dient coses noves; simplement, estic intentant dir-les més clarament per enèsima vegada.

Senyores i senyors Diputats, els acords autonòmics als quals l'Honorable Conseller s'ha referit, són enormement explícits. Jo els els llegiré, també. Mirin : en el punt 4.1 dels acords autonòmics, en el capítol que tracta de «cuestiones relativas a los órganos de representación y gobierno de las Comunidades Autónomas» es diu : «Elecciones. Para la celebración de las elecciones de las asambleas de las Comunidades Autónomas, se acuerda lo siguiente. Primero : ha de estudiarse una solución constitucional que posibilite que las elecciones de las asambleas de todas las Comunidades Autónomas se celebren el mismo día.» Llavors, diu; Segon : «sin perjuicio de los dispuesto en el punto 1 del número 8» —que també els el llegiré— «en relación con los Estatutos de Cataluña, País Vasco, Galicia y Andalucía, en los Estatutos de las demás Comunidades se establecerán mecanismos que posibiliten la celebración de sus elecciones en la misma fecha. Dicha fecha se situará, para las primeras elecciones, entre el 1 de febrero y el 31 de mayo de 1983.» Però, passem a aquella referència que fa al

punt 1.8. El punt 1.8, concretament, senyores i senyors Diputats, diu : «Dado que Cataluña y el País Vasco tienen ya establecidas sus propias fechas electorales, y que las elecciones de Galicia y Andalucía se celebrarán conforme a sus Estatutos, se procurará acordar con los órganos competentes de tales Comunidades la celebración en el futuro de sus elecciones en una fecha común para toda España.»

Suposo que no se'ls amaga que el sincronisme en les eleccions autonòmiques preclou la possibilitat de dissolució de les Cambres. És evident, i això tampoc no se'ls va escapar, evidentment, als signants dels pactes autonòmics, perquè, llavors, en el punt 4.2, diuen, tan taxativament com els el llegiré, el següent : «El Consejo de Gobierno u órgano ejecutivo no podrá disolver la asamblea, estimándose que será beneficioso para el interés general hallar una fórmula que así lo establezca en las Comunidades Autónomas ya constituidas». I reblar el clau, encara, en el punt 3, quan diu : «Ello no obstante, en los futuros estatutos debe dejarse abierta la posible disolución de las asambleas legislativas sólo en el caso de que, por mayoría absoluta o, en su defecto, por mayoría simple, la asamblea electa no pueda en el plazo de dos meses nombrar Presidente», etcètera.

El tema queda molt clar, i, si els acords autonòmics haguessin passat a ser paper mullat, nosaltres no en parlariem més; però els acords autonòmics, senyores i senyors Diputats, amb tota claredat no han passat a ser paper mullat. S'està intentant aplicar-los constantment. I ara, també en benefici de la claredat, els citaré textualment l'article 42 de la Llei Electoral que en aquests moments s'està tramitant en el Senat, que el termini d'esmenes s'acaba demà, però que estem acostumats també a veure com prosperen determinades esmenes en el Ple; i, senyor Ribó, si ens fessin aquest gol, ens el farien no a nosaltres, ens el farien a tots.

Article 42 : «Salvo en los supuestos de disolución anticipada expresamente previstos en el ordenamiento jurídico, los decretos de convocatoria se expiden el día vigésimoquinto anterior a la expiración del mandato de las Cámaras.» És evident, i el Conseller ho ha dit, que aquesta literalitat de l'article pot permetre normalment, en una situació normal permetria la interpretació de l'ordenament vigent en cada moment, i, per tant, si nosaltres ho ordenéssim d'altra manera, seria vàlid l'ordenament que féssim. Però imaginin vostès que una esmena més o menys subreptícia que surti i que digui : «Salvo en los supuestos de disolución anticipada expresamente previstos en el ordenamiento jurídico actualmente vigente», i s'ha acabat la possibilitat d'exercir aquesta facultat per part d'aquesta assemblea legislativa.

Per tant, aquest perill és real, senyores i senyors Diputats, i no es pot permetre fer somriures irònics sobre això, perquè és una qüestió molt seriosa. Aquesta qüestió que és important, el *timing*, el temps, el calendari de la situació se'ns tira al damunt, i això es justifica, des del nostre punt de vista, plenament, i és un argument —i, si no el volen entendre, no l'entenguin— per al procediment d'urgència que es va demanar, i, evidentment, també és un argument per no haver recorregut, a més a més dels que he donat abans, a la possibilitat de la ponència conjunta pel 108, que, com tots vostès saben, és un procediment, per naturalesa, lent.

Passem ara al contingut. Ara parlarem d'equilibris. Nosaltres pensem —ho hem dit diverses vegades— que no es desequili-

bra res; nosaltres pensem que l'equilibri que s'assoleix amb aquest Projecte de Llei, en cas que sigui aprovat, és un equilibri perfectament estable, i les referències al dret comparat no les faré, però, en canvi, sí que em referiré evidentment al dret constitucional més proper, que suposo que és el més rellevant, i aleshores em permetran també que els torni a llegir textos que segurament coneixen —en tinc la certesa—, que són l'article 113 i 115 de la Constitució espanyola.

L'article 113, senyores i senyors Diputats, senyor President, diu : «1. El Congrés dels Diputats pot exigir la responsabilitat política del Govern mitjançant l'adopció de la moció de censura per majoria absoluta.

2.«La moció de censura haurà de ser aprovada com a mínim per la desena part dels Diputats i haurà d'incloure un candidat a la Presidència del Govern.» És a dir, defineix meridiàment la moció de censura constructiva. I, aleshores, l'article 115, en el seu punt 1, diu : «El President del Govern, prèvia deliberació del Consell de Ministres, i sota la seva exclusiva responsabilitat, podrà proposar la dissolució del Congrés, del Senat o de les Corts Generals, la qual serà», imperatiu, acte degut, «decretada pel Rei.» Per tant, és un mer formalisme : «serà decretada pel Rei.» Imperatiu. «El Decret de dissolució fixarà la data de les properes eleccions.» Per tant, un equilibri possible, un equilibri bo —creiem nosaltres—, un equilibri que ha funcionat a l'Estat espanyol, tot el mecanisme ha funcionat, i ha funcionat correctament. Proper. Per tant, un precedent constitucional proper.

Llei d'Euskadi; els llegiré també dos articles de la Llei d'Euskadi. Article 47.2 : «La moció de censura...», la llegeixo en castellà perquè evidentment en basc seria un problema, «la moción de censura deberá ser propuesta al menos por la sexta parte de los parlamentarios y habrá de incluir un candidato a la presidencia del gobierno que deberá exponer las líneas generales de su programa de gobierno». Moció de censura constructiva.

Article 50 : «El *Lehendakari* podrá, bajo su exclusiva responsabilidad y previa deliberación del Gobierno, disolver el Parlamento, salvo cuando esté en trámite una moción de censura en los términos de lo establecido en el artículo 47», que són els que fan referència a la moció de censura constructiva. Es produeix aquest equilibri.

Per tant, veiem aquests dos exemples.

Senyor Fernández, jo no puc saber, evidentment, quines intencions té el Govern de la Comunitat gallega quant a la destinació final del Projecte de Llei que ha presentat; el que sí que li puc afirmar, perquè ho he comprovat aquest matí trucant, evidentment, als serveis del Parlament gallec, és que avui al matí aquest Projecte de Llei continua en tràmit en el Parlament. No sé res més jo. Suposo que els plantejaments deuen ser més o menys coherents.

Llavors, seguim : cites del debat de l'any 82, concretament del 10 de març del 82. Mirin, això de citar el *Diari de Sessions*, és clar, és un esport al qual els parlamentaris hi estem aficionats, i a més a més és bo que hi estiguem aficionats, és molt bo; però citar-lo bé, és clar, perquè una de les maneres de mentir és citar malament. Aleshores, fixint-se, fixint-se, pàgina 2568 del *Diari de Sessions* —ho dic perquè es pugui comprovar—, paràgraf segon —parla el senyor Macià Alavedra—, el llegiré tot, íntegrament, aquest paràgraf :

«L'altre principi que deia és el de l'equilibri de les institucions. » Parla de l'equilibri de les institucions. «Ahir en parlàvem en oposar-nos al tema de les proposicions de llei que comporten augment de despesa o disminució d'ingressos. Creiem que el Parlament i el Consell Executiu han de ser cada un, dins de les seves funcions, unes institucions perfectament equilibrades, evidentment amb el control i l'impuls sempre del Parlament, que és la institució central de l'autonomia de Catalunya i de la democràcia a Catalunya.» Em sembla que la cita és com l'ha llegit vostè fins aquí; però és que aleshores continua i diu, en el mateix paràgraf, sense punt i a part, seguit : «Però nosaltres creiem que el Consell Executiu, que en aquesta Llei no té la possibilitat de dissolució del Parlament, i que en canvi sí que el Parlament tindrà la possibilitat de censura..., creen un desequilibri. Si, a més a més...», acabaré de llegir tot el punt, fins al punt i a part, perquè no es pugui dir que no ho cito complet, això. «Si, a més a més, el Parlament té la possibilitat d'autodissolució, dissolució que no pot fer el Consell Executiu, aquest desequilibri s'agreuja.»

És clar, a mi em sap greu de debò, i ho dic amb tota sinceritat, i vagi per endavant —i ho dic ara ja— que si alguna de les paraules que he dit abans de llegir aquest paràgraf pot haver ofès algú les retiro, però em sap molt de greu que es citi parcialment un paràgraf separat per punts i a part, i que es fraccioni la lectura d'un paràgraf separat per punts i a part.

Bé, per tant, queda palès, queda evident, queda clar que el representant en aquells moments del Grup parlamentari de Convergència i Unió va expressar públicament en aquesta Cambra d'una manera diàfana, meridiana, que pensava i pensàvem tots, el Grup parlamentari, que aquesta situació que es va consagrar definitivament amb la Llei, tal com va ser aprovada, era una situació de desequilibri, de desequilibri que volem restituir.

Llavors, continuem amb el contingut. Anem a la qüestió política de fons, senyores i senyors Diputats. I els ho faré en forma de pregunta. Nosaltres estem convençuts que en la situació en la qual ens trobem, i amb la proposta que hi ha avui en aquest Parlament per debatre i votar, la qüestió fonamental no és que nosaltres haguem d'explicar per què volem que el President de la Generalitat tingui aquestes facultats que té el President del Govern espanyol, que té el *Lehendakari* basc i que de moment es demana per al President de la Comunitat Autònoma gallega. No és aquesta la qüestió, senyores i senyors Diputats. La qüestió política de fons és : per què s'hi oposen? Aquesta és la qüestió real. Quines són les raons per oposar-se a aquesta facultat del President de la Generalitat que nosaltres postulem? Els acords autonòmics? Bé, això, ho podria entendre per part d'algun Grup, és a dir, per part d'algun dels firmants dels acords autonòmics; òbviament, em costa molt d'entendre per part d'algun altre Grup. Molt em costa d'entendre, per part d'algun altre Grup, aquest interès sobtat d'intentar fer complir els acords autonòmics. (*Rialles.*)

A més a més, acabaré la meua intervenció aportant una dada i fent una predicció. La dada que aportaré és la següent : senyor Molas, no és aquesta la primera modificació unilateral, segons la seva qualificació, que s'intentà fer de l'Estatut Interior. Vostès, en la passada legislatura, en un moment d'aquells conjunturals que es va produir una constellació de forces que els va donar una momentània majoria, van córrer a aprofitar

l'oportunitat de modificar-lo i van modificar concretament l'article 14, el que parla de Grups parlamentaris, del Grup Mixt, etcètera. Perdó, no, no, dels Diputats no adscrits, i això va ser modificat en una situació conjuntural, de majoria, inestable —com es va demostrar de seguida—, de què vostès van gaudir. I, primera ocasió en la qual disposen de majoria, canvien l'Estatut Interior.

Però, és que ara els farà una predicció, ara els farà una predicció : si algun dia en aquesta Cambra hi ha una altra majoria, una altra majoria estable, evidentment —que segurament trigarà temps (*rialles*), però això simplement és una expressió de desig per part meua—, però si hi ha una altra majoria en aquesta Cambra, faig la predicció —i quedarà escrit en el *Diari de Sessions*, que és un dels grans avantatges del sistema parlamentari, però corro el risc de fer-la— : si un altre dia en aquesta Cambra hi ha una altra majoria, no modificarà aquest equilibri que nosaltres proposem.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

(*L'I. Sr. Molas demana per parlar.*) L'Il·lustre Diputat pot indicar el motiu, per favor?

El Sr. MOLAS (*de l'escó estant*) : El motiu és perquè hi ha hagut una afirmació del senyor Subirà en aquest punt final sobre una trajectòria històrica de reforma del tema, al qual jo he alludit i diu que no l'he alludit, però el *Diari de Sessions* ja mostrarà que hi he fet al·lusió...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Disposa l'Il·lustre Diputat de tres minuts per contestar...

El Sr. MOLAS : No, només era per precisar que aquella reforma es va fer sota iniciativa d'alguns Grups o d'un Grup, no ho recordo; es va fer sobre la base de l'elaboració en Proposició de Llei en ponència conjunta i després va ser no sé si aprovada per la totalitat de la Cambra, però, en tot cas, per la immensa majoria de la Cambra, no...? Hi va haver abstenció. Molt bé, és igual; però, en tot cas, la solució del conflicte, que és el sentit que volia dir jo, va ser suprimir una qüestió que els que van votar en un sentit i en un altre van considerar que era millor que estigués regulat en el Reglament i que, per tant, se suprimia de la Llei.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. En relació amb...?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Efectivament, per reconèixer que potser en el moment que s'ha fet aquesta al·lusió no ho he sentit, però només per recordar-li i aclarir-li, al senyor Molas, que, efectivament, pot ser que ell ho hagi dit i dir-li que els Grups que ho van proposar van ser els firmants dels pactes autonòmics.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

(*L'I. Sr. Ribó demana per parlar.*) Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Bé, senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. RIBÓ : ...per dos motius, ara; només era per un, per al·lusions personals, però ara són dos motius perquè també hi ha rectificació, rectificació que nosaltres érem un dels signants d'aquesta proposició de modificació i no vam ser signants dels pactes autonòmics.

I, per al·lusions personals, alegrant-me molt, per dignitat parlamentària, que el senyor Subirà hagi retirat les seves paraules, perquè, si no, hauríem fet sinònim de citar punts de Consellers, de mentides.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat.

Bé, passem ja a l'esmena número 4, que ha presentat el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres hem dit que estàvem oberts a totes les eventualitats, de tal manera que hem presentat una esmena a la totalitat, de rebuig, argumentada abans, i una esmena a la totalitat amb text alternatiu, i vaig a explicar el perquè d'aquesta esmena, i el perquè demano que en considerem el sentit i que plantegi altres eventualitats que fins ara no han sortit en el debat.

Es pot dir que cal dotar el President de la Generalitat amb l'instrument de dissolució per evitar l'agressió dels pactes autonòmics o les seves conseqüències. Els pactes autonòmics parlen del *tempus* de les eleccions —i ens ho ha citat el senyor Subirà—, i, per tant, seria acceptable establir la relació entre pactes autonòmics i possibilitat de coartar la capacitat que té el Parlament de Catalunya d'elaborar lleis electorals i la convocatòria temporal de les eleccions.

Senyor Subirà, nosaltres no vam acceptar els pactes autonòmics. Per tant, tampoc acceptàvem aquesta qüestió temporal que hi ha en els pactes autonòmics. I ara, senyor Subirà, per més dialèctica que li posi a l'afer, no intenti capgirar la qüestió, dient : «Quina és la intencionalitat dels qui no firmaven els pactes autonòmics ara, en oposar-se a això?» Senyor Subirà, vostès, que no firmaren els pactes autonòmics, no li puc demanar intencions, li demano responsabilitats per fets : vostè ha votat lleis a Madrid que contenen articles dels pactes autonòmics. No em digui que no, vostè, de nou, com fan de costum Convergència i Unió, perquè si no és vostè, senyor Subirà, és el senyor Miquel Roca Junyent, al capdavant de la Minoria Catalana. I si de cas, negui'm el vincle polític entre Minoria Catalana i Convergència i Unió. Per tant, vostès, a Madrid, al Congrés dels Diputats, han votat lleis importants per Catalunya, com la Llei de Mesures de Reforma per a la Funció Pública, que contenen capítols sencers dels pactes autonòmics. Em sembla realment que és inaudit, malgrat tota la dialèctica que hi pugui abocar, que ens digui a nosaltres que tenim intencions secretes sobre els pactes autonòmics quan vostès ja els han votat en algunes de les mesures legislatives al Congrés dels Diputats.

I en concret, sobre el *tempus* de les eleccions, jo li torno a fer una pregunta : per què no hi ha esmenes de Minoria Catalana al Congrés dels Diputats? Li ho torno a preguntar, perquè si aquest és el tema, que no resulti, com ha passat amb la Llei anterior, que s'havia citat, que havent-hi moltes qüestions una era l'escandalosa. Si aquesta, ara podem detectar-la, potser, fins i tot abans de temps, per què no les presentem? Pot contestar : les presentarem al Senat. Perfecte, ens estalviariem, fins i tot, moltes de les paraules que nosaltres estem pronunciant aquí.

Vostès ens diuen que hi ha l'amenaça, també, de la Llei electoral. Senyor Subirà, sincerament, què pesa més a Catalunya, interpretacions insinuants sobre els pactes autonòmics, de fa ja bastants anys, o interpretacions sobre la Llei electoral, que marquen el *tempus* que la nostra esmena vol regular, la nostra proposta alternativa, o l'equilibri institucional que, com ha dit abans molt bé el senyor Molas, s'havia trencat? La nostra segona esmena vol donar sortida a una eventualitat, l'única que contemplem, que en bona lògica podia ser argumentada per superar, per canviar, per alterar l'equilibri institucional. Què diu el dret comparat sobre aquest tema, sobre el tema de la convocatòria temporal de les eleccions? Hi ha múltiples solucions, múltiples, una d'elles és la que hem contemplat nosaltres en l'esmena a la totalitat. I el dret comparat nosaltres el citem amb un afany d'il·lustrar el debat, no de cloure arguments, perquè som polítics i representants d'opcions polítiques, i ens podem il·lustrar però després vénen les decisions polítiques, i no ens sembla polític ni ens sembla institucional citar el dret comparat i dir que l'acta de signatura del Cap d'Estat és un pur formalisme, i més quan falta una setmana perquè aquest personatge institucional s'adrexi a aquesta Cambra.

Nosaltres considerem que citar el dret comparat, quant als *tempus* electorals, pot dur-nos a treure temes de context, senyor Alavedra. Jo no sé si vostè ha escoltat abans què s'argumentava per part del Grup que li dona suport des d'aquesta tribuna, però fixi's si es treu de context que se salta l'article 47 de la Llei Basca al 50. I sap què hi ha, per entremig? L'article 49, que parla de moció individual als Consellers i de la moció diferenciada. Això sí que és treure de context, citar un equilibri basc però saltar del 47 al 50, saltar-se justament la part que no els interessa, la part que també està en aquell equilibri, i que permet aquestes convocatòries temporals com la que nosaltres volem regular amb aquesta esmena.

Nosaltres demanem el vot favorable per evitar que hi hagi la coincidència amb els mesos d'estiu, la possibilitat de la celebració de les eleccions. És l'única eventualitat que ens sembla seriosa si no ens n'expliquen d'altres, i si no entrem a negociar, en Ponència i en Comissió, com s'ha plantejat aquí reiterades vegades, tot l'equilibri institucional. Podria passar, per si algú no ho ha entès, que aplicant mecànicament els *timings* que hi ha en l'Estatut Interior per convocar les eleccions, les eleccions del 92 el President de la Generalitat es veïés obligat a convocar-les o al mes de juliol o al mes d'agost. És per això que nosaltres plantejem, a l'esmena, que el Parlament, per majoria absoluta, abans que expiri el seu mandat, perquè ningú digui que el Parlament vol anar a la *prorrogatio* de les seves funcions, pugui autoritzar el President de la Generalitat a ampliar el termini per convocar les eleccions fins a un màxim de seixanta dies més, cosa que li permetria saltar, solucionar el problema de l'estiu. El Parlament no continuaria tot ell reunit, continuaria un òrgan que sempre ha d'estar viu, mentre no hi ha el Plenari, que és la Diputació Permanent, vetllant —com diu el Reglament i la nostra legislació—, vetllant per les funcions del Ple.

Nosaltres creiem que aquesta era una sortida, una sortida que no és químicament pura, senyor Subirà. Dissoldre sí que és química o física —no ho sé exactament—, però el que vostès proposen —la dissolució té a veure o amb la química o amb la física—, aquí, em considero absolutament profà; suposo que em qualificaran experts molt importants d'aquesta

Cambra—, però proposar una solució institucional té poc a veure amb la química. Aplicar el concepte de química a una sortida institucional vol dir o que no s'ha escoltat, no s'ha escoltat el que s'ha dit abans, o que no s'ha entès què es vol significar. I què es volia significar per part del President Pujol en el discurs d'investidura —perquè ho deia ell, no només nosaltres, ho deia ell— com a equilibri institucional. I no crec que es referís a la química, el President Pujol, s'estava referint a la voluntat —boca plena— de pactar amb tots els Grups parlamentaris aquelles qüestions que afecten les institucions de Catalunya.

Nosaltres, per aquesta raó d'equilibri institucional, creiem que hi havia eventualitats, com la que contempla aquesta esmena, que haurien d'haver estat resoltes via figures de dret comparat adaptades. Per evitar la química instantània, nosaltres retirem aquesta esmena, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per tant, ara ja, per posicionar-se en relació amb les esmenes anteriorment defensades, llevat de la que ha estat retirada, té la paraula el representant d'Esquerra Republicana, el Molt Honorable senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest és un debat molt llarg i tractaré de no repetir arguments. Se n'han donat de tota mena, ja, aquest matí, i no es tracta, doncs, de reiterar qüestions que em sembla que han quedat ja prou clares en la ment de tots vostès, i que, en tot cas, ho són, em sembla, de manera total en una relectura, quan s'hagi publicat el *Diari de Sessions*.

Voldria dir que nosaltres ens abstindrem en la votació d'aquestes esmenes a la totalitat, de les tres, que han quedat en peu, les tres de retorn al Govern. I ens abstindrem primerament perquè, com exposaré després, en defensar la nostra esmena al Projecte, nosaltres no hi podem votar en contra, ja que estem en total desacord amb el Projecte presentat pel Govern. Però tampoc podem votar a favor, i tampoc podem votar a favor no creguin pas que per raons de solidaritat governamental. És cert que Esquerra Republicana està representada al Govern de la Generalitat actual, però nosaltres entenem que aquesta representació en el Govern ens obliga a una total solidaritat per tot el que fa referència a la tasca pròpiament governamental, a la tasca executiva i, fins i tot, jo diria en qüestions potser de vegades que es poden traduir en Projectes de Llei, quan aquests Projectes de Llei signifiquen realment una via de treball del Govern, però ara estem tractant d'una Llei institucional, de la més important, de la més fonamental de les nostres lleis institucionals, i això no fa referència per res a l'acció executiva, això no fa referència per res a la tasca del Govern. Per tant, creiem que la nostra participació en el Govern ens deixa plena independència per actuar parlamentàriament com entenem, d'acord amb els nostres principis, d'acord amb la nostra tradició, en fi, en plena coherència amb el que hem fet en la legislatura anterior, i també amb el que vam fer durant el període de la Generalitat republicana.

Bé, he dit que no votarem, doncs, a favor de les esmenes de retorn, les esmenes a la totalitat de retorn, ni votarem tampoc en contra. Però, si no votarem a favor, doncs, no és per solidaritat governamental, sinó per una altra raó, és a dir, si no votarem en contra —perdó— és per una altra raó, i és que realment no ens han convençut, de cap manera, tots els arguments aportats en favor de la presentació i de la tramitació amb tanta ur-

gència d'aquest Projecte de Llei. Aleshores, com que nosaltres, tanmateix, estem convençuts que una acció d'aquesta importància, que representa, com veurem després, modificar un equilibri de poders, que representa, a més a més, i és cert, trencar un pacte, un consens que s'havia establert en l'anterior legislatura, una acció d'aquesta mena, ho repeteixo, no creiem que pugui ser feta a la lleugera, i aleshores, hem d'interpretar, forçosament, que hi ha dades, raons que no són les exposades, que no tenen res a veure amb els pactes autonòmics, que no tenen res a veure amb l'actual tramitació de la Llei Electoral ni amb les possibles esmenes que es puguin introduir a darrera hora en el Senat al text d'aquesta Llei. Creiem, doncs, que hi deuen haver altres raons, raons misterioses que a través de cap via no hem arribat a conèixer. I aleshores, evidentment, respectem aquest misteri (*rialles*), alguna raó hi deu haver, i no ens volem pronunciar sobre qüestions misterioses. I com que no ens volem pronunciar, és per aquesta raó que ens abstindrem respecte a les esmenes a la totalitat de retorn al Govern.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Molt Honorable President (*rialles*). Finit ja el torn de posicionament, per tractar-se d'esmenes coincidents, solmetrem, si no s'indica el contrari, a votació les tres esmenes anteriorment defensades i fets els corresponents torns.

Per tant, els senyors Diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Per tant, les esmenes referides han estat rebutjades per 44 vots a favor, 69 en contra i 5 abstencions.

Havent estat, per tant, rebutjades les esmenes, passarem ja a la part dispositiva. Les esmenes números 5, 6... (*L'l. Sr. Clotas demana per parlar.*) En relació amb, senyor Diputat?

El Sr. CLOTAS : És per una brevíssima qüestió d'ordre, senyor President, i és que en virtut de l'article 109 del Reglament convindria, potser abans de començar el debat parcial de les esmenes, fixar l'hora de ...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, aquesta Presidència esperava veure si retornava el Molt Honorable senyor President, si no, tot seguit, després d'aquí dues o tres esmenes fixarem l'hora concreta perquè tingui lloc la votació, estàvem en el cas, en aquesta qüestió. Gràcies, Illustre senyor Diputat.

Bé, com deia aquesta Presidència, per tant les esmenes cinquena, sisena i setena les posposarem en el seu moment oportú i passarem a l'esmena número 8, que presenta el Grup parlamentari del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula l'Illustre Diputat senyor Isidre Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena proposa la introducció en el text del Projecte de Llei de la dissolució del Parlament. S'ha volgut presentar fins ara com la dissolució pel President de la Generalitat, instada pel President del Govern en altres llocs, del Parlament com l'única dissolució del Parlament. Si tot el problema consisteix, repeteixo, que al nostre ordenament jurídic vigent ara hi hagi la dissolució, nosaltres proposem ara aquesta dissolució : la dissolució del Parlament acordada pel mateix Parlament.

Aquesta no va ser la posició que vam mantenir nosaltres, obertament, en esmena ni en vot en el Ple. Hem canviat d'actitud? Miri, explicaré la situació perquè ens fem càrrec de com

era la discussió i com és la discussió sobre la qüestió. Dos Grups parlamentaris, Esquerra Republicana de Catalunya i el PSU, defensaven l'autodissolució de la Cambra; Convergència i Unió, en ponència, defensava la dissolució presidencial de la Cambra. Era difícil arribar a un acord general o almenys suficientment més ampli com per fer el suficient coixí perquè la Llei sortís amb el consens de tothom, encara que tothom no hi estigués plenament d'acord. I aquest punt d'equilibri es va trobar : no hi ha cap mena de dissolució. I aquest va ésser el pacte explícit. A canvi d'això hi ha moció de censura constructiva. Aquest va ser el pacte explícit i reafirmat en el Ple pels Diputats que van intervenir i que eren l'eix d'aquest acord fonamental. Si aquest acord fonamental no existeix, nosaltres, aleshores, creiem que la millor forma de dissolució és aquella dissolució que es dona a si mateix el Parlament, en el qual el Govern té majoria parlamentària —si la té—, que decideix acabar la seva legislatura perquè considera que ja no representa l'estat d'opinió del poble i que, per tant, ha d'acudir a una nova consulta. I el Govern ho ha de fer també, a través del Parlament.

Per tant, decisions químicament pures; l'error més gran en totes les lleis constitucionals i institucionals. Aquesta és l'afirmació més gran de la insensibilitat davant de la importància del tema, l'afirmació d'aquell concurs radiofònic d'abans, no de l'harmonització, eh!, de «lo toma o lo deja». Bé, si les lleis institucionals són sobre la base de decisions químicament pures, decisions polítiques químicament pures, potser això és una formulació molt schmittiana, que recorda tota una tradició de la teoria política. Escolti, decisions químicament pures en tot el que és Constitució i el que és marc institucional són sempre dolentes, encara que la solució sigui bona, encara que la fórmula sigui la convenient, són dolentes.

«Hi havia un desequilibri que cal corregir». No, escolti, no hi havia un desequilibri que cal corregir. Dit en l'explicació de vot pel senyor Alavedra ponent que jo abans he llegit, hi havia un equilibri correcte, i l'equilibri correcte és que si hi havia moció de censura constructiva no hi havia dissolució. Aquest era l'equilibri al qual s'havia arribat, i el senyor Alavedra diu, en l'explicació de vot, és un equilibri correcte. I l'hi llegiré tot, perquè després no diguin allò que no els ho llegim tot, igual m'ho descompta el senyor President —que és molt magnànim—, el tros de lectura. Diu : «Volem recordar aquí, en aquesta Llei, que no hi ha possibilitats de dissolució del Parlament per l'Executiu» —ni pel mateix Parlament—, «nosaltres» —segueix—, «ho recordaran els ponents i els membres de la Comissió» —ho recordo i ho dic, és cert, a la ponència es va fer— «la proposarem i vam quedar sols, i per això després no la vam mantenir. I que consti» —segueix— «que no hem insistit en el tema no tant perquè quedéssim sols, és a dir, no per por de perdre, sinó perquè creiem que amb la moció de censura constructiva que s'aprojava, la no-dissolució representava un equilibri correcte, claríssim.» L'explicació sobre què ha canviat perquè aquell equilibri que era correcte aleshores ara no ho fos, com no sigui la majoria absoluta, no sé quin és. I si és la majoria absoluta flac favor al conjunt de la Generalitat, al conjunt —jo diria— de la vida política del país. Per tant, equilibri que s'havia dibuixat, un equilibri que pot modificar-se —i estem oberts a qualsevol modificació d'equilibri—, però parlem-ne, intentant mantenir o reproduir un nou equilibri,

que no hi havia dissolució presidencial, sí que hi havia moció de censura constructiva. I no estem tancats a la dissolució anticipada —aquesta és la nostra esmena—, la dissolució anticipada la podem introduir, i la podem introduir, però la dissolució anticipada votada per la mateixa Cambra a proposta del President de la Generalitat prèvia deliberació del Consell Executiu, i se suposa que el Govern, en principi, ha de comptar, o pot comptar, amb la majoria de la Cambra, o instada per una quarta part de Diputats, una quantitat suficientment alta com perquè no sigui simplement una instància a partir d'un sector excessivament reduït de la Cambra, que el Parlament mateix decideix, nosaltres proposem amb una majoria de tres cinquenes parts perquè quedi també clar que el Parlament necessita una decisió important que ha de prendre's de forma molt àmplia. També podríem estar d'acord amb la majoria absoluta, però la nostra proposta és aquesta majoria qualificada, en una sessió especialment convocada, i en la qual l'acord implica l'autorització del President o que l'acord vàlid implica l'autorització del President perquè dissolgui i, per tant, que sigui eficaç. Per tant, criteris: només el Parlament decideix sobre si mateix, només el Parlament pot decidir sobre si mateix, perquè no veiem raons polítiques que ens facin canviar que l'acord a què havíem arribat era bo i si aquell acord a què havíem arribat era bo, aleshores, si l'únic raonament que hi ha és la necessitat que estigui previst en el nostre ordenament la dissolució anticipada, dissolució anticipada votada pel Parlament. I per què era bo aquell equilibri? Doncs, possiblement era bo per a cadascú per raons diferents. No teníem tots les mateixes posicions, no hi ha un únic raonament de bondat, però n'hi ha un que és comú, que és l'únic, era el bo perquè era el que havíem acordat. I era el que havíem acordat tots els Grups de la Cambra, i aquest era l'element fonamental. I aleshores a mi m'agradaria que algú expliqués quines són les raons per les quals aquell equilibri no era bo, aquell equilibri que el senyor Alavedra deia que era correcte, no era bo i per què ara no és bo crear un nou equilibri sobre la base de la discussió parlamentària per intentar arribar a fórmules noves.

Quan les majories canvien, els acords fonamentals no s'han de menysprear, perquè si no tots els acords són momentanis, i els acords momentanis poden sempre ser violentats per tots. La fórmula, es diu, pot ser una fórmula exòtica, a vegades diuen. Escolti no és gens exòtica i ho saben de sobres que no és exòtica, no és exòtica, ja ho saben. Saben, per exemple, que en molts Lands alemanys, de Baviera, el NordRhein-Westfalia, o Hessen, altres països independents tenen aquesta fórmula, que és una fórmula de la tradició, sobretot del període entre guerres dels països avançats. Molt bé, és una fórmula útil, és una fórmula amb la qual el Govern mitjançant la seva majoria parlamentària assegura que pot dissoldre en el moment que cregui convenient, la majoria parlamentària permet de provocar la discussió i no lleva la Cambra, no subordina la Cambra, no li lleva la capacitat de decidir sobre el seu futur. I és un equilibri correcte, és l'equilibri que correspon, crec jo que és el punt d'equilibri que correspon si es vol introduir el tema de la dissolució anticipada. Si no, l'única sortida, jo crec, per mantenir l'equilibri és la modificació explícita de la moció de censura tal com està configurada. Perquè, si no, estarem fent un règim que per una part sigui molt presidencial, més que als Estats Units, i únicament per raons de mimetisme apuntades, que no

és cap raó, és a dir, si el del costat es tira cap a mar no és una raó perquè tu t'hi tiris. El que m'interessa és per què jo ho vull això, per què ho necessito i quines són les raons que fa que això ho porti aquí, i això és el que m'agradaria sentir i el que m'agradaria sentir a més a més per què s'ha fet sense donar la possibilitat que els altres Grups com volien, com era pràctica en aquest Parlament poguessin arribar a una discussió conjunta i a un acord amb urgència, però a un acord que fes possible que la llei que surti sigui una llei de Catalunya, no sigui una llei només de la majoria d'aquest Parlament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Donat que les esmenes que segueixen contemplen també la dissolució per la Cambra i l'única diferència que hi ha és el quòrum demanat en una d'elles, jo també demanaria a la Presidència si puc fer el torn en contra, després que s'hagin fet els torns a favor d'aquestes esmenes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Amb la qual cosa també demanarien la votació en el moment oportú. Per tant, doncs, passàrem a la defensa de l'esmena següent, l'esmena número 9, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula el Molt Honorable senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com he dit abans, no és la meua intenció ara reiterar tota l'argumentació que ja s'ha produït aquest matí davant la Cambra i, per tant, en molts aspectes intentaré, doncs, guanyar temps i remetre'm a l'argumentació anterior. No obstant això, algunes vegades forçosament, per fixar la posició del nostre Grup, ens serà necessari repetir alguna de les coses que ja han estat dites. I permetin-me que abans d'entrar en el fons de la nostra esmena expliqui, encara que sigui breument, per quines raons hem esmenat aquest projecte i per quines raons vam demanar, junt amb altres Grups parlamentaris, que la seva discussió procedís d'acord amb el procediment previst a l'article 108 de ponència conjunta.

Bé, a nosaltres, primerament, ens sembla que és una mala pràctica, no ja parlamentària, sinó una mala pràctica de funcionament de les institucions, posar en qüestió massa de pressa una llei institucional d'aquesta importància. Realment fa tot just tres anys que aquesta Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu va ser aprovada en la legislatura anterior i no encertem a veure les raons importants que poden motivar ara una modificació d'aquesta importància. I no ho encertem a veure perquè, per exemple, totes aquestes referències als pactes autonòmics ens semblen poc escaients, ja que els pactes autonòmics eren del 1981 i que quan vam aprovar la Llei en qüestió del Parlament, del President i del Consell Executiu hi havia a les Corts de l'Estat una majoria, una majoria que havia signat els pactes autonòmics. Per tant, la posada en aplicació dels pactes autonòmics era molt més probable i possible aleshores que no pas actualment, en què la majoria ha canviat i que, a més a més, hi ha una sentència del Tribunal constitucional entremig. Per tant, l'argument dels pactes autonòmics no ens serveix gens per justificar la presentació d'aquest Projecte de Llei i per justificar-ne la urgència. He dit que a nosaltres no ens agrada, no creiem bo per a les institucions el canvi de les regles de joc massa freqüents, ja vam lamentar en la legislatura anterior que s'hagués introduït una modificació en la Llei apro-

vada. No obstant, cal reconèixer que es tractava d'un tema de menys importància, de molta menys importància i que, a més a més, almenys es va respectar el procediment, és a dir, es va tractar també pel procediment de ponència conjunta. Per tant, ni tan sols aquest precedent ens sembla vàlid per ara utilitzar el procediment tan ràpid de tractar una qüestió tan important.

Precisament, jo he escoltat amb molta atenció la presentació del Projecte que ha fet l'Honorable Conseller senyor Alavedra, i ell ha recalcat la importància de la qüestió, raó de més, em sembla, que si la qüestió és important s'hagués seguit el procediment tradicional en aquesta Cambra, i dic tradicional no solament referint-me a la legislatura anterior, sinó també a la present legislatura, perquè, per exemple, ara la Llei de la Funció Pública, que tot i la seva importància, no té, evidentment, la importància política i institucional del Projecte de Llei al qual ara ens referim, aquest Projecte de Llei de Funció Pública també s'elabora per Ponència conjunta. I, abans de continuar, jo volia demanar al senyor President una miqueta d'indulgència respecte al temps, indulgència que és només, jo crec, aplicació estricta del Reglament, ja que, amb aquesta defensa, ja ho dic des d'ara, que donaré per defensades les esmenes números 7, 9, 15, 27 i 28, és a dir, un total de cinc esmenes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Bé, aleshores, pel que fa, encara referint-me a la urgència, tampoc no hem entès realment el procediment amb què s'ha volgut portar el tràmit d'aquest Projecte. Primerament, la demanda de procediment d'urgència, després, com ja s'ha recordat aquí, l'extraordinària celeritat, sense precedents, amb què s'ha procedit al tràmit de Ponència i de Comissió, l'extraordinària celeritat, també sense precedents, pel que fa a les convocatòries de Ponència i Comissió.

Bé, aleshores, s'ha donat un argument, que és el de la possibilitat, que hi ha temps fins demà, que el Senat modifiqués la Llei Electoral en un sentit que podria resultar restrictiu per a la sobirania del nostre Parlament. Bé, aquest argument no em sembla vàlid, perquè és evident que... —és veritat, em sembla que ha estat el senyor Subirà que ha parlat de l'ordenament vigent en el moment actual, i aleshores potser sí que això podria ser aplicable en un cert aspecte—, però l'argument bàsicament no és aplicable perquè la validesa constitucional d'una llei no depèn de l'ordre en què sigui aprovada respecte a lleis d'altres Comunitats Autònomes. És a dir, el que es tracta de saber és si nosaltres tenim o no tenim competències per restablir el funcionament de les nostres institucions. Si les tenim, les tenim encara que s'hagi aprovat a les Corts de Madrid una llei que pretén negar-les. Potser aleshores les haurem de defensar davant del Tribunal Constitucional. Però, les competències, continuarem tenint-les. No desapareixen les nostres competències perquè, més de pressa que nosaltres, a Madrid hagin aprovat una Llei Electoral, o —l'exemple és vàlid per a altres qüestions— perquè hagin aprovat una Llei de la Funció Pública, o perquè hagin aprovat una Llei sobre Cambres Agràries, o perquè puguin aprovar una Llei d'Aigües. Les nostres competències vénen definides a la Constitució i a l'Estatut, i no depenen de cap manera de l'ordre en què es pot legislar en aquesta Cambra i en les Corts de l'Estat.

Per aquestes raons, doncs, ens sembla que no tenen cap validesa els arguments que s'han donat en favor de la urgència del tràmit, i cal, doncs, com deia abans, i no pas repetir els arguments, suposar que potser hi ha altres raons que han motivat la nostra abstenció en la votació anterior.

I bé, ara ja vaig a entrar una mica més en el contingut pròpiament, en el fons de la qüestió. S'ha parlat molt aquí d'equilibri. Bé, jo, primerament, voldria dir que és correcte parlar d'equilibri, perquè aquesta paraula no és pas una paraula limitada a les ciències experimentals. Però el que sí que crec és que s'ha d'evitar tota referència a la física i a la química (*rialles*) perquè el que és un equilibri en física o en química són coses perfectament definides sobre les quals no poden haver-hi parers diversos, i és evident que sobre el que és un equilibri polític hi poden haver molts parers. Jo donaré, doncs, el parer del nostre Grup sobre l'equilibri de les institucions a Catalunya en aquest moment, i —és el parer del nostre Grup— respectem els altres parers que s'han manifestat ja en aquesta Cambra que difereixen del nostre.

Per a nosaltres, i ho vam exposar àmpliament en la Ponència en què es va discutir aquesta Llei en la legislatura anterior, i ho vam exposar també en les discussions en el Ple, representava un equilibri de poders que el Parlament només pogués censurar el President de la Generalitat, ell exclusivament, i, a més, només pogués censurar-lo pel procediment de la censura constructiva, i, en canvi, la no possibilitat per part del President de la Generalitat de dissoldre el Parlament. Això, per a nosaltres, és un equilibri. Equilibri que hauria estat perfectament compatible i completat si hi hagués hagut la possibilitat de dissolució del Parlament per decisió del mateix Parlament, a proposta del mateix Govern, ja que proposàvem la dissolució a través d'un Projecte de Llei, o proposta per iniciativa parlamentària, segons els procediments reglamentaris. Bé, això, nosaltres creiem que era un equilibri, l'equilibri en què tota la pràctica constitucional pertot arreu, excepte a Espanya, sembla indicar com al més adequat. Ara, en canvi, creiem que realment es desequilibra la qüestió quan es dona aquest nou poder important al President, i, en canvi, es manté la censura constructiva. Si hi hagués hagut un Projecte de Llei en què s'haguessin tractat simultàniament les dues qüestions, és evident que la nostra posició hauria estat una altra. I per què nosaltres creiem que ara es produeix un desequilibri? Bé, creiem que és un desequilibri en favor del President, perquè la censura constructiva li dona una estabilitat extraordinària. Hi ha molt pocs precedents en països on hi ha censura constructiva que es produeixin canvis de govern, perquè és molt fàcil estar d'acord contra, però és molt més difícil estar d'acord a favor d'alguna cosa, a favor, per tant, d'un candidat a la Presidència.

Reprenent una mica els arguments que havia desenvolupat l'Honorable senyor Conseller de Governació, creiem que justament la introducció de la censura constructiva limita el principi de responsabilitat del cap del Govern, del President, en el nostre cas. I aquesta limitació del principi de responsabilitat ha d'anar acompanyada forçosament de la limitació, al nostre entendre, hauria d'anar acompanyada forçosament —i dic forçosament des d'un punt de vista de concepte, no, evidentment, des d'un punt de vista legal— de la restricció en el seu poder de dissolució.

A més, creiem que de tots els exemples que s'han donat

aquí per argumentar que això no és nou, cap d'ells no és vàlid, i ja s'ha demostrat en el debat, però permetin-me que insisteixi sobre la qüestió. Creiem que el que se'ns proposa ara és una pura innovació, una total innovació. Bé, ja ha quedat clar, per exemple, que no era aplicable ni a cap Land alemany ni a la República Federal Alemanya, i els únics arguments que se'ns donen, doncs, es refereixen a institucions del mateix Estat espanyol, primerament l'Estat, ell mateix, i, després, el cas d'Euskadi.

Bé, pel que fa al cas d'Euskadi, em sembla que ja ha quedat clar que a Euskadi, un equilibri al nostre entendre insuficient, però de tota manera més equilibri que no pas el que ara se'ns proposa, s'obté amb la possibilitat de censura del Vicepresident del Govern, si se li han delegat funcions, o dels membres d'aquest Govern. Per tant, ja no estem exactament, ni de bon tros, en la mateixa situació; però, suposant que hi estiguéssim, tots sabem la situació particular d'Euskadi. És que, senyores i senyors Diputats, tot el que es fa a Euskadi és bo per a Catalunya? Jo, amb tots els meus respectes al poble basc, cada poble té els seus problemes, i cada poble es troba en una situació precisa en un moment històric determinat. Crec que el que és bo per a Euskadi en aquest moment, no sempre és bo per a Catalunya.

Però, a part d'això, hi ha una raó que fa que l'argument respecte de l'Estat espanyol no sigui vàlid. Ja s'ha donat aquí, és que el Decret de dissolució del President del Govern de l'Estat necessita ser referendat pel Rei. És a dir, la possibilitat de dissolució, fins i tot en censura constructiva, quan hi ha un Cap d'Estat no és ben bé el mateix cas —jo crec que molt diferent— que quan existeix un Cap d'Estat. Alguns han pretès de vegades que aquest referendament té només un valor verbal i..., bé, hi ha qui ho defensa, però jo crec que la majoria de la doctrina, en aquest aspecte, és no donar-li un valor verbal. I ara mateix, per exemple, aquests dies s'han fet comentaris sobre el perfecte dret del Cap de l'Estat a no referendar una llei si ell creu que realment aquesta llei és dolenta, per les raons que siguin.

I, ja no es tracta, en el nostre cas, d'absència de Cap d'Estat. Per a nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, partit nacionalista, per a nosaltres hi ha quelcom més. Per a nosaltres, Catalunya té un Cap d'Estat. Del punt de vista del prestigi, del punt de vista de la sobirania que nosaltres reclamem per a Catalunya, el President de la Generalitat per a nosaltres és també un Cap d'Estat. El President de la Generalitat, psicològicament és considerat pel poble de Catalunya com el President de Catalunya, no el President de la Comunitat Autònoma, ni el President de la Generalitat. I fixin-se, senyors, quantes vegades no surt aquesta denominació del President de Catalunya; per tant, realment, no és que no tinguem Cap d'Estat, és que tenim un Cap d'Estat que, al mateix temps, és el Cap del Govern, exactament com en altres països, com per exemple, els Estats Units d'Amèrica.

Aleshores, en aquestes condicions, es tracta de donar un poder més gran que el que tenen el President del Govern, per exemple, en l'Estat espanyol, perquè el donem a algú que acumula també simbòlicament, psicològicament, davant del poble i per a nosaltres, en principi —perquè nosaltres afirmem la sobirania d'aquest Parlament per damunt de tot, teòricament, encara que acatem les lleis, però l'afirmem per damunt

de tot—, també en algú que, doncs, té acumulades unes funcions, i aleshores, sí que l'equilibri es trenca, perquè jo em referia, per exemple, al President dels Estats Units d'Amèrica, que és a la vegada Cap d'Estat i Cap del Poder Executiu, però no té poder de dissolució, ni el Senat, ni la Cambra de Representants Americana poden ser dissolts per decisió del President.

De manera que, des del nostre punt de vista, és evident que hi ha un desequilibri en el que se'ns proposa, i que, a més a més, no hi ha absolutament cap precedent comparable. És una total innovació la fórmula que es vol introduir —que suposo que s'introduirà— per decisió, avui, del nostre Parlament. I les raons que es puguin donar d'establir aquest desequilibri per protecció, podríem dir, dels poders autonòmics, ja he dit abans que no em semblen gens justificades, però voldria tanmateix reparar una omisió, que és referir-me a la qüestió de les dates de les eleccions, que se'ns volgués imposar una data determinada.

Primerament, ni els pactes autonòmics garantien que totes les eleccions autonòmiques es farien en la mateixa data, i el senyor Subirà, quan ens ha fet lectura d'aquests pactes ens ho ha demostrat perquè, evidentment, hi pot haver, en els pactes autonòmics, la duració de quatre anys, la no possibilitat de dissolució, però els pactes autonòmics reservaven la possibilitat de noves eleccions en el cas que no hi hagués acord sobre la investidura. I, aleshores, evidentment això ja introdueix un decalatge de dates, un decalatge de dates forçós. Vol dir, doncs, que sí que hi pot haver unitat de dates en un cert moment, aquesta unitat de dates pot desaparèixer en el curs del temps.

Per tant, això no és un argument, de creure que la intenció dels pactes autonòmics era realment considerar com a fonamentalíssima la simultaneïtat de totes les eleccions en Comunitats Autònomes. Però, a part d'això, és evident que això mai podia afectar l'Estatut de Catalunya ja aprovat, amb rang superior a qualsevol altra llei, i que, a més a més, això, de cap manera es pot considerar que la justificació d'aquest Projecte de Llei és per evitar una reducció de facultats, una reducció de facultats de la nostra autonomia. Jo, de cap manera puc admetre la interpretació que les nostres facultats queden augmentades si el que és una facultat sobirana del Parlament, de determinar la seva pròpia organització, i —si com nosaltres proposem— es dona al Parlament la possibilitat d'acordar ell mateix la seva dissolució, de passar això a mans del President de la Generalitat. Crec que els poders autonòmics queden en la mateixa situació; per tant, tampoc és admissible l'argument —i li ho dic a propòsit dels pactes autonòmics, perquè sembla que les coses estiguin relacionades— que, d'aquesta manera, evitem veure reduïda la nostra autonomia. La nostra autonomia la podem perfectament mantenir, independentment del que s'hagués decidit aleshores en aquells pactes, per la validesa del nostre Estatut, que no pot pas ser contradit per qualsevol tipus de llei aprovada per les Corts de l'Estat; però la mantindríem, a més, si el poder de dissolució el tingués el Parlament i no el President de la Generalitat, i aquesta és —com ja s'ha recordat aquest matí— la posició que nosaltres hem mantingut sempre.

Per tant, que no s'invoqui que es tracta de mantenir... en fi, d'evitar que es retalli el poder de Catalunya; de cap manera. No és retallar el poder de Catalunya reservar al Parlament el poder que ara es vol donar al President.

I, bé, recordaré el contingut de la nostra esmena. Nosaltres proposem que per comptes de donar, en virtut de la modificació d'aquesta Llei fonamental, al President de la Generalitat el dret de dissoldre el Parlament, aquesta dissolució sigui possible per acord del mateix Parlament, mitjançant llei aprovada per majoria absoluta de Diputats en exercici del seu càrrec i en sessió especialment convocada amb aquesta finalitat.

És evident que això resol de manera absolutament satisfactòria qualsevol argument d'oportunitat de la data de les eleccions. És evident que si les eleccions haguessin de caure en el mes d'agost, jo no puc creure que, fos quina fos la situació política, no hi hagués una majoria absoluta en el Parlament per posar-se d'acord per a una dissolució anticipada, que permetés fer-la unes quantes setmanes abans. Per tant, també, en aquesta qüestió d'oportunitat, en aquesta qüestió d'oportunitat de la data electoral, ens sembla que la nostra esmena resoluria perfectament el problema.

Però, a part de l'oportunitat de la data electoral, és que aquesta esmena d'autodissolució és, com ja s'ha dit aquí fa poc, una esmena que va en el sentit modern de la legislació en altres països. És a dir, són països que han aprovat Constitucions recents, com alguns länders alemanys, com l'Estat d'Israel, els qui han optat per aquest camí; i nosaltres, catalans, podem tenir perfectament el petit orgull de dir que nosaltres ens havíem avançat a això, perquè aquesta va ser la solució adoptada pel Parlament de Catalunya l'any 1933, quan va aprovar aleshores l'anomenat Estatut Interior, és a dir, la Llei anàloga a la que estem discutint actualment.

De manera que quan defensem aquesta posició, per part nostra, per part d'Esquerra Republicana, només fem que defensar el que ja havíem defensat en la legislatura anterior i el que havíem defensat durant l'època de la Generalitat republicana. I amb quines condicions ho havíem defensat aleshores? Amb unes condicions en què no existia encara censura constructiva, no s'havia inventat la censura constructiva; com s'ha recordat aquí, va ser introduïda per la Constitució de la República Federal Alemanya. Amb quines condicions, a més a més? Quan el nostre partit tenia majoria absoluta al Parlament, i, per tant, permeti'm el senyor Subirà que el rectifiqui, si algun dia —jo no sé si pròxim o llunyà, jo desitjo que pròxim, però estic convençut que, almenys llunyà, arribarà— si algun dia Esquerra Republicana té majoria en aquest Parlament, pot estar segur que aquesta Llei serà modificada, perquè ens mantindrem, com ens hem mantingut sempre, fidels a la nostra tradició. I amb quines condicions encara nosaltres vam proposar aquesta possibilitat d'autodissolució del Parlament? No solament quan teníem majoria absoluta en aquell Parlament, sinó quan era President el President Macià. El President Macià, amb tot el que significava el seu enorme prestigi, en fi, el seu carisma, que jo no vull pas de cap manera establir comparacions, crec que els Presidents de la Generalitat són tots respectables i l'actual President de la Generalitat mereix tot el nostre respecte i, com he dit abans, nosaltres el considerem com el President de Catalunya, però, evidentment, no vam voler donar nosaltres la possibilitat de dissolució al President Macià. Com podríem donar-la ara a un altre President? I vam creure que la millor possibilitat era la dissolució per acord del mateix Parlament. Com podríem ara tenir un altre criteri? I haig de dir que no és cert que el President de la Generalitat, aleshores,

que no hi havia censura constructiva, pogués dissoldre el Parlament; no. El que podia era proposar, podia proposar la dissolució del Parlament; però qui havia de decidir era el poble. S'havia previst un sistema de referèndum —actualment inaplicable a causa de la Constitució—, i era el poble qui decidia entre el parer del President i el parer del mateix Parlament. Per tant, aleshores, fixin-s'hi vostès, quines garanties nosaltres posàvem en mans del Parlament. Com, amb quin equilibri en aquell moment, quin era l'equilibri, i com estava llunyà del pretès equilibri que se'ns vol proposar ara.

Bé, amb això ja he dit tots els arguments i he explicat, em sembla que suficientment, la nostra posició. Nosaltres, òbviament, votarem a favor de la nostra esmena, i votarem a favor de les altres esmenes bàsicament coincidents. L'esmena socialista proposa un quòrum de les tres cinquenes parts perquè el Parlament pugui acordar la seva dissolució. Bé, nosaltres creiem que la majoria absoluta, excepte quan es tracta de designació de persones, és suficient en tots els casos. Però, no obstant això, també ens estaria bé, si per més precaució es volgués introduir aquest quòrum.

Per tant, votarem a favor de les altres esmenes coincidents amb la nostra, i, no obstant això, no votarem les altres esmenes que proposen modificacions d'altres articles, perquè precisament estem massa convençuts de la importància d'aquesta Llei per creure que totes les modificacions haurien de seguir el mateix procediment, establert com a optatiu, és cert, en l'article 108, però que hi ha hagut la tradició, fins ara, en el nostre Parlament d'utilitzar per a les lleis d'una certa importància.

Senyores i senyors Diputats, em sembla que després del que he dit i del que s'ha dit anteriorment en el debat, queda clar, primerament: que és inoportú plantejar la modificació d'una llei tan important quan no hi ha arguments poderosos per fer-ho, almenys cap se n'ha invocat, i quan, al cap i a la fi, és una llei molt recent.

Segonament, que és doblement inoportú plantejar aquesta reforma de la manera que s'ha fet, sense fer-la, en tot cas, sortir del procediment de ponència conjunta.

En tercer lloc, que no hi havia cap raó vàlida per tractar amb la urgència que s'ha tractat aquesta qüestió, urgència que, evidentment, ha fet més difícil buscar qualsevol fórmula conciliatòria.

Finalment, que realment es produeix, al nostre entendre, un desequilibri entre les institucions. Un desequilibri que no veiem que res justifiqui. Que, en fi, les raons diguéssim accesorries que podien fer desitjable una possibilitat de dissolució anticipada, poden resoldre's per la via que assenyala la nostra esmena.

I, finalment encara, que tot això va en contra de la tradició catalana, la tradició parlamentària catalana, almenys amb el que va quedar establert en l'època de la Generalitat republicana i en la legislatura anterior.

Per totes aquestes raons, doncs, senyores i senyors Diputats, jo els demano el vot favorable a la nostra esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Toca ara la defensa de l'esmena número 10, antiga numeració 6, presentada pel senyor Albert Alay, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, donaré per defensades totes les esmenes amb una sola

intervenció, que serà molt breu.

Abans de tot, voldria dir que la presentació d'aquesta esmena a títol de Diputat no significa la menor discrepància amb el Grup al qual pertanyo. Res més lluny de la realitat; jo voldria que s'acceptessin les esmenes presentades pel nostre Grup, i que subscriu totalment, perquè comparteixo totalment la convicció de misteriositat a què ha fet referència abans el senyor Barrera.

Em semblava, però, que era un tema prou important, perquè intentéssim de cercar una sortida que pogués ser vàlida per a tothom, de manera que si no es podia aprovar per la majoria les esmenes del nostre Grup, o altres de presentades i que votarem també favorablement, fos possible, almenys, aconseguir que l'equilibri que contempla l'actual Estatut Interior no escorés en el sentit de primar d'una manera excessiva els poders del President de la Generalitat. Crec que aquesta Llei no ha de ser vàlida només per a aquesta legislatura, sinó per a qualsevol legislatura i per a qualsevol majoria parlamentària que hi pugui haver en aquesta Cambra.

Per això presento aquesta esmena, que dona la possibilitat al President de la Generalitat de dissoldre la Cambra, si compta amb la majoria absoluta d'aquesta. Això evitaria que en una altra legislatura un President investit pel Parlament, però comptant només amb el suport d'un partit, Grup minoritari, pogués en qualsevol cas, en qualsevol moment, dissoldre la mateixa Cambra que l'havia investit.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara de debatre una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és una esmena d'addició. Per fer-ho, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, des de l'escó, perquè estem bàsicament d'acord amb tots els arguments expressats pels anteriors oradors sobre el tema de l'autodissolució.

Nosaltres creiem, en síntesi, que si de debò la intencionalitat del Grup del Govern és la que s'ha plantejat, que no ens ha convençut, ni, pel que sembla, a cap altre Grup fora del Govern ha convençut, nosaltres creiem que la via de l'autodissolució és la via més equilibradora per aconseguir el mateix objectiu, la qual està oberta fins i tot a allò que se'n deia «decisions de química pura», que jo també he criticat abans com un greu error, de portar-les a un debat institucional, perquè la majoria absoluta d'aquesta Cambra pot decidir, com preveu l'esmena d'Esquerra Republicana i la nostra mateixa esmena, que hi hagi l'autodissolució del Parlament, i fer cara a tots els fantasmes, insinuacions, pors, que sembla que ara, a corre-cuita, han sorgit del Grup que dona suport al Govern i en el mateix Govern.

Però no vull desapropiar l'ocasió per tornar a insistir, perquè ens puguin dir després que som reiteratius, que continuen fent oïdes sordes, continuem sense sentir els arguments de fons de debò, que porten a plantejar tant el tema de fons com la forma en què ho han plantejat. I continuen, en aquest sentit, perllongant la desatenció cap a la resta de la Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra del conjunt d'esmenes, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Dipu-

tats, els debats parlamentaris, de vegades, proporcionen satisfaccions, si més no intel·lectuals, i jo en aquest cas m'he sentit amb una satisfacció intel·lectual, que és la constatació, a la vista dels arguments que s'han donat, que ens trobem davant una decisió política pura. Ja trec la paraula «química», perquè veig que, llavors, amb això es fa broma... També retiro la paraula «química». És a dir, una decisió política, política (*remor de veus*); una decisió política, senyor Ribó, pura.

I la demostració més palpable d'això que dic és que en els arguments que s'han donat en les esmenes parcials s'han repetit els arguments a la totalitat, i això va passar en Comissió, i continuarà passant. És a dir, ens trobem davant un reiterat —no reiteratiu, és evident que tothom té dret a repetir els arguments que vulgui— debat de totalitat. Per què? Perquè no hi ha altres matisacions. Es tracta d'una sola decisió política. Llavors, s'han fet moltes consideracions. A algunes, crec que tinc l'obligació de referir-m'hi. No, evidentment, no tornaré a repetir els arguments, perquè l'esforç aquell de ser clar, es pot fer una vegada, i em sembla que podria, fins i tot, que podria resultar ofensiu que tornés a repetir, de la manera més clara que he sabut, aquelles coses que he dit abans, respecte als únics arguments de totalitat, que són els que continuament es van repetint.

Però s'han fet consideracions laterals. Per exemple, amb una jugada parlamentària extremament hàbil, coneguda, per altra banda, que consisteix a fer una defensa d'una esmena i després retirar-la. Suposo que era important aquella esmena a la totalitat amb text alternatiu, llavors, la veritat és que no m'explico per què es retira. Però, bé, es fa el torn a favor de l'esmena, i llavors es retira, amb la qual cosa s'impedeix la rèplica, però com que els temes han tornat a sortir els mateixos, llavors es pot, evidentment, tornar a fer-hi referència.

S'ha parlat que a l'Estat espanyol hi ha una diferència, i és que existeix un cap d'Estat que ha de referendar la proposta que li fa el cap del Govern, i s'ha esgrimit que aquest referendament del cap de l'Estat significa una nova decisió política, i a nosaltres ens sembla que no. És a dir, amb tot el respecte a la institució monàrquica, que aquí proclama tothom —i jo també ho proclamo—, i amb tot el respecte a les altres institucions monàrquiques anàlogues que hi ha a Europa, cal recordar que, concretament, el monarca del Regne Unit regna però no governa. Això es coneix, i en aquest aspecte concret, del referendament de la decisió que pren el cap del Govern, de dissoldre les Corts Generals, el monarca espanyol altra vegada regna, però no governa.

Per tant, aquesta analogia, esgrimir aquest argument per trencar l'analogia que nosaltres establím entre la proposta nostra i la regulació constitucional espanyola, perd força. Però, llavors, el senyor Barrera argumenta, en un sentit que ens sembla que, en tot cas, va a favor de la nostra proposta, perquè diu : «No, és que en el cas del President de la Generalitat, es dona una coincidència real de funcions representatives i executives». De representació : la màxima representació institucional de l'Estat, i executives, i, a més a més, ell postula una cosa que probablement és cert que està en l'esperit del poble de Catalunya, que és aquella explicació que ens ha fet sobre la consideració de President de Catalunya.

Tot el que sigui aproximar la figura del cap de l'Executiu a la del cap de l'Estat, en aquest sentit que estem dient, el que fa,

en tot cas, és reforçar la possibilitat que pugui, efectivament, dissoldre la Cambra. (*Rialles i remor de veus.*)

Però, encara m'agradaria precisar algunes altres de les coses que s'han dit i que a mi em sembla que són arguments fallaciosos. Per exemple : s'ha argumentat en el sentit de dir que en els Estats Units de Nord-amèrica no existeix la possibilitat de dissolució de la Cambra pel cap de l'executiu que, en aquell cas, coincideix amb el cap de l'Estat, però és que és un ordenament constitucional —a part de molt més antic— enormement diferent, perquè, entre altres coses, tampoc no existeix —radicalment no existeix— la possibilitat d'autodissolució, ni de la Cambra de representants ni del Senat.

S'ha parlat també —una altra vegada— dels acords autonòmics, i ens sembla que s'ha produït un defecte de lectura parcial, perquè jo recordo que he argumentat en la meva primera intervenció que el sincronisme de les eleccions autonòmiques implicava la no-possibilitat de dissolució, i llavors s'ha dit : «Bé, però com que s'admet la dissolució en cas que hi hagi una impossibilitat, en dos mesos, d'elegir President, el sincronisme es trenca.» Està previst, en els pactes autonòmics, aquest cas, i hi està previst —és a dir, vull dir que la gent que els van fer sabien què feien—, i llavors, a continuació del paràgraf 1, parla d'aquesta sola possibilitat de dissolució per impossibilitat d'elegir President en dos mesos. Diu, a continuació : «Si esta disolución se produce y se convocan elecciones inmediatas, las siguientes elecciones deberán celebrarse el mismo día que todas las restantes.» Vol dir que, per sobre de tot, mantenen el sincronisme i, per tant, preclouen qualsevol possibilitat de dissolució i, fins i tot, en el cas que es produeixi la dissolució —forçada, perquè, evidentment, si hi ha allò que en diuen, ja que citem els Estats Units, un *teak lock*, una impossibilitat de tirar endavant, i s'ha de produir la dissolució i noves eleccions—, fins i tot en aquest cas la legislatura que sortís elegida tindria una vigència més curta, perquè en tot cas es vol salvar el sincronisme de les eleccions.

Bé, parlem ara de l'exemple de la possibilitat, o de l'intent que es fa d'igualar la dissolució pel cap de l'Executiu amb la dissolució per la Cambra quan es dona en la Cambra una majoria de suport al Govern, i m'ha semblat entendre que l'argumentació relativa a la situació d'Esquerra Republicana en els anys trenta era de dir : «No, és que no podia dissoldre, el President de la Generalitat, en aquells moments, però sí que podia dissoldre, per majoria, el partit que li donava suport.» Bé, és una equació que... Això pot ser cert, i pot ser cert sempre que hi hagi una majoria electoral que doni suport al Govern, però imaginin-se una situació que evidentment es pot produir en aquest Parlament, i que es pot produir en el futur, en la qual es donés una majoria, no electoral, sinó una majoria de coalició postelectoral, i que llavors es trenqués la majoria. Estaríem —a través de la possibilitat de dissolució per aquest Parlament, que ha perdut l'equilibri o que ha perdut la majoria presidencial— subreptíciament introduint la moció de censura no constructiva, que implicaria, per tant, la pèrdua de la presidència i la dissolució de la Cambra.

Bé, a mi em sembla que tots aquests arguments són arguments que intenten desplaçar l'equilibri al qual em referia jo en la meva primera intervenció, i, per acabar, m'agradaria fer referència al debat que va tenir lloc el 10 de març de l'any 82 sobre aquest mateix tema. I recordar-ho a totes les senyores i els se-

nyors Diputats, perquè em sembla que és bo. En aquell moment hi havia, reservats per al Ple, dos vots particulars relatius a la dissolució, a l'autodissolució de la Cambra. El senyor Ribó feia servir la paraula, deia, «popularment conegut per *hara-kiri*», llavors ens deia, a més a més, que era una operació probablement estètica, simplement, la qual cosa provocava una rèplica del senyor Alavedra en el sentit de dir que l'*hara-kiri* no és estètic, que és bastant antiestètic, etcètera.

Però, en qualsevol cas, defensava la seva posició, i llavors es produeix una situació interessant. Es produeix un intent de transacció en el Ple entre l'esmena comunista i l'esmena d'Esquerra Republicana. Aquest intent de transacció en el Ple és bloquejat per una intervenció del senyor Martin Toval, representant del Grup Socialista, dient que no l'admet a tràmit. En no admetre's a tràmit, evidentment —pagina 2567 del *Diari de Sessions*—, no es pot produir la transacció. Llavors, el senyor Hortalà retira la seva esmena en benefici de l'esmena comunista i es passa a votació. I el resultat de la votació, senyores i senyors Diputats, és el següent : 29 vots a favor de l'esmena i 80 vots en contra. Els ho dic perquè ho recordo, això, a totes les senyores i els senyors Diputats que en aquell moment van votar en contra. Aquests 29 vots suposo que venien : 13 del Grup d'Esquerra Republicana, i devien ser 15 o 16 del Grup comunista. És a dir, el resultat que es va donar en aquells moments va ser aquest, i jo només els ho recordo perquè sigui una dada més en totes aquestes consideracions.

Repeteix, les meves intervencions —una cosa que he dit en començar— des d'aquesta tribuna —sí no és que hi ha elements nous imprevisibles— seran breus a partir d'aquest moment, perquè, de fet, passarà el que ha passat, que es tornaran a repetir, simplement, els arguments del debat de totalitat. Mentre passi això, les meves intervencions seran més breus. Si s'hi introduïssin, en canvi, elements nous, llavors faria intervencions, evidentment, corresponents.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Debatudes aquestes esmenes, procedeix d'anar a votar-les.

La primera serà l'esmena número 8 —numeració anterior 4—, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 43 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 9 —anterior 5—, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 45 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 10 —anterior numeració 6—, presentada pel senyor Alay.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 45 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions.

Finalment, l'esmena 11 —numeració anterior, 8—, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions.

Ara procedeix de votar el text del Dictamen. Cal tenir en compte que hi ha una esmena que va ser incorporada ja en Comissió, el text de la qual suposo que coneixen els senyors Diputats, però que, si convé, es pot llegir, eh? Algú demana la lectura d'aquesta esmena? *(Pausa.)* Bé, queda entès que no es vota la primera part, la que ha quedat posposada. Això queda ben clar, eh? Aleshores, doncs... *(Ll. Sr. Molas demana per parlar.)* Perdó.

El Sr. MOLAS : Senyor President, en el text que segurament anem a votar ara, hi ha una part que forma part ja de la Llei que avui és vigent, per tant crec que no seria sobrer votar aquesta part per estalviar més votacions i votar només el que és de nova incorporació, sinó, en tot cas, hauríem de votar de manera diferent, però crec que amb una sola votació podríem passar. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Perdó, ara es procedirà a la lectura del text que haurem de votar, naturalment sempre que convingui votar-ho.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «c) Quan el President de la Generalitat, sota la seva exclusiva responsabilitat i amb deliberació prèvia del Consell Executiu, dissoldrà el Parlament. Aquesta facultat no podrà ésser exercida quan hi haurà en tràmit una moció de censura. Tampoc no podrà ésser exercida abans no haurà passat un any de l'última dissolució per aquest procediment. El Decret de dissolució fixarà la data de les noves eleccions.»

El Sr. PRESIDENT : Queda entès, no? Doncs, aleshores, els qui estiguin a favor del text del Dictamen tal com s'acaba de llegir, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, tal com ha estat llegit, ha estat aprovat per 71 vots a favor, 41 en contra i 15 abstencions.

Passem ara a les esmenes corresponents a l'article 47. La primera és l'esmena número 12, numeració anterior 9, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; és d'addició. Per defensar aquesta esmena tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... Ah! Decaiguda, perdó.

La del Grup Socialista al Parlament de Catalunya... També decaiguda.

La del senyor Alay, numeració 14, anterior 11.

El Sr. ALAY : Senyor President, entenem que tant la número 5 com la número 6 són decaigudes, ja que no han estat aprovades, ni la 5, ni la 6. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Ara seria hora de votar les esmenes que han estat posposades amb els números 6 i 7. *(Ll. Sr. Molas demana per parlar.)*

El Sr. MOLAS : Senyor President, abans que el Parlament voti si modifica els articles 46, 47 i següents convindria potser discutir si modifiquen els següents, i després, en tot cas, o decaurà..., emmotllarem la redacció que s'hagi aprovat.

Bé, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord.

Passem, doncs, a l'esmena 16, anterior numeració 13, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que tracta de posar un nou article. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, malgrat que algú podia considerar que ja estem dissolts pel que fa a aquesta Llei, crec que val la pena continuar argumentant les contraprestacions, els elements d'equilibri institucional que s'haurien d'haver considerat, i que hauríem encara de considerar, a l'hora de fer una reforma tan important de la Llei de l'Estatut Interior.

Aquí es tracta d'introduir la figura de la censura individual als Consellers que, com ja hem argumentat abans, està contemplada en la Llei de Govern Basc i està, doncs, en la línia d'un equilibri com el que aquí s'ha vingut a definir.

A nosaltres, que ens agradaria que el portaveu del Grup que dona suport al Govern retirés el Projecte més que no pas les paraules, nosaltres, que creiem que té divuit vegades la possibilitat de rèplica encara —quan ells demanen per què es retiren les esmenes—, encara té divuit rèpliques possibles, el que sí que volem dir és que l'argumentació que s'està fent continua sense entrar, per part del Grup del Govern, en el tema de fons.

Es diu que l'equilibri que es proposa és idèntic al de l'Estat espanyol, perquè en aquest equilibri el paper del cap d'Estat és purament formal i, en canvi, es diu, aleshores, contestant l'argument que ha utilitzat el senyor Barrera que si es vol aproximar el cap d'Estat per què no donar-li la dissolució. Bé, al meu entendre això és un dels arguments que podríem dir creuats, absolutament contradictoris. Si es diu que es formava el cap d'Estat després resulta que si l'aproximem aleshores tindrem la dissolució. En què quedem? És formal o no és formal? *(Remor de veus.)*

Nosaltres hem introduït figures com la de la censura individual, i altres que després ja en parlarem, amb l'afany de trobar allò que no trobarem en la ponència i a Comissió i tampoc trobarem en el plenari, on sembla que estem convertint el debat en un joc de paraules més que a tocar les institucions de Catalunya i l'equilibri que havia estat pactat en aquesta Cambra.

El senyor Subirà, de nou amb el *Diari de Sessions* a la mà i citant el senyor Alavedra perquè és el seu predecessor en el càrrec de portaveu en aquell debat, ha reiterat —en aquell debat— l'argument que ja va ser utilitzat aleshores que l'*hara-kiri* era una cosa antiestètica, lletja... A nosaltres ens semblava que era antiestètic canviar d'opinió, però ara ens adonem que és una operació d'estètica molt ben pensada.

Creiem, doncs, que per no entrar ni en l'estètica, ni en l'antiestètica, per entrar en el que són les institucions hauríem d'introduir una figura com la censura individual, que està en l'ordenament basc, tantes vegades citat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra?

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, el senyor Ribó ha fet una intervenció molt curta, i jo també la faré, és una hora una mica tardana i podem estar cansats... El senyor Ribó normalment em cita canviant els matisos, llavors jo he parlat d'una petita nota d'humor que es va produir en aquell moment i llavors em treu com a argument el qualificatiu, que va ser simplement una petita nota d'humor, que sempre és convenient, que

l'hara-kiri era antiestètic.

Pràcticament no m'ha donat cap altre argument addicional, simplement m'ha dit que el que és antiestètic és canviar d'opinió i els clàssics ja deien que *sapientis est mutare consilium (rialles)*, de tal manera que, senyor Ribó, senyor Ribó, deixant els tocs d'humor —que crec que són convenients sempre— de banda— no vull reproduir el debat que sobre aquesta qüestió de la censura individual dels Consellers es va produir el 10 de març de 1982. Però, simplement, li donaré l'argument fonamental que en aquell moment, i sense referir-se a cap equilibri, sinó com a argument substantiu per ell mateix es va donar des de la tribuna. I jo ara li repetiré. L'argument que es va donar és que la responsabilitat política és col·legiada de tot el Govern i que es materialitza en el seu cap i que, per tant, el qui és responsable davant del Parlament i pot ser subjecte de la moció de censura és el President de la Generalitat.

Evidentment, en això hi va haver opinions de discrepància, les de vostè i les d'altres, fins i tot recordo que hi va haver opinions discrepants en el sentit d'una figura que ara encara de moment no ha sortit, que és la moció de censura particular pel possible Conseller en Cap. Però tot això en aquells moments, i sense fer referència a l'equilibri, perquè l'equilibri es referia a moció de censura constructiva per al cap del Govern i dissolució o no-dissolució de la Cambra pel cap del Govern —i sobre aquest tema ja n'hem parlat i a fons—, els arguments que es van donar per rebatre la proposta de vostè ara eren substantius, li he donat la síntesi i, per tant, li remeto.

Res més, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a procedir, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor de l'esmena presentada... (*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*) Digui, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Nosaltres considerariem que seria més interessant i més adient al debat prosseguir amb la defensa de les diverses esmenes que es refereixen a un bloc, que és el tema de la censura individual i responsabilitat del Govern, per passar després a la votació, si més no fou així com ho contemplàrem en Comissió, però no tenim cap inconvenient a fer una altra sistemàtica.

El Sr. PRESIDENT : Bé, com que es tracta d'esmenes per a articles diferents jo crec que s'haurien de votar separatament, ara, si tots estan d'acord a fer-ho conjuntament... Bé, sembla que no hi estem d'acord, per tant, procedim a la votació d'aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 74 en contra i 10 abstencions.

Ara tenim en porta l'esmena número 17, numeració anterior 14, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, des de l'escó. En aquesta esmena nosaltres plantejem la responsabilitat col·lectiva del Govern i la censura individualitzada a membres del Govern.

En l'Estatut del País Basc, que va ser en molts aspectes copiat literalment de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, reproduceix literalment la mateixa fórmula que hi ha a l'Estatut

d'Autonomia de Catalunya pel que fa a la responsabilitat col·lectiva i a la individual. Per tant, senyor Subirà, d'aquella idèntica fórmula en surt a la Llei del Govern Basc —i no li repetiré— la censura individual dels Consellers. Per tant, és una altra interpretació la que ha fet el Parlament Basc.

Li dono aquest argument perquè vostè sí que només em dona arguments d'humor, i a vegades d'un humor no gaire adient al debat institucional, perquè per a nosaltres no és humor que el President de la Generalitat digués el maig del 84 que anunciava que no faria ús de la majoria —el seu humor triomfa perquè té majoria— en temes de consens institucional. Per això, l'humor en aquestes qüestions pot servir de cortina de fum per amagar el que s'imposa per matemàtica contradint el que havia, solemnement, com a candidat en la investidura, proposat el President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Bé, el senyor Ribó em torna a fer l'argument de la censura individual als Consellers, i jo abans he parlat dels arguments substancials que es van donar en el passat debat sobre aquest tema, i, per tant, no ho repetiré.

Ara, de tota manera, deixi'm dir-li una cosa. El President de la Generalitat —i s'ha recordat en aquesta Cambra per part d'un portaveu d'un altre Grup parlamentari— va oferir un consens específicament centrat en quatre Lleis de desenvolupament institucional que s'havien d'aprovar previsiblement en aquesta legislatura i, en tot cas, aquesta oferta de consens, evidentment, no condiciona mai la possible aplicació de la majoria quan no sigui possible aconseguir el consens. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé. Hem de procedir, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que facin el favor de posar-se dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 38 vots a faor, 75 en contra i 10 abstencions.

Ara pertoca la presentació de l'esmena 18 —15—, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. És també d'addició. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Aquesta esmena proposa, en primer lloc, l'establiment de la censura individual, i, en segon lloc, l'establiment d'una censura diferenciada, per als casos en què hi hagi delegació de funcions.

Nosaltres, senyor President, amb perdó de totes les Diputades i els Diputats, pel cansament de l'hora, ara sí que, continuant el que se'ns ha dit abans, replicant-ho, anem a llegir textualment les paraules del President de la Generalitat. Diu —li ho cito íntegrament— : «... i és aquest component nacionalista bàsic en el meu pensament polític el que més que cap altre em fa dir, com a tercer comentari previ, que, malgrat disposar de la majoria absoluta, buscaré la col·laboració del màxim possible de forces polítiques i socials. Deia també fa quatre anys, quan parlava només en nom de 43 Diputats» —i comença una citació— «“Som molt i molt conscients que nosaltres sols, ni que tinguéssim 68 Diputats, és a dir, la majoria absoluta, no

podem construir Catalunya"» —i tanca la citació— «Avui en tenim 72, i dic el mateix. Per això, en l'anterior legislatura, jo mateix vaig proposar que determinades lleis es fessin per una ponència del Parlament. D'aquesta manera s'assegurava la presència de tots els Grups i de totes les opinions. I també per això es va procurar que moltes lleis fossin aprovades per consens, i que en les Comissions Mixtes, tots els Grups hi fossin representats. Doncs, bé; doncs, bé» —continuo citant íntegrament— «ja des d'ara anuncio que, durant aquesta legislatura, mirarem de fer el mateix» —coma—, «ja sigui a través de ponència conjunta o per la col·laboració directa del Govern amb els Grups polítics.» Punt. La coma i el punt no les ha posat el senyor President, les han posades els transcriptors, interpretant, suposo —ja que després no hi va haver esmena—, el sentit de la intervenció. Punt. «Avanço alguns grans temes» —subratllo : «Avanço alguns grans temes» —«en què procuraré aconseguir aquest ampli acord : la Llei d'Ordenació Territorial, la de Funció Pública, la d'Administració Local i la Llei Electoral, i afegeixo activitats no pròpiament legislatives, com tot el que fa referència a la seguretat ciutadana.» Punt i a part.

»Naturalment, el fet de disposar de majoria absoluta confereix una especial responsabilitat, i un aspecte d'aquesta responsabilitat pot ser, arribat el cas, l'obligació de fer valer aquesta majoria absoluta perquè l'electorat ha donat un mandat, un mandat que no es pot defugir.» Punt seguit. «Però interpreto aquest mandat en el sentit de creure que, abans de fer valer simplement la força dels vots, cal intentar aconseguir, en els temes més importants, un consens al més general possible.»

Senyor Subirà i senyor Pujol, és o no és, aquest, un dels temes més importants? Primera pregunta.

Segona : s'ha intentat aconseguir el consens més gran possible?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, a mi em sembla que la lectura que s'ha donat a aquest text que s'acaba de llegir —lectura desapassionada i lectura clara— confirma la meua intervenció d'abans. (*Rialles i remor de veus.*) I, a més a més, perdó, a més, afegiré una altra cosa : en aquests moments en aquest Parlament s'està procedint, per tràmit d'article 108, amb converses prèvies amb tots els Grups parlamentaris, abans de començar la ponència conjunta, al treball d'elaboració d'una d'aquestes quatre lleis citades específicament pel President de la Generalitat : concretament, la de la Funció Pública.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem de procedir, doncs... No, perdó. Hi ha una altra esmena a aquest mateix article, que és l'esmena 19 —16—, del Grup Socialista d'aquesta Cambra. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, defensaria conjuntament les esmenes que queden, excepte la darrera, que fa referència a l'exposició de motius. Perquè totes tenen el mateix sentit i tracten del mateix tema.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. MOLAS : Fins ara, amb el que hem portat aprovat, amb l'aprovació del text aprovat fins ara, s'ha creat, jo crec, un desequilibri. Jo crec que, amb aquest desequilibri, tots els

Grups de la Cambra hi estan d'acord, diguin desequilibri, diguin desplaçament d'equilibris, i no fa falta recórrer a lectures, possiblement, de declaracions o de textos, s'ha fet prou, ja se saben, tothom sap què ha dit tothom, i, per tant, no fa falta, diguem, que ara tornem a insistir més sobre el tema. Només pensin en la importància d'aquesta Llei. La importància que ha tingut històricament, l'element consensual que ha tingut, el caràcter de llei quasi, diguem, constitucional o quasi estatutària que té aquesta Llei, i això d'aquí jo ja ho he dit, ho repeteixo, ja hi insistiré alguna vegada més, però no hi furgaré més del que he dit, simplement, perquè tots som prou grans, sabem el que fem i, possiblement, mesurem, no sé si sempre amb prudència, els resultats dels propis actes.

El desequilibri, en tot cas, està fet, i això em sembla innegable, o almenys no és aquell equilibri acceptable que es deia anteriorment, i s'ha trencat l'acord que hi havia. S'ha innovat, s'ha fet una profunda innovació en el nostre règim polític, i s'ha tendit a acumular poder en el President de la Generalitat, sense, diguem, la voluntat de mantenir l'equilibri d'institucions, retocant o creant altres institucions. Simplement, es dona més poder, s'acumula més poder en el President de la Generalitat. Les raons que s'han dit és possible que siguin raons d'explicació, però és possible que no acabin de convèncer —com no han convençut altres Grups parlamentaris, tampoc, de la Cambra—, i continuï surant per sobre el perquè : per què es presenta, per què s'aprova així, per què la majoria —que diu que s'aplica quan no és possible l'acord— ha decidit que ja no hi ha acord abans de començar a intentar aplicar-ho? Potser ja sabien abans que no podien explicar les raons reals, i per això hi ha aquesta espècie de cosa que, diríem, sura...

Jo els dono una oportunitat. Aquestes esmenes nostres donen una oportunitat de restablir l'equilibri, perquè jo no és que estigui —ni el Grup parlamentari nostre— en contra de la dissolució presidencial, del que està a favor és de mantenir l'equilibri institucional acordat, i l'equilibri institucional acordat era dues variants : dissolució presidencial i moció de censura simple, o no-dissolució presidencial, moció de censura constructiva.

Aquestes eren les fórmules que no feien la unanimitat de la Cambra; els Grups no estaven d'acord; els Grups no estaven d'acord amb aquestes fórmules, no eren les seves, però era un terreny mig on es jugava, i va elegir un Grup; va elegir la fórmula un Grup, el qui tenia, aleshores, la majoria relativa del Parlament, va dir : «Prefereixo la moció de censura constructiva, perquè la dissolució presidencial no és un instrument essencial, creiem, o, almenys, és menys important que la moció de censura constructiva.»

Naturalment que va defensar, aquest Grup, Convergència i Unió, la dissolució presidencial. Naturalment que els Grups van defensar el *hara-kiri* o la dissolució parlamentària, però calia arribar a un punt mig, i aquest punt mig es va assolir. Molt bé; si modifiquen una part del punt mig, modifiquin l'altre; si no, el que estan produint és simplement i exclusivament una acumulació —excessiva i injustificada i produïda de manera impolítica— de poders en el President. I això no és bo, i ho saben, ho saben de sobra...! Espero que ho sàpiguen.

És una oportunitat per mantenir el pacte, per no trencar els acords, és a dir, per dir : «Encara tenim paraula; encara som capaços de mantenir el que hem dit», perquè, escoltin, ara el

senyor Subirà em diu : «Hi ha algun Grup que no va votar a favor de l'autodissolució». Naturalment, que no va votar a favor de l'autodissolució! Perquè havíem arribat a un acord que no hi hauria ni autodissolució del Parlament ni dissolució presidencial, i necessitàvem una majoria suficientment àmplia, perquè les posicions minoritàries s'expressessin, però, al mateix temps, s'assegurés una estabilitat. O és que ho havíem d'haver votat, diguem, perquè era una posició política de partida?

La posició política sobre aquest tema la vam forjar en la ponència, i la vam mantenir, i la vam mantenir públicament, sense defensar posició sobre el tema, simplement votant : rebutjant el que era una posició minoritària i acceptant allò que era la posició majoritària o, almenys, que feia majoria en aquest Parlament i a la qual cosa les minories no ho repugnaven.

I aquest és el sentit, diguem, d'aquesta votació. Perfectament coherent i responsable! Ara, si vostès alteren l'equilibri, si vostès alteren el pacte, si vostès no conserven els pactes...! Aleshores, naturalment, què vol que hi fem? Qui se'n ressentirà? Ens en ressentirem tots; se'n ressentirà el país, eh?

I és tan important, aquest fet, és tan important aquesta acumulació de poder com per mantenir-la amb la violència política —de la vida parlamentària, s'entén, naturalment— que comporta? Jo crec que, si vostès volen mantenir la paraula, el que van dir, dissolució presidencial, però votin ara la moció de censura simple, perquè aquest és un equilibri. Potser no és el més bo, potser no és amb el que tothom està d'acord; potser hi ha sectors que hi podrien tenir objeccions, però segur que és un punt d'equilibri que és el punt d'equilibri de l'elecció que va fer Convergència i Unió i el Govern quan vam votar aquesta Llei : va elegir. Ara, si canvia un dels termes d'elecció, que canviïn també l'altre; els anava a dir : «siguin coherents»; m'excusaran, no els ho puc dir, però, almenys, siguin responsables amb la decisió que facin, perquè les raons de la tria, que no han quedat suficientment clares, és una raó de la tria, seva, però, a més a més d'imposar un text, és convenient, sempre, mantenir les normes de comportament polític que assegurin que, en les lleis fonamentals, les lleis bàsiques, el consens d'acceptació hi és per a tots, perquè els països només funcionen sobre aquesta base, i quan es volen canviar, parlem-ne; parlem de canviar, i si volen parlar-ne amb urgència, parlem-ne amb urgència, si és que hi ha urgència —cosa que no m'han demostrat—, però, si n'hi ha, parlem-ne! Ara, no alterin els equilibris bàsics a què hagin arribat amb altres simplement perquè, en un moment donat, poden pensar que la majoria s'ho emporta tot.

I no s'estranyin, tampoc, que jo no presenti altres temes, que jo tenia discrepàncies, que el Grup Socialista tenia discrepàncies, sobre com va quedar la Llei, que no els plantejarem. Vam dir que els plantejaríem si teníem la suficient força, és a dir, si hi havia acord de la població perquè els plantegéssim. És a dir, en cas de victòria electoral. És el cas del Conseller Primer. Nosaltres no plantejarem aquí el Conseller Primer, perquè és un tema ja discutit, és un tema ja fet, és un tema acabat, per a nosaltres, avui, en les actuals circumstàncies. Si mai es produeix, el que és segur, el que poden tenir segur és que el que buscarem és que tots els Grups parlamentaris puguin arribar a una acceptació, encara que no estiguin d'acord

respecte a la modificació —i no plantejo el tema—; simplement, el que plantejo, i ho he posat com a exemple, purament com a exemple, és que tenir discrepàncies respecte a una llei fonamental i mantenir-les i explicitar-les, de vegades, no vol dir modificar les lleis, i modificar-les sobre la base del no diàleg, la pressió de la premsa, la negativa a arribar a punts d'acord, i, sobretot, no tenir en compte que un canvi en el sistema d'equilibris entre els poders és un canvi molt important, i aquest és molt important.

I, perdoni, senyor Subirà, si ens repetim, però és que el tema és molt gros; el tema és molt gros; no és un tema petit, és un tema molt gros, i les decisions, ja no químicament, però les decisions pures poden servir en un altre tipus de política, però en les decisions fonamentals de la vida d'un país l'únic procediment que s'ha inventat és el de fixar les lleis a través d'una reforma dura, i com que aquí no tenim aquesta possibilitat, haver arribat a un acord que les lleis constituents que estructuren la Generalitat són lleis que no modificarem unilateralment, per més majoria que tinguem, sinó que intentarem trobar el màxim d'acord o d'acceptació de tots els sectors de la Cambra.

I aquest principi és allò que dóna força a les lleis institucionals i dóna força a aquell qui el practica. L'altre, em sembla que és simplement passar a un tipus, a un estil de política en què, decisió contra decisió, acaba tot a mal borràs.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Abans del torn en contra, aquesta Presidència ha de fer una observació. Tenint en compte que, d'acord amb l'article 109.1 del Reglament, l'aprovació d'aquest Projecte de Llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text, ja que aquest Projecte de Llei és de desenvolupament bàsic de l'Estatut de Catalunya, vista la marxa que sembla que tenim actualment d'una certa rapidesa, aquesta Presidència anuncia que la votació de la totalitat no es farà abans de les dues i vint, i, per tant, en aquest sentit, prega els Diputats que ho tinguin present.

Ara tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, ara se'ns proposa una altra fórmula d'equilibri. Joestic disposat a admetre, del raonament del senyor Molas, que nosaltres propugnem un equilibri diferent del que contenia l'Estatut Interior, tal com va quedar aprovat en la passada legislatura. Ho reconec i ho he dit i, a més a més, he explicat, llegint el *Diari de Sessions*, que la nostra posició va quedar clara en aquell debat quant a l'opinió que teníem respecte a aquest punt. Com que, quan llegeixo el *Diari de Sessions*, se m'acusa de llegir el *Diari de Sessions*, no he fet el que segurament havia de fer, que és llegir el *Diari de Sessions* una altra vegada, però la memòria em sembla que m'és fidel si recordo que a l'explicació de vot, vostè, senyor Molas, va dir, va anunciar que, en cas que vostès aconseguissin en unes eleccions la majoria, aconseguissin la majoria absoluta en aquesta Cambra, modificarien aquest Projecte de Llei i que el modificarien, concretament, en el tema del Conseller Primer.

Evidentment, en un Projecte travat com és aquest, això que vostè va anunciar —i que ningú es va estripar els vestits aquell dia perquè vostè ho anunciés—, de fet, l'opinió del senyor Macià Alavedra expressada des d'aquesta tribuna —i que jo he llegit abans— es pot entendre també com un anunci d'una po-

sició política futura, evidentment. Allò que vostè va anunciar que faríem no ho vam poder fer, és igual, però vostè va anunciar que ho faríem i, per tant, hi havia una voluntat, en cas d'assolir majoria, de modificar un aspecte important d'una llei travada. Bé, doncs, miri, ara nosaltres proposem aquesta modificació d'un aspecte d'una llei travada. I la modifiquem i proposem la modificació per assolir un equilibri que s'està vituperant d'una manera absolutament increïble. És l'equilibri que tots els Grups parlamentaris del Congrés dels Diputats van votar, es van donar com a Constitució, exceptuant només —i s'ha dit— el Grup comunista. Per tant, no deu ser una cosa tan horrida aquest equilibri que nosaltres proposem. Però fixi's una cosa també —i abans li ho he dit—, vostès no solament van anunciar en l'explicació de vot que, si assolien la majoria en el Parlament la utilitzarien per modificar aquest aspecte del Conseller Primer, sinó que, a més a més, com he dit abans, ho van fer en el moment que es va produir una majoria conjuntural entre el Grup centrista, i a vostès els va faltar temps per modificar una cosa que, evidentment té, i va tenir, i es va demostrar que tenia, una gran incidència sobre les decisions i l'equilibri polític de la Cambra, que va ser la desaparició del Grup Mixt, i la creació... Al revés, la desaparició del Diputat no adscrit i la creació del Grup Mixt.

Per tant, escolti, no podem emprar aquest to de transcendència apocalíptica que s'està utilitzant; simplement estem tocant un tema seriós i no l'estem tocant amb seriositat. Jo he fet uns intents repetits d'explicar-ne els arguments, i evidentment és una prerrogativa de qualsevol Diputat de qualsevol Parlament dir que aquells arguments no l'han convençut o que no els ha entès o que n'hi ha d'altres que no es diuen, però no en tinc d'altres i, jo, per a mi, crec que són clars, i són clars no només per a mi, com a portaveu, sinó que són clars per al Grup parlamentari que dona suport al Govern.

Per tant, nosaltres creiem que estem fent quelcom perfectament correcte, perfectament legítim, perfectament democràtic i perfectament parlamentari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, havent estat ja debatudes les esmenes corresponents a l'article 87, cal procedir a votar-les.

Els qui estiguin a favor de l'esmena 18 (15), del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 35 vots a favor, 61 en contra i 12 abstencions.

Ara anem a l'esmena 19 (16) del Partit Socialista, també d'aquest mateix article 87.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 35 vots a favor, 63 en contra i 12 abstencions.

Ara passem a l'article 88, per al qual hi ha una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, per la lògica de les votacions que s'han anat produint, aquesta esmena, fins i tot ara, afecta només parcialment la voluntat de

l'esmenant. La voluntat era connectar-la amb la censura simple, i ara queda relacionada amb la censura constructiva; si més no, també seria innovador. Proposaríem censura constructiva per majoria relativa. Es defensa per si sola, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, el senyor Subirà té la paraula per al torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. El torn en contra també es fa per si sol. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem doncs a procedir a la votació de les esmenes que té aquest article 88.

Els qui estiguin a favor de l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 38 vots a favor, 67 en contra i 13 abstencions.

Passem ara a l'esmena 21 (18) del Partit Socialista, que ja ha estat defensada, i, per tant, cal votar-la.

Els qui estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 40 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions.

Per a l'article 89, no hi ha més que l'esmena Socialista, que ja ha estat defensada i combatuda; per tant, podem procedir ja a la seva votació.

Els qui hi estiguin a favor... (*Pausa.*) Decaiguda? Bé.

Per a la 91, hi ha pendent encara de defensa i de contradicció una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la... (*Pausa.*) Decaiguda, també? Bé.

Per tant, ara anem a procedir a la votació de les esmenes del Partit Socialista que queden per a aquest article. Es poden votar conjuntament o no? (*Pausa.*) Sí, bé.

Els qui estiguin a favor de les esmenes 23 (20) i 25 (22), presentades pel Grup Socialista per a aquest article, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 41 vots a favor, 69 en contra i 13 abstencions.

Hem arribat ja ara a l'exposició de motius. Per a aquesta exposició hi ha una esmena, 26 (23) del Partit Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, l'esmena és de supressió de l'exposició de motius, i amb la major brevetat possible intentaré explicar-ne les raons. Una exposició de motius en una llei serveix per exposar els motius pels quals s'ha fet la llei, és obvi, i una exposició de motius serveix, a més a més, com a conseqüència d'exposar els motius pels quals s'ha fet la llei, per interpretar la llei. És l'única utilitat que té, a part d'exposar, diríem, els motius. Molt bé. Resulta que aquesta Exposició de motius, jo crec que no explica —i això m'ho podran reconèixer—, que, com a mínim, a l'Exposició de motius no ni ha cap motiu, que no afegeix res a la interpretació a la Llei, i a més hi afegeix una cosa que no és veritat. Diu que hi ha un buit legal, que, atesa la seva transcendència, s'ha d'omplir. Escolti, no, no hi ha cap buit legal. Es va decidir que no hi havia disso-

lució presidencial, punt. Per tant, no hi ha buit legal. La Llei no regula un tema que va ser objecte de comentari, de discussió, en Ponència, i que es va decidir explícitament que, a canvi que hi hagués moció de censura constructiva, no hi hauria dissolució presidencial. Per tant, no hi ha buit legal; encara que no sempre els buits legals s'han d'omplir. Per tant, valor de l'Exposició de motius per ella mateixa no explica els motius, seguim sense saber els motius; potser en algun moment acabaran d'explicar-se o de saber-se els motius profunds, però no hi ha motius exposats a l'exposició de motius, no serveix per interpretar el text, i, a més a més, no hi ha buit legal a la regulació actual. Diguem simplement que la regulació actual no contempla un supòsit; no és que hi hagi un buit legal, que hi hagi una matèria no regulada, sinó que la Llei no regula una figura, i no la regula, a més a més, conscientment, i, això, ho sap tothom, que és conscientment. Per tant, el raonament del buit legal, em sembla, també. Jo ja sé que és difícil explicar els motius i explicar allò del temor a la Llei Electoral, que si l'esmena no sé què, que..., però escolti, o expliquem els motius de veritat o, si no, no diguem «Exposició de motius», quan no volen explicar els motius pels quals fan aquesta Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Efectivament, el senyor Molas, al final de la seva intervenció, ha donat l'explicació que jo pensava donar, precisament, a aquest tema. És evident que hi ha una sèrie de motius, que jo he explicat, i que em sembla que, bo i que no siguin motius, jurídics i que no siguin motius, diguem-ne, formals, però són motius plenament justificats.

És a dir, tot el que jo he explicat sobre els nostres temors en relació amb els pactes autonòmics i les lleis que en aquests moments s'estan processant en el Senat continua vigent, s'ha dit que no convenia, però ningú ha dit que no hi hagués realment el perill.

Per tant, nosaltres pensem que l'Exposició de motius que hi ha obeeix a una raó formal que contempla el Reglament, i nosaltres creiem que és suficientment correcta i, per tant, la votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, a aquesta Exposició de motius hi ha dues esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ja han estat defensades, eh? Però, en canvi, no deuen haver estat contradites? Bé, aleshores, doncs, podríem passar ja a la votació d'aquestes esmenes... perdó, sí, té raó; l'esmena número 26, defensada pel senyor Molas, però totes són de supressió, eh? Totes tres són de supressió. Per tant, sembla que podem votar-les conjuntament, hi ha alguna dificultat? (Ll. Sr. Torres demana per parlar.)

El Sr. TORRES (de l'escó estant) : Sí, les d'Esquerra Republicana, senyor President. Queden retirades.

El Sr. PRESIDENT : Retirades; bé, aleshores, només queda la del Partit Socialista, que és la que anem a votar.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena del Grup Socialista de la Cambra, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 44 vots a favor, 71 en contra i 15 abstencions.

Ara, hem de votar l'article únic, de què havia estat diferida la votació de l'encapçalament, o sia, el que comença dient : «Es modifica l'article 46» i acaba «de la manera següent».

Els qui estiguin a favor d'aquest text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text ha estat aprovat per 71 vots a favor, 43 en contra i 15 abstencions.

Anem a procedir ara a la votació del títol.

Els qui estiguin a favor del títol tal com està al text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El títol ha estat aprovat per 71 vots a favor, 44 en contra i 15 abstencions.

Hem de votar també —havia estat una omisió— el text del Dictamen per a l'Exposició de motius.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen per a l'Exposició de motius, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'Exposició de motius, segons el text del Dictamen, ha estat aprovada per 71 vots a favor, 44 en contra i 15 abstencions.

Ara, tal com hem anunciat, i tenint en compte, doncs, l'hora que més o menys —vaja, sense més o menys— ha estat la prevista, podem passar a la votació de la totalitat, d'acord amb les prevencions que abans han estat llegides.

Els qui estiguin a favor de la totalitat de la Llei, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

(Un sector de la Cambra ha romàs assegut tot al llarg d'aquesta votació.)

El text del conjunt de la Llei ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Hem acabat, doncs, aquesta tasca i, aleshores, abans de procedir a l'explicació de vots, haurem de suspendre-ho fins a la tarda.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de sis de la tarda i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Hem de procedir ara a l'explicació de vot de la Llei votada aquest matí. Per tant, en la manera habitual, els representants dels Grups que vulguin fer ús de la paraula, procedirem a... El Molt Honorable senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en la meua intervenció d'aquest matí ja he indicat quin seria el nostre vot, i, en efecte, com vostès

han pogut veure, cap circumstància no ens ha fet modificar la nostra posició.

En la votació final de la Llei ens hem abstingut i, realment, hem estat amatents al debat per si es presentava algun fet, alguna contradicció dels nostres arguments, que hagués pogut justificar eventualment un canvi en el nostre vot, però no l'hem vista —o, almenys, no l'hem sabut veure—; en particular, jo voldria dir que en el seu torn en contra a l'esmena d'Esquerra Republicana, el Portaveu del Grup de Convergència i Unió, per exemple, ens ha dit que, precisament, pel fet que, d'acord amb la nostra tesi, el President de la Generalitat acumula, a la vegada, les funcions de cap de Govern i de cap d'Estat, això podria ser un argument per donar-li aquest poder de dissolució. Jo crec que és absolutament al contrari, que és precisament perquè hi ha aquesta acumulació de poder que és més necessari que mai limitar-lo, el poder.

L'acumulació de funcions no ha de portar com a conseqüència donar encara més poder a la persona que acumula aquestes funcions, sinó que, al contrari, necessita una major separació, un grau més alt de control, i aquesta és la regla en tots els països democràtics. En els Estats Units d'Amèrica —jo ho he citat aquest matí, però podríem citar molts altres països: Veneçuela, etcètera— el fet que sigui una Constitució vella, de dos-cents anys, que s'ha mantingut sense crisis constitucionals ni modificacions, si no és per simples retocs, em penso que és més aviat un argument a favor de la seva bondat que no pas al contrari.

Hi ha també una altra qüestió que en la rèplica, en la meua defensa de l'esmena d'Esquerra Republicana també s'ha esgripit, que és del fet que els acords autonòmics, no solament preveïen la possibilitat de la durada de quatre anys de les assemblees autonòmiques sense possibilitat de dissolució, sinó que, en el cas que pel fet de no aconseguir investidura en un termini de dos mesos calia dissoldre les assemblees, els acords autonòmics —ens ha dit el senyor Subirà— preveïen que la nova assemblea tindria una durada tal que arribaria el termini del seu mandat quan hauria arribat el termini del mandat de l'assemblea dissolta. Això és cert que en la major part dels nous estatuts que es van votar després dels acords autonòmics va ser respectat, però no en tots els casos. Hi ha, almenys, una excepció —ja deixo de banda els casos com els de l'Estatut... els que, en fi, adoptaven altres fórmules, com Castilla-la Mancha, Navarra—, però hi ha una excepció, el cas de l'Estatut de Múrcia, cosa que vol dir que evidentment aquesta regla que les eleccions autonòmiques s'havien de celebrar en el mateix moment no era considerada per ningú com una cosa absoluta, per tal com en aquest Estatut de Múrcia, aprovat el juny del 82 per la mateixa majoria que havia adoptat els acords autonòmics, políticament fora del Parlament, no es va preveure que en el cas de Múrcia hi hagués aquesta obligació. Per tant, no crec que a hores d'ara hi hagués per part de ningú la intenció de sotmetre'ns obligatòriament, a Catalunya, a aquesta regla.

En fi, tampoc estic gens d'acord que en el cas que hi hagués una majoria en el nostre Parlament de coalició postelectoral, no d'una coalició electoral com és el cas actualment, l'acord d'autodissolució significués una introducció subreptícia de la moció de censura no constructiva. Això, em sembla que no té el menor fonament, perquè no crec que censura i dissolució tinguin res a veure, en aquest cas: sobretot amb l'autodissolu-

ció el Parlament no en queda gens beneficiat; al contrari, ell mateix acorda desaparèixer. Per tant, entre la censura no constructiva i l'autodissolució em sembla que hi ha, contràriament als arguments esgrimits, una diferència fonamental.

Per totes aquestes raons, doncs, perquè realment no hem vist contradits els nostres arguments, perquè no se'ns ha donat tampoc cap explicació d'aquests arguments implícits, però desconeguts, que hi poden haver darrera aquest Projecte de Llei, nosaltres hem mantingut la posició que havíem anunciat i ens hem abstingut. Ens hem abstingut en la votació global de la Llei i ens hem abstingut en la major part dels articles, és a dir, en l'article únic i en la major part de les esmenes. Hi ha tanmateix dues esmenes que hem votat en contra perquè ens hem mantingut també coherents amb l'actitud que havíem tingut en la legislatura anterior de no acceptar la responsabilitat individual dels Consellers davant la Cambra.

Bé, amb això, em penso que amb el que he dit aquest matí i amb aquestes breus explicacions queden perfectament aclarides les raons i la posició que ha adoptat el Grup d'Esquerra Republicana en aquest debat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre representant del Partit Socialista Unificat vol fer el favor d'exposar la seva explicació de vot? (Pausa.) Perdó, el senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyories, possiblement amb totes les coses que hem anat dient aquest matí al voltant del debat d'aquesta Llei que ha estat aprovada sigui fàcil de recapitular i d'explicar, per tant, el sentit del vot que hem emès, quan l'hem emès, i el sentit mateix de la valoració que nosaltres fem de la Llei aprovada.

Aquesta Llei ha estat una Llei aprovada unilateralment —només l'ha votat un sol Grup parlamentari, encara que tingui majoria—; ha estat, segon, una Llei que ha estat exposada, defensada i votada i aprovada sense que sortissin justificacions convincentes, ni s'exposessin tampoc aquells motius desconeguts o misteriosos que abans deia que suraven, i la prova mateixa és una exposició de motius que no explica els motius de la Llei i que allò que explica resulta que no s'adiu amb allò que és, la qual cosa vol dir normalment un nom que no dic, però que totes ses senyories tenen en aquests moments al cap.

Ni el fantasma dels pactes autonòmics preexistents respecte a la Llei i als acords realitzats, ni la llei electoral en aquest moment en tràmit a les Corts Generals, ni el fet que les votacions puguin caure algun any a l'estiu, ni el mal funcionament del règim polític fins ara han estat raons que s'han exposat, o almenys de manera convincent, i és possible que quan un vulgui canviar una cosa és perquè abans funcionava malament, i el tema ni s'ha alludit. Sembla que funcionava bé; doncs, si funcionava bé, aleshores caldria haver explicat més les raons.

Per tant, una Llei aprovada unilateralment, una Llei aprovada sense exposar els motius profunds o sense exposar justificacions convincentes —encara que puguin no ser compartides— i una Llei que ha trencat l'equilibri institucional aprovat. Una Llei, es deia, de decisió política pura —abans d'això se'n deia *diktat* o *ukase* i ara ho han convertit d'una altra manera: la decisió política pura és la decisió del qui imposa una decisió sobre un altre, que és bastant diferent de la decisió política compartida encara que no sigui coincident entre tots aquells que la comparteixen.

Ha trencat —o alterat, si ho volen— l'equilibri de les institucions, provoca una acumulació excessiva de poders en mans del President de la Generalitat i crea una situació que enlloc més del món, en cap altre règim polític democràtic del món existeix. És la situació per la figura excepcional o especial del nostre President de la Generalitat, que acumula funcions representatives i executives —que, per tant, no distingeix personalment entre el que és cap d'Estat o cap d'organització política del que és cap de Govern, ho unifica personalment—; l'acumulació de poders que realitza és superior a la de qualsevol règim polític existent dins el marc democràtic. Trenca, per tant, l'equilibri de les institucions.

Quart. Perquè és una Llei que estableix una ruptura del pacte bàsic que va conformar la Generalitat, quan tots els Grups estaven disposats a parlar-ne i a trobar i valorar les raons que podien existir per a l'alteració d'aquest marc, si és que era necessari. Estaven disposats a parlar-ne, i així es va demostrar —i s'ha demostrat reiteradament—, amb una negativa constant, permanent, tenaç, digne potser de millor causa, a no parlar-ne; amb una Llei que és la Constitució interior, l'Estatut Interior, que és la llei bàsica, l'eix fonamental de tota la institució política de la Generalitat.

O és que no ens creiem que aquesta Llei és això? Si ens ho creiem, aleshores vol dir que el que s'ha produït avui és un fet important, perquè és la ruptura del pacte bàsic que ha donat peu i estabilitat a l'existència de la Generalitat, desequilibrant els poders i, a més a més, diria jo, amb una mesura que, pel que s'ha dit, era innecessària i possiblement feta d'una manera gratuïta, feta d'una manera gratuïta i poc entenedora. Pitjor encara que un afany d'acumular poder o concentrar poder és, precisament, el fet d'haver debilitat el caràcter institucional d'aquesta Llei i haver debilitat, sobretot, la coincidència bàsica que hi havia sobre ella, i la manera d'alterar-la. I que, a més a més, ha reduït la credibilitat de tot allò que significa arribar a acords estables, estructurals, perquè es converteixen tots aquests acords —o poden convertir-se, si se segueix aquesta orientació—, simplement, en acords conjunturals; i amb acords conjunturals no es contrueix un país, ni es construeix un edifici polític, ni es basteixen, sobretot, unes formes estables d'organització política.

Unilateral, sense justificacions amb motius convincents i expressats, que trenca l'equilibri institucional existent i que, a més a més, trenca el pacte bàsic de la Generalitat i trenca, per tant, les paraules donades.

I encara ens quedarien quatre punts, quatre perquè no han estat, en la nostra opinió, contestats. Per què s'ha buscat el canvi d'aquell equilibri correcte —senyor Alavedra *ixit*, fa uns anys—? Si era correcte, i no ha funcionat, per què no ha funcionat? I si no era correcte en el seu moment, per què es va reconèixer i admetre com a correcte i com a convenient?

Segon. Per què era urgent, amb una urgència que impedia qualsevol diàleg sobre la Llei?

Tercer. Per què negar-se a buscar un nou acord quan aquesta era la línia, o una de les línies principals, del President de la Generalitat en el discurs d'investidura i aquesta era una de les línies fonamentals també de la pràctica política catalana dels darrers anys? Per què negar-se a buscar un nou acord?

I el quart perquè que em queda és : per què s'ha trencat la paraula? Per què s'ha trencat la paraula? Quines raons

existeixen? Una llei institucional és sempre el resultat d'un pacte, que és alterable, però que és també resultat d'un pacte i trencar-lo és un fet greu. Caldria preguntar-se per què s'ha portat a tres Grups parlamentaris d'aquesta Cambra a no participar en la votació final. Caldria preguntar-s'ho. Caldria preguntar-se per què no hem pogut participar, no hem volgut participar en una votació que significava el trencament d'allò que era un element bàsic de la convivència en qualsevol estructura política democràtica. Les lleis bàsiques són lleis que s'estableixen, no per acord necessàriament, però sí buscant aquells punts de coincidència que fan aquestes lleis estables. Canviar la natura institucional d'aquesta Llei, de l'Estatut Interior, i convertir-la en una llei simplement de majoria, en la qual no es discuteix més enllà d'allò que és necessàriament discutible a través del Reglament, alterar l'equilibri bàsic, i alterar l'equilibri bàsic sense aquesta cerca d'aquest... no diré consens, però sí acord, si és possible, si fos possible, sense explicar les raons, crec que és un fet greu, que és un fet greu que ha portat, almenys al nostre Grup, a no voler participar en el que és una actitud, una posició d'acceptació passiva o negativa d'un procediment de trencar els acords una vegada realitzats sense intentar refer-ne de nous.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat ja fa una estona.

El Sr. MOLAS : Moltes gràcies, senyor President. Si em permet simplement acabar... —una frase, vull dir, acabar una frase, no és que segueixi, no faig com a vegades es fa. Una llei institucional és el resultat d'un pacte, com deia abans, que és alterable; tot pacte és alterable, però és necessari conservar els elements bàsics del pacte perquè les lleis institucionals siguin institucionals. Trencar-lo és un fet greu, i trencar-lo d'una manera unilateral, sense justificacions convincents, alterant l'equilibri de les institucions d'una manera profunda i sense, a més a més, motius suficientment expressats com perquè un pugui no estar-hi d'acord, però admetre-ho és —ho repeteixo— un fet greu. I és una llàstima.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, algun altre Grup vol fixar la seva posició o fer explicació de vot? (*Ll. Sr. Fernández demana per parlar.*)

L'Il·lustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, fem l'explicació de vot d'un Projecte de Llei, ara ja una Llei, que afecta substancialment l'equilibri de poders institucionals dintre de la Generalitat de Catalunya, entre l'Executiu i el Legislatiu, amb presència o no presència de cap representant de l'Executiu en aquests moments, la qual cosa no deixa de ser una mica simptomàtica. Jo crec que el debat ha demostrat, senyores i senyors Diputats, que vostès, les Diputades i els Diputats que donen suport al Govern, al Consell Executiu de la Generalitat, han vençut, i això ho sabem abans d'iniciar el debat, però no han convençut gens ni mica. I no han convençut perquè, almenys nosaltres, el Grup parlamentari Popular, en aquests moments i a la vista de com s'ha portat el debat aquest matí, m'atreveixo a pensar que també la resta dels Grups de l'oposició, i potser molts Diputats del Grup que dóna suport al Govern encara no saben realment, encara no saben realment, quines són les raons en el sentit d'arguments racionals i convincents que motiven que aquest Projecte de

Llei hagi tingut una tramitació, un procediment parlamentari, un procediment de tramitació parlamentària com el que ha tingut. No ho sabem; sincerament, no ho sabem. I, és clar, vostès tampoc poden tenir molta sorpresa d'aquest desconeixement nostre, que som oposició, quan aquest matí, des d'aquesta tribuna, el Molt Honorable Diputat senyor Barrera, secretari general d'un partit que és al Consell Executiu ens ha dit que ell tampoc ho sabia, i és clar, per a nosaltres això és realment especialment preocupant, perquè aquest Projecte de Llei ha estat tramès a la Cambra pel Consell Executiu, i el seu partit té un senyor Conseller dintre del Consell Executiu, que ha de saber almenys quin ha estat el fonament polític que ha justificat la remissió de l'Executiu al Legislatiu d'aquest Projecte de Llei, i si ells no ho saben, que estan en el Govern, evidentment nosaltres tenim més motius que ells per no saber per què aquesta Llei, aquest Projecte de Llei, s'ha tramitat d'aquesta manera.

Per això nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat, per raons formals i procedimentals. L'hem defensada, l'hem votada i després no hem volgut entrar en el contingut concret, en l'articulat concret d'aquest Projecte de Llei, en el fons de la qüestió, en definitiva, i per això no hem presentat cap esmena, i hem tingut una actuació abstencionista al llarg del debat i de la votació corresponent al text articulat. Finalment, ja d'una manera solemne i gràfica, hem volgut expressar el nostre rebuig, el rebuig del nostre Grup a aquesta actuació del Consell Executiu i del Grup parlamentari de Convergència i Unió, no votant el text del Dictamen.

I, finalment, una consideració, perquè al llarg del debat s'ha parlat molt del joc d'equilibris institucionals, del joc d'equilibris de poders, l'equilibri estatutari dissenyat en la Llei de l'Estatut Interior, de l'anterior legislatura, que ha estat modificat unilateralment ara. Jo he de dir, perquè el Portaveu de Convergència i Unió, l'Il·lustre Diputat senyor Subirà ha parlat que aquesta iniciativa, la iniciativa en què es concretava aquest Projecte de Llei, era una iniciativa que es podia definir com a químicament pura en el sentit que era política pura i que, per tant, no hi ha havia possibilitat de diàleg, ni de consens, ni de Ponència pluralista, etcètera. Jo he de dir que, davant d'aquesta consideració que és una iniciativa de química pura, hi ha la física aplicada —com li he dit abans—, la física aplicada, que, els que en sabem una mica d'això, molt poc però una mica, sabem que un sistema d'equilibris, un sistema equilibrat no es pot mantenir equilibrat si unilateralment es modifica una de les variables que integren i componien aquest sistema equilibrat, i és el que vostès han fet.

No tenim ara un nou equilibri; tenim, com he dit abans, un desequilibri, i si vostès han fet això evidentment és que estan jugant a fer equilibris, o a ser equilibristes, però de cap manera han trobat un nou equilibri. Han imposat un nou equilibri que està evidentment tan escorat que, en la pràctica, és un desequilibri; un desequilibri molt favorable envers l'Executiu, molt desfavorable envers la dignitat d'aquesta Cambra, tant des del punt de vista del dret comparat internacional dintre d'Espanya, com de la història parlamentària interna d'aquest Parlament.

Res més, moltes gràcies, senyors i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre membre de la Cambra representant de Grup vol prendre la paraula? L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, el senyor Alavedra aquest matí ens deia, presentant el Projecte de Llei, ens deia que ells eren molt respectuosos (*rialles*) —se les tenen totes pensades, eh? (*rialles*)— amb el Parlament, i que se sentien instal·lats, institucionalment, en un sistema parlamentari. Nosaltres hem fet ús de les votacions del Projecte de Llei a favor de l'equilibri institucional, en contra del desmantellament d'aquest equilibri i en contra del procediment. Els deia ara el senyor Fernández que vostès no han buscat un consens ni amb el Grup que també té un representant en el Govern. Al meu entendre, deixant de banda en aquests moments totes les dialèctiques parlamentàries, és un flagrant contrasentit dir, des de la solemnitat que conté un discurs d'investidura, que es buscarà el consens més general possible en els temes importants, i aquí, en un tema tan important, ni el Grup que comparteix amb vostès la responsabilitat de Govern ha participat d'aquest consens. I una de les argumentacions que han utilitzat en contra de les esmenes d'alguns Grups com el nostre per a diferenciar responsabilitats era que era un Govern col·legiat. Nosaltres hem votat a favor de l'equilibri i en contra del desmantellament de l'equilibri, perquè ens ha sorprès, com deïem aquest matí, que l'única Llei, fora de la de lectura única de l'Onze de Setembre, que no ha passat per negociació en Ponència i negociació en Comissió, és aquesta; perquè ens ha sorprès la contradicció del President del Parlament, absolutament reglamentària i legítima, d'anunciar l'hora de votació, perquè és una Llei important, i, en canvi, no haver tingut aquesta Llei cap de les previsions establertes en els textos reglamentaris i legislatius, establertes i vies obertes, i sobretot no haver tingut una correspondència política en aquesta fixació de votació.

Nosaltres, en una sola votació no hem volgut participar : en la votació final global de la Llei, en la qual ens hem mantingut assegurats. Nosaltres no hi hem volgut participar perquè continuem sense saber els motius pels quals es vol aquest mecanisme i de la forma que s'ha fet passar en aquesta Cambra. Permetin que enumeri —com ja s'ha fet aquí— diverses hipòtesis : dret comparat; no cal insistir-hi, no és argumentable. L'estiu, possibilitat que les eleccions coincideixin a l'estiu; no és argumentable —nosaltres no diem que no ho hagin argumentat, estem intentar assenyalar totes les possibles hipòtesis que es podrien argumentar. Pactes autonòmics, han quedat prou repostos per tots els Grups, i especialment pels Grups que no van participar de la signatura dels pactes autonòmics. La Llei Electoral, el major desmentiment en aquest sentit fins ara és l'actuació de Minoria Catalana al Congrés dels Diputats. Quines altres eventualitats podem contemplar per entendre el com i el fons, el que es vulgui, de la forma que s'ha volgut aquesta Llei i que es vulgui disposar d'aquest mecanisme? Només podem aventurar la hipòtesi que es vol, com s'ha dit també des d'aquesta tribuna, una acumulació de poders en mans del President, una lliure disposició de poders en mans del President.

Senyors de Convergència i Unió, senyors del Govern, nosaltres voldríem fer-los notar el contrasentit d'un President de la Generalitat que ha pujat a aquesta tribuna dues vegades en un any, les dues vegades obligat pel Reglament i per les lleis estatutàries : debat d'investidura i debat de política general; que ha estat present en aquest hemicicle comptadíssims minuts de tot el temps que anem treballant en aquest Parlament; que se li

han fet preguntes concretes sobre la seva acció de Govern i sobre el tema que ens ocupa; que se li ha preguntat, perquè contradiu la forma com s'ha treballat avui amb les seves manifestacions solemnes de consens institucional, i que continua menyspreant totes les Diputades i tots els Diputats, no només els que no poden estar d'acord amb la seva política. Repeteixo, en aquesta tribuna, el President Pujol hi ha pujat dues vegades quan està a punt de complir-se, d'aquí a tres setmanes, l'any de la seva investidura com a President de la Generalitat, i, les dues vegades, obligades. Com que no es digna ni a donar aquesta resposta, com que sembla que establim un diàleg de sords, i com que sembla, a més —no sembla, és—, que en aquesta Llei no hem tingut cap ocasió de negociació, nosaltres deixem la porta oberta a totes les possibles hipòtesis i eventualitats sobre què significa aquesta lliure disposició i acumulació de poders en mans del President de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Subirà, en nom de Convergència i Unió, vol fer ús de la paraula?

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Celebro que el senyor Ribó hagi seguit, per fer la seva explicació de vot, l'esquema que jo he marcat aquest matí en la meva intervenció en el torn en contra de la seva esmena a la totalitat, és a dir, parlar dels temes de procediment i parlar dels temes de contingut d'una manera ben diferenciada.

No insistiré en els temes de procediment, perquè ha estat prou explicat aquest matí, evidentment; llavors, els que escolten poden dir : «Escolti, m'ha convençut; els seus arguments no són convincents, però els meus sí», i llavors jo també puc dir : «Escolti, els seus arguments no són convincents, però els meus sí». I, per tant, em dedicaré a fer unes consideracions, evidentment evitant entrar en debat, cosa que no correspon al que estem fent, unes consideracions de contingut que em sembla que són les més importants.

Nosaltres pensem que tant els sistemes polítics com els sistemes físics, com els sistemes químics tenen diferents punts d'equilibri, i això és un fet conegut per tothom que coneix les ciències físiques o químiques, però també les polítiques. Diferents punts d'equilibri pot tenir el mateix sistema, i nosaltres, per boca del nostre Portaveu en l'anterior legislatura en el moment que es va debatre aquesta Llei, vam expressar molt clarament que pensàvem que, amb tota franquesa i amb tota claredat i contundència, que pensàvem que el punt final al qual s'havia arribat no era equilibrat. Miri, la citació d'aquesta intervenció de l'Honorable senyor Alavedra és molt senzilla, insisteixo, és a la pàgina 2568 del *Diari de Sessions*, diu, començant una intervenció : «Senyor President, senyores i senyors Diputats, els dos principis fonamentals que ens guien en el debat d'aquesta Llei, d'aquest Estatut Interior són, en primer lloc, l'equilibri de les institucions i, després, la seva estabilitat. Creiem que introduir en l'ordenació de les institucions de Catalunya la possibilitat d'autodissolució és introduir un factor d'instabilitat i, per tant, responent al segon dels principis que jo he expressat, nosaltres ens hi oposarem.» «Estabilitat», «dissolució del Parlament» i «nosaltres expressem» : ja, en aquell moment, amb tota claredat, la nostra posició contrària. I llavors continua la mateixa intervenció —recordin que ha assentat dos principis : el de l'estabilitat i el de l'equilibri—, i llavors, referint-se a l'altra principi, al de l'equilibri diu :

«L'altre principi que deia és el de l'equilibri de les institucions.» Ve aquella citació que hem fet aquest matí que acabava, els ho recordo, dient : «Però nosaltres creiem que el Consell Executiu, que en aquesta Llei no té la possibilitat de dissolució del Parlament, i que en canvi sí que el Parlament tindrà la possibilitat de censura..., crea un desequilibri.» Per tant, no hi ha cap modificació de posició; en tot cas, hi pot haver una posició de vot, una modificació de la posició de vot; d'acord, senyor Molas, però vostès, i aquest matí li he explicat i vostè no m'ho ha contradit, i crec que és un element d'explicació de vot important a tenir present, vostès van fer una altra tècnica que va consistir a anunciar que, si guanyaven les eleccions, modificarien la Llei de determinada manera, no poc important, que la modificarien, i ho van dir, i van basar una bona part de la seva campanya electoral, precisament una bona part, evidentment no tota, però una bona part en aquesta figura del Conseller primer, i això era coherent, i ningú va protestar i és perfectament legítim. I, tal com també he explicat aquest matí, no solament va ser això, que és perfectament legítim de fer, sinó que, a més a més, també van fer una altra cosa que és legítima, que és que, quan van tenir l'oportunitat, la primera oportunitat, van modificar la Llei.

Per tant, ens sembla que, primer, nosaltres ara aconseguim assolir l'equilibri que propugnàvem ja a la passada legislatura i que no vam poder aconseguir, i ara el podem aconseguir; ningú pot dir que no s'hagués esmentat aquest problema, els acabo de llegir el *Diari de Sessions*. El que passa, segurament, és que la passada legislatura hi havia una situació molt diferent, segurament molt més extraordinària, molt més excepcional que la que hi ha avui en aquesta Cambra i la que és previsible que hi hagi en el futur amb aquesta majoria o amb una altra majoria, perquè el que és desitjable i bo segurament per al nostre país, per a Catalunya, és que es donin majories estables en el seu Parlament, i probablement és compromès que es donessin repetidament situacions de labilitat com les que es van donar a la passada legislatura.

El que passa és que potser tothom va cometre un error d'òptica en la passada legislatura, i és enormement interessant repassar el *Diari de Sessions*. Jo ara els llegiré un tros del *Diari de Sessions*, que procuraré llegir-lo literalment perquè el Diputat que parlava en aquell moment no és en aquests moments membre d'aquesta Cambra, i, per tant, seré especialment curós amb la citació.

Diu : «Jo diria» —parlant d'un altre tema, però que retrata l'ambient que hi havia en la Cambra en aquells moments— «que és una mesura prudent» —referint-se a una mesura concreta que es preveia— «en un espai polític com el català, tan atomitzat, i en el que es pot preveure per un futur llarg que continuarà aquesta atomització, estem abocats, si més no, que es puguin repetir molt freqüentment les circumstàncies actuals de governs minoritaris, i, per tant, de governs febles.»

Evidentment, la figura de Diputat no porta implícita amb ella, o no porta lligada amb ella la capacitat profètica, i això, en tot cas, seria una demostració evident que no la porta lligada, però —hi insisteixo—, això demostra l'ambient que planava en aquesta Cambra en aquells moments i que potser va portar, evidentment va portar, al tipus d'equilibri entre els diversos equilibris possibles que va portar.

I, hi insisteixo, nosaltres, en aquests moments n'hem pro-

pugnat un altre, i aquest matí jo he fet una afirmació que ara la repetiré, i acabaré. He fet una afirmació que té el risc que tenen totes les afirmacions com aquesta, que després pot ser que no es compleixi, però en corro el risc, de fer-la. Ho torno a dir, i estic molt convençut que no m'equivoco : una altra majoria possible en aquesta Cambra un altre dia, no modificaria l'equilibri que nosaltres hem aconseguit avui.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

Projecte de Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat aquest punt de l'ordre del dia, passem al següent, el tercer, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària, i de les esmenes i vots particulars reservats per defensar davant el Ple.

Haig d'informar que la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Voldria saber si algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei. En aquest cas, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, és fàcil entendre que els manifesti la meua satisfacció per poder presentar avui al Parlament de Catalunya una llei que marcarà una forta i positiva empremta en el camp català. La Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària.

Aquesta és una llei essencial, feta per durar, amb gruix, de gran contingut, perquè els seus efectes importants s'han de produir en el transcurs dels propers deu anys, un període de temps estretament encaixat en el procés de plena integració en les Comunitats Econòmiques Europees.

De fet, la Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària és, sens dubte, una de les més importants que per al sector agrari es poden presentar al llarg del segon mandat del President Pujol, i tanmateix no perdrà aquesta condició d'importància en el transcurs del futur immediat.

És una llei, i ho dic sense matisos i amb objectivitat, que quedarà ressenyada a la història de la política agrària de Catalunya. És també la segona llei agrària que aquesta Cambra tracta des del mes d'octubre ençà. Considero que és un nivell correcte de creació normativa, més encara, si tal i com es pot preveure, tres noves lleis seran tractades en diverses fases del procés parlamentari de la Cambra al llarg de les pròximes setmanes.

La Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària té en el seu procés d'elaboració una característica molt important : és, en part, obra d'un meritori esforç conjunt dels Grups parlamentaris, com ho posa de relleu el fet que s'elaboressin nombroses transaccions al llarg del treball de la Ponència i de la Comissió.

Jo, des d'aquí, vull agrair als membres de la Comissió d'Agricultura, i de forma especial als Il·lustres Diputats que configuraren la Ponència, el seu encert, capacitat i voluntat de diàleg.

No sempre és possible un nivell d'integració de criteris tan important, malgrat ser aquesta la nostra voluntat política, perquè, en determinades ocasions es contraposen models molt diferenciats i, aleshores, és lògic i democràtic que acabi prevalent el criteri de la majoria, però això —n'estic convençut— succeeix en ocasions perfectament acotades, i el balanç final, és a dir, el balanç de quatre anys manifestarà...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que guardi silenci per poder sentir l'orador.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President. Manifestarà aquell important nivell d'integració legislativa. Considero que en el cas que ens ocupa, és bo, és un èxit, el nivell d'aproximació de posicions assolit en relació amb la majoria de Grups. Per aquestes raons, ho repeteixo, gràcies.

Però quin és el significat d'aquesta Llei, quin és el seu sentit profund, les seves finalitats essencials, en definitiva, el concepte de la seva naturalesa i destinació? En primer terme, i com és comú a tota la producció normativa del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la present Llei s'insereix, forma part d'un marc global, el programa de política agrària del Consell Executiu, expressat en termes planers en el seu programa electoral, i que n'és concreció tècnica la seva aplicació en el pressupost per a programes del Departament, i que té com a finalitat —i aquí em permeto un brevíssim recordatori— la millora del benestar social, l'adequació d'entrada a la Comunitat Econòmica Europea, la millora de la infraestructura i dels equipaments agraris, el reequilibri territorial i la potenciació de l'associacionisme agrari.

Aquestes finalitats articulades, tal com ja vam veure en el debat de Pressupostos, sobre la base de catorze programes d'actuació, s'orienten alhora sota una estratègia precisa, que resumida pot formular-se en el sentit següent : la problemàtica de la integració agrària a la CEE, vist el resultat de les negociacions i l'evolució negativa de les rendes agràries al llarg de l'última dècada, malgrat els extraordinaris increments de productivitat assolits, tan sols pot ser resolta favorablement si es contempen els següents factors : a) la pagesia assumeix una major participació en els sistemes de comercialització i transformació dels productes agraris; b) continua la millora de la productivitat i, alhora, es duu a terme una rigorosa política de gestió i disminució de costos extrasectorials, a nivell de l'exploatació agrària; c) es produeix i comercialitza d'acord amb estratègies de producte precises, fonamentades, en el cas de Catalunya, en la qualitat o, per ser més exactes, en l'existència d'un valor comparatiu diferencial de caràcter objectiu o subjectiu, ja que aquesta és l'única resposta vàlida per afrontar, d'una part, el minso increment de la demanda agrària —un 1% en els passats anys, és a dir, un creixement merament vegetatiu—, i, d'una altra part, l'aprofitament de l'efecte mercat i l'atenuació de l'efecte competència, com a conseqüència de l'entrada al Mercat Comú. I, finalment, d) i com a conseqüència del punt anterior, l'orientació efectiva de les produccions a mitjà i llarg termini.

Des d'aquesta estratègia que breument he resumit, actuen els catorze programes del Departament, però l'interès de la Llei, aquesta Llei que avui és objecte de consideració en aquesta Cambra i que, com sabeu, constitueix un d'aquests programes, és que, a més a més, té una incidència múltiple, un

efecte sinèrgic sobre tots els punts que he plantejat amb anterioritat. En definitiva, ve a ser una mena de clau de volta sobre el que ha de reposar l'arc de la política agrària catalana.

De fet, era lògic partir d'aquesta peça clau per corregir un vell problema. La política agrària espanyola sempre s'ha caracteritzat per la seva dispersió; avui, encara, el 1985, el catàleg de línies d'ajut al sector agrari editat pel Ministeri d'Agricultura té 317 pàgines, on s'exposen les 148 línies d'ajut existents, a les quals encara caldria afegir les pròpies de cada Comunitat Autònoma. I jo em pregunto —i pregunto als senyors Diputats— : Com pot funcionar el món agrari amb un embull de 148 possibilitats d'auxili o subvenció? Com un pagès, per preparat que estigui, pot estar-ne al corrent i treure'n profit? Com la mateixa Administració pot pensar en dur a terme una política precisa, si amb prou feines té temps de publicar un catàleg quan aquest ja ha estat desfasat? La Llei de l'Empresa Familiar Agrària, la Llei que avui presentem aquí és també una resposta a això : orientar la nostra política, i, per tant, adequar la nostra Administració evitant tal dispersió, confusió i manca de claredat, concentrant l'ajut en objectius precisos en l'escala del què és la unitat econòmica bàsica, l'empresa familiar.

D'aquesta manera, la nostra política agrària guanyarà en eficàcia, capacitat de gestió, claredat i utilitat per al pagès perquè concentrarà progressivament les línies d'ajut en una de sola, fonamentada en l'empresa. La llei de l'empresa familiar agrària permet, per tant, una notable millora en la instrumentalització de la política agrària i en el funcionament de la mateixa Administració, concentrant-ho tot en tres línies. Una, dirigida a les polítiques sectorials; una altra, dirigida a les infraestructures i equipaments rurals, i una tercera, clau, la que possibilita la llei de l'empresa familiar agrària, infraestructura i equipaments, sectors, empresa. Aquest és el tríptic, senyores i senyors Diputats, de la nova política; aquesta és la nova política instrumental del món agrari a aplicar a Catalunya.

La llei significa també la concreció de la nostra voluntat de situar la família pagesa i la seva empresa en les millors condicions per competir amb Europa. Així, la millora de la productivitat, la gestió dels costos, l'adequació de les produccions, troba en la llei, i més específicament en l'instrument que aquesta fixa, el pla de modernització i desenvolupament integral, la millor manera de convertir els objectius en realitat, mitjançant una planificació sostinguda tècnicament i econòmica per la Generalitat. Perquè, senyores i senyors Diputats, el camí d'Europa, per al pagès català no serà fàcil, i cal, per tant, aportar els instruments que converteixin la via en més accessible, en menys dura.

El camí de l'adaptació a Europa passa, necessàriament, per aquesta llei. La llei significa també dirigir-se directament, amb voluntat d'eficàcia, als que representen el moll de l'ossada del nostre sector agrari, els pagesos i llurs famílies. Nosaltres fem amb la llei una opció, en què diem que la modernització del nostre camp es fonamenta en l'empresa familiar, que és el pagès català, la dona i els seus fills, qui tenen les condicions necessàries per afrontar amb èxit el repte d'Europa i el repte de la modernitat. I que això serà així si podem facilitar-los els instruments i els recursos necessaris que la llei preveu.

No fem discursos grandiloqüents a la pagesia, ni la llancem pel camí de l'hipercriticisme estèril, que tan sols troba el fracàs com a resultat. Nosaltres, senyores i senyors Diputats, fem

una altra cosa, l'única per la qual val la pena viure i lluitar : nosaltres construïm. Però, per assolir totes les fites assenyalades, és necessària una mínima dosi —i, ho repeteixo, parlo de «mínima»— de bona voluntat de l'Administració central, i específicament del Ministeri d'Agricultura, perquè no és lògic que aquest continuï actuant creant normativa, com el recent Decret 419/85, del 6 de març, i les seves normes d'aplicació, que marginen i obliden la capacitat legislativa del Parlament, i que per la via de la simple comunicació administrativa, intenta convertir l'autonomia en una simple delegació del Ministeri. Per evitar-ho esgotarem el diàleg, i elevarem la paciència al nivell de virtut màxima, però si ni així es resol, potser aquest Parlament, algun dia, haurà de pronunciar-se entorn el tema.

Finalment, senyores i senyors Diputats, quines són les característiques essencials d'aquest nou instrument jurídic? Jo les voldria resumir, almenys les més importants, en sis punts.

Primer punt : La llei estableix quins són els requisits que defineixen l'empresa familiar : professionalitat, gestió directa, risc, ingressos procedents de l'explotació, i, sobretot, com és lògic, naturalesa de la titularitat, cercant una definició més ben adaptada a la nostra realitat que l'expressada en la Llei 49/1981, del Estatuto de la Empresa Familiar Agraria y de los Jóvenes Agricultores.

Segon : La implementació bàsica de la llei és el pla de modernització i desenvolupament integral, i remarco el caràcter d'integral, que expressa la intenció de contemplar tots els aspectes de millora, orientació, transformació, necessaris per assolir els objectius de millora de renda i viabilitat de l'explotació, fugint així —com comentava abans— de la parcel·lació en les ajudes, de l'atomització en les línies de suport al pagès.

Tercer : L'objectiu del pla és millorar les rendes de les explotacions, i convertir-les, en tots aquells casos que sigui possible, en viables, cercant la progressiva equiparació amb les rendes no agràries.

Quart : La llei contempla, de manera prioritària, els joves agricultors en les explotacions en zones deprimides i comarques de muntanya.

Cinquè : Els plans impliquen concentració de recursos per part de la mateixa Administració, en forma de crèdits subvencionats, adjudicació d'aval i suport tècnic.

També, com és lògic, la llei estableix les garanties necessàries perquè els beneficis que es concedeixin no siguin traïts o desviats dels objectius lícits.

Finalment, i encara que no és una solució completa, la llei contempla la possibilitat de facilitar els pagaments derivats de la transmissió de l'empresa familiar, i dic que no és una solució completa perquè aquesta, com és lògic, tan sols podria venir de la mà de la legislació estatal, però ja que aquesta solució no es dona, és útil articular mesures substitutives en benefici de la nostra pagesia.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, una llei útil, pràctica, concebuda en termes de modernitat i de major eficàcia al servei de la pagesia catalana. Una llei que, com deia, ha comptat amb l'esforç de tots, i que per aquestes raons mereix el vot afirmatiu de la Cambra, el qual els demano, amb el convenciment que, d'obrar així, assegurem un èxit col·lectiu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Pregunto ara si un representant de la Comissió ha estat encarregat de presentar el Dictamen. *(Pausa.)* Essent que no, podem començar, doncs, el debat i, ni cal dir-ho, començar per les esmenes a la totalitat, de les quals n'hi ha una.

Aquesta esmena és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, per economia de temps, i atès el retard amb què està funcionant aquesta sessió del Ple del Parlament, des de l'escó estant.

Quan el nostre Grup parlamentari va rebre el text originari del Projecte de Llei, es va preguntar si calia fer una llei per tal d'arribar a les conclusions a les quals arribava aquell Projecte, i vam arribar a la conclusió que no, que d'acord amb el seu redactat, n'hi havia prou amb un simple decret, un decret que ordenés en quina forma es farien els plans, com es podrien acollir a la modernització, de quina manera escalonàvem, en definitiva, les subvencions i els ajuts.

I és en funció d'això que vam presentar una esmena a la totalitat. Perquè enteníem que el que era fonamental en aquesta llei, en tot cas, era adequar la definició d'empresa familiar agrària a la realitat catalana, que és, ai las, l'únic punt que pràcticament no s'ha modificat ni en Ponència ni en Comissió.

Jo voldria aquí també acollir-me a les paraules de l'Honorable Conseller, i dir que el ponent de Convergència i Unió, en aquest cas el senyor Grau, ha tingut una actitud oberta al llarg de tot l'articulat de la Llei, a excepció feta, precisament, d'aquest article, de l'article central, perquè és evident que si la resta d'articles d'aquesta Llei podien ser perfectament constitutius d'un decret, és clar que el tema nuclear era la definició de quin tipus d'explotacions es podrien acollir al pla de modernització.

Ha estat una Llei, efectivament, molt millorada en Ponència i en Comissió, introduint-hi la figura del col·laborador, amb moltes limitacions, però introduint-hi la figura, fent una obertura a totes les empreses familiars agràries, per tal que totes s'hi poguessin acollir i no només un sector marginal d'aquestes; delimitant l'autoritat pressupostària que, en definitiva, havia de decidir qui donava els diners i amb quines condicions, definint molt més concretament els continguts dels plans de modernització, però que, en definitiva, ha deixat el que era el nucli central de la Llei, la definició d'empresa familiar agrària, tal com estava en el seu projecte inicial. I nosaltres hem de dir que ens sembla més encertada, més adequada a la realitat catalana la definició que estableix la Llei 49/81, feta pel Govern de la UCD, que la que es contempla en aquest text. I això és un trist espectacle per a Catalunya, un trist espectacle per a l'autogovern d'aquest país.

En els debats en Ponència i en Comissió es va voler confondre —amb no sé quines intencions— «titular de finca» amb «titular de l'empresa», i cal dir, amb tota franquesa, que poden existir titulars d'empresa no pagesos, d'acord amb aquesta Llei. Que, d'acord amb aquesta Llei, malgrat que s'hagi limitat la relació entre els diferents titulars a relació de parentius fins al tercer grau, gràcies a una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, transaccionada amb el Grup del Govern, no ens sembla suficient.

Nosaltres plantejem, i aquest és el motiu central d'aquesta esmena a la totalitat, que cal estendre la condició de professio-

nal de l'agricultura a tots els titulars de l'empresa, que no és el mateix que estendre-la a tots els titulars de la finca, i, per tant, que nosaltres entenem perfectament que hi pot haver un germà metge, un germà arquitecte, un germà advocat que no és titular de l'empresa, malgrat que ho pugui ser de la finca, però, en qualsevol cas, tots els titulars de l'empresa familiar agrària han de ser estrictament pagesos.

Quin és el problema? El problema és que la Llei no fa una definició d'empresa familiar agrària; es limita a assenyalar-li uns requisits, i aquesta manca de definició obliga a recórrer, com a text supletori, a la Llei 49/81, del 24 de desembre, feta pel Congrés de Diputats a Madrid.

De no ser així, es deixaria una via oberta a situacions estranyes, a la incorporació i al fet de poder accedir als plans de modernització societats no plenament agràries, i la llei no exclou, és evident, que les persones jurídiques puguin ser titulars, malgrat que tampoc ho diu, però és evident que no ho exclou quan parla que «...o a diferents persones», una persona individual, un matrimoni, o a diferents persones, per tant, societats no estrictament agràries, societats no expressament identificables amb empreses familiars agràries poden acollir-se als beneficis d'aquesta Llei.

La supletòria 49/81 més el redactat de la Llei la fa permisible perquè les grans explotacions agràries de Catalunya, que res tenen a veure amb empreses familiars, es puguin acollir als beneficis de la Llei, i això és absolut i radicalment contrari a l'esperit d'aquesta, és contrari, a més a més, a la major part de les explotacions agrícoles de casa nostra, i és contrari a la promesa que feia el President Pujol, que aquesta no és una Llei nova, ens la van prometre per abans del 31 de desembre de l'any 1980, hem hagut d'esperar quatre anys perquè arribés a la Cambra, tampoc era la voluntat en el moment en què es feia aquesta promesa.

Nosaltres entenem que avui el que sí que és voluntat de Convergència i Unió, a partir del redactat de l'article primer i de l'article segon, és donar entrada —que són els claus perquè són els que defineixen el que és l'explotació familiar, tota la resta, ho repeteixo, segurament per via de decret s'hauria pogut fer exactament igual— és la voluntat de Convergència i Unió de donar entrada a la Llei a aquestes grans explotacions.

En qualsevol cas, com que no és la nostra voluntat, ja que aquesta queda limitada a fer un Estatut, a fer un Projecte de Llei de modernització de l'empresa familiar agrària, és a dir, de la família pagesa, nosaltres demanem que es voti favorablement l'esmena de rebuig, per tal que el text sigui retornat en la seva integritat al Consell Executiu, i retornat a aquesta Cambra amb les condicions que hem establert.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo en primer lloc a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives les seves paraules sobre la meua persona, però no puc estar d'acord amb les manifestacions que ell ha fet sobre el contingut d'aquesta Llei, sobretot pel que fa a la definició que es fa en la Llei del concepte d'empresa familiar agrària.

Per definir l'empresa familiar agrària, podíem comptar amb el Reglament 797/85, de la Comunitat Econòmica Europea, de millora de l'eficàcia de les estructures agràries, i amb la Llei estatal 49/1981, de l'Estatut de l'Explotació Familiar Agrària

dels agricultors joves.

En la definició de la Llei que estem debatent, utilitzem, des de la perspectiva del camp català, tres criteris emprats en el reglament comunitari i en la llei estatal, la titularitat —l'apartat 2.a)—, la professionalitat i la dedicació, a l'apartat 2.b) de la nostra llei.

Hi ha dos criteris emprats pel reglament comunitari, però no per la llei estatal, que sí que s'empren en la llei catalana, que són la capacitat professional, l'apartat 2.c), i els ingressos majoritàriament agraris, a l'apartat 2.e). Hi ha un criteri emprat per la llei estatal, però no pel reglament comunitari, que és l'assumpció de riscos. La llei estatal, que no ha utilitzat tots els criteris comunitaris, n'empra un altre per substituir-los, el percentatge de treball familiar. Donada la varietat de situacions presents en l'agricultura catalana, s'ha cregut més convenient acollir-se, respecte a això, al reglament comunitari més que a la llei estatal.

De tota manera, el percentatge de treball familiar s'ha incorporat a l'article 5.3 com a característica, que dona prioritat.

És a dir, que de tres sostres que hi ha, el sostre de l'empresa familiar agrària, definit per la llei estatal és el més baix, el sostre de la llei europea és el més alt, i la llei catalana se situa més propera a la seva definició del que és una empresa familiar agrària, al sostre europeu que al sostre català.

En els darrers vint anys, les empreses agràries han tingut dificultats per afrontar la triple exigència del procés de modernització: reduir els costos unitaris, mantenir el seu excedent i adaptar-se als canvis en la demanda. En els seus esforços, els agricultors han afrontat canvis importants, han incorporat millores tecnològiques, com maquinària agrícola, llavors, fertilitzants, etcètera. L'augment de les despeses fora del sector ha caracteritzat tot el procés de modernització agrària. Si bé el producte físic ha augmentat poc, els canvis en la composició de la producció agrícola han estat importants: s'ha evolucionat ràpidament cap a una orientació productiva de ramaderia intensiva. S'ha capitalitzat i s'ha ampliat la dimensió de les empreses agràries, la qual cosa les ha anat portant cap a un major endeutament.

Aquest esforç ha comportat una transformació considerable de l'agricultura, però ha tingut tan sols un èxit parcial. Les empreses agràries eren, en general, massa petites; la política d'estructures agràries és molt limitada. Per exemple, la xarxa bàsica de regadiu a Catalunya continua essent la mateixa que a començament de segle, i ha mancat investigació agrària. En un sector on hi ha uns mecanismes de formació de preus desequilibrats, com és el cas del sector agrari, segons la teoria econòmica tenen tendència a predominar les empreses basades en la propietat de la majoria dels factors de producció; és a dir, que hi ha condicions perquè prevalguin les empreses agràries gestionades directament. Les empreses agràries, com se sap, són força heterogènies.

Com que cada conreu té una dimensió òptima diferent, segons quines siguin les condicions climàtiques i geogràfiques de cada lloc, hom tendeix a tenir empreses agràries amb dimensions diferents. Per aclarir tota aquesta constel·lació d'empreses agràries se solen emprar dos criteris: per un costat, si són familiars o comercials, i, per l'altre, el seu grau d'eficiència. L'objecte d'aquesta llei són aquelles empreses agràries familiars que són, o ho poden ser, eficients.

En els darrers anys, a Catalunya el nombre d'empreses agràries ha disminuït sensiblement. Les empreses agràries predominants en el procés de supervivència han estat les empreses familiars. La majoria de les empreses agràries tendeixen a assolir una dimensió que pugui ser conreada per una família; al seu costat hi ha un nombre reduït d'empreses agràries comercials que, malgrat el seu petit nombre, tenen una incidència prou significativa en l'agricultura catalana, però aquesta Llei no es refereix a aquest tipus d'empresa. Podem mesurar la importància de les empreses familiars agràries, sabent que aporten el 54% de la producció de totes les empreses agràries, i el 69% de la producció generada per les empreses agràries eficients. La ramaderia intensiva d'aviram i de porcí s'ha desenvolupat, sobretot, en les empreses familiars. Això pel que fa a la producció.

Quant al procés tecnològic, sabem que les innovacions de tipus mecànic es difonen de les empreses comercials a les familiars, però en els canvis de conreus i la resta de millores tecnològiques són les empreses familiars les que innoven, i les empreses agràries comercials les que segueixen la innovació.

Malauradament, a partir de 1978, l'agricultura entra en el nostre país en una crisi específica, que colpeja les empreses familiars agràries. Catalunya s'ha anat orientant cap a produccions amb demanda creixent, però l'experiència dels darrers anys ens ha demostrat que aquestes produccions es caracteritzen també per uns costos exògens creixents, i un risc més elevat.

L'articulació amb la indústria alimentària, tot i havent augmentat molt, no està encara prou avançada i els agricultors no han aconseguit participar prou en el valor afegit que genera la transformació i la comercialització dels productes.

L'agricultura s'ha trobat, com a conseqüència de tot això, a partir de 1978, amb una incapacitat creixent per transmetre la inflació de costos als preus dels seus productes. La conseqüència ha estat una crisi de les rendes del sector agrari. La crisi de les rendes agràries és important, no tan sols pel que significa per al nivell de vida dels agricultors, sinó també per a l'evolució del sector agrari a mitjà o a llarg termini, perquè comporta la contenció en la utilització d'*inputs*, un retrocés en la formació bruta de capital, i un endeutament creixent del sector.

Les empreses familiars agràries necessiten ajut per superar aquests problemes, per augmentar la seva productivitat, per adaptar-se millor a un context de mercats inestables i desequilibrats, com ja ha explicat el Molt Honorable Conseller en la seva intervenció. Les empreses familiars agràries necessiten ajut també per fer cara a l'augment de competència dels nostres mercats que comporta l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea, i per fer cara a aquest augment de competència, l'empresa familiar haurà d'augmentar la seva eficàcia; haurà de millorar l'habilitat en la seva gestió, haurà d'augmentar el seu nivell tècnic.

D'acord amb les directrius de la Comunitat Econòmica Europea sobre modernització de les empreses agràries, de 1972, substituïda el 1975 pel Reglament a què m'he referit abans, s'ha elaborat la present Llei, que segueix la línia europea de potenciar les empreses agràries, no només tècnicament, sinó també en la gestió.

La línia conductora d'aquesta legislació és la transformació de l'activitat d'unitats productives senzilles a unitats complexes, que avancen la seva frontera cap a la producció agroali-

mentària, la comercialització i la transformació. El que es vol evitar és arribar al predomini d'una gran quantitat d'explotacions familiars marginals sostingudes gràcies a una política estatal de preus i subvencions que clarament contradiria els criteris de racionalitat econòmica, d'especialització regional i de lliure intercanvi comercial en el context de la Comunitat Econòmica Europea.

Aquesta Llei mira d'ajudar la modernització de les empreses familiars viables; aquesta és la idea clau en què posa èmfasi la legislació europea: la viabilitat. La normativa espanyola, com he explicat abans, fixa el sostre de la llei més baix que l'europea, permetent la modernització d'explotacions menys competitives, la qual cosa discriminaria moltes empreses familiars agràries catalanes.

Paradoxalment, aquestes empreses sí que es podrien acollir als plans de modernització segons la normativa comunitària; la Llei catalana, atenta a les especificitats de l'agricultura catalana, torna a elevar el sostre, situant-lo a un nivell més semblant al de la llei comunitària. Aquesta és la raó que la definició d'«empresa familiar» de la present Llei i de la Llei estatal no siguin coincidents; en canvi, els elements integrants dels plans de modernització i desenvolupament no presenten gaires diferències.

En la seva intervenció, el senyor Maties Vives ha avançat una sèrie de temes, que són els de les esmenes que debatrem tot seguit, a continuació, i, per tant, no hi entraré en detall (*ri-alles*); hi entraré en detall al seu moment, malgrat que a alguns Diputats del final els faci gràcia el que acabo de dir.

Atenent que la Generalitat té atribucions per fer aquesta Llei, l'hem elaborat d'acord amb les directrius de la Comunitat Econòmica Europea, acceptant moltes aportacions dels altres Grups d'aquesta Cambra. Amb aquest marc legal, la Generalitat podrà emprendre una política d'estructures de llarga durada, tendent que el major nombre possible de les empreses familiars agràries puguin superar la seva manca de recursos tècnics i financers, i puguin adaptar-se a les transformacions exigides per l'evolució d'una agricultura que serà ja europea.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Els altres Grups volen fixar la seva posició? Els senyors d'Esquerra? (*Pausa.*) Els senyors del Grup Popular? (*Pausa.*) Els senyors del Grup Socialista? (*Pausa.*) El senyor Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, manifestar la nostra estranyesa, que, davant de la defensa de l'esmena de totalitat del senyor Maties Vives, des de l'escó, donant una importància, se'ns hagi volgut, aquí, al Parlament, donar-nos una lliçó, no precisament d'explotació familiar pagesa; d'una altra cosa, potser per distreure'ns a tots plegats del que realment es volia dir.

El Grup Socialista votarà afirmativament l'esmena de rebuig, entre altres coses, perquè hi ha una cosa que ha quedat ben clara: hi ha hagut una voluntat, fonamentalment pel senyor Grau —i també ho vull manifestar, com a Portaveu del Grup Socialista—, d'arribar a acords profunds en la Llei, menys en la definició i en altres aspectes que la feien progressista, que la feien, en el context europeu, una llei de progrés i de modernitat.

La pregunta, per fer-nos-la més senzilla tots plegats, és:

amb aquesta Llei d'empresa familiar agrària, els grans territoris, els pagesos amb grans propietats —per entendre'ns, aquells que no són pagesos; és possible que es facin el pagès en el Govern de Convergència i Unió, com el senyor Hortalà, que té unes terres, però això no vol dir que sigui pagès, o com el senyor Trias Fargas, que ha rebut durant aquesta anterior legislatura unes ajudes, com a explotació pagesa, com unes ajudes..., em perdonaran el senyors Diputats, però això està en els documents de la Conselleria; no estic dient cap cosa de l'altre món— continuaran rebent, i ara com a explotació o com a empresa familiar agrària, les ajudes de l'Administració catalana, o, al contrari, les ajudes d'aquesta Administració, ¿aniran realment als qui les necessiten, als qui són pagesos, als qui treballen, amb el seu esforç i amb la seva suor, la terra? O anirà, com sempre ha succeït, des de fa ja moltíssims anys —sobretot en aquests últims, de mal record—, a aquells que, precisament, ni treballen ni suen la terra?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. No era la meua intenció intervenir, perquè, després de conèixer les converses prèvies amb partits polítics presents aquí al Parlament, després de com havien anat les tasques a nivell de Ponència i Comissió, jo m'esperava que, en la sessió d'avui, es discutiria allò en què s'està en desacord, s'acceptaria allò en què s'estava d'acord, i que no es faria demagògia. I es fa demagògia.

Aquesta Llei, primer punt, és una llei més progressista que la Llei de Madrid, punt número 1, i punt número 2, demostrable objectivament —i ara els ho comentaré breument—, és una llei més ben adaptada a la normativa europea que la Llei de Madrid. Concretament, són factors d'identitats amb la normativa europea, precisament la definició que nosaltres fem d'empresa familiar agrària, dels elements que integren els plans de modernització: la titularitat, l'exercici de l'activitat agrícola, en conseqüència, en existir una dedicació principal, la gestió personal i directa assumint el risc, i que la renda d'aquella persona provingui essencialment de l'explotació.

Són, així mateix, objectius comuns a la normativa europea l'objectiu que la Llei té, que és l'increment de renda del pagès, i la seva voluntat d'equiparar-la amb les rendes no agràries.

Existeixen diferències; evidentment, que existeixen diferències, però menors que les estatals, fàcilment assumibles a través del desplegament ulterior via decret, i, precisament, diferències que no van en la línia que ha estat apuntada en la crítica anterior.

Concretament, la nostra Llei estableix que atorga un tracte preferencial absolutament més beneficiós a les explotacions situades en zones deprimides i comarques de muntanya, i aquesta diferència de prioritat no és contemplada amb la mateixa importància en la normativa europea.

Abans s'ha dit que la Llei estava plantejada en termes tals que podia donar lloc a l'entrada de persones que no eren pageses, en el sentit usual que li volem donar a aquest mot. Això, evidentment, no és cert. Una persona que tingui professionalitat —bé a través d'estudis, bé a través d'una dedicació al

camp—, que la major part dels seus ingressos procedeixin de l'explotació familiar, que n'assumeixi el risc, que hi tingui dedicació, que és el que estableix la nostra Llei..., si això no emmarca i defineix les característiques d'un pagès, a mi m'agradaria saber què és el que el defineix.

És evident que, en el debat polític, de vegades es pot estar d'acord o es pot estar en desacord, però és evident, també, que és important trobar el to i trobar la fórmula que permeti que el treball en aquesta Cambra sigui un treball constructiu, és a dir, que sigui un treball que es manifesti sobre realitats, i no sobre paròdies de realitats.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, naturalment haurem de repartir el temps de la contestació, és a dir, dos minuts per a cada un.

El Sr. VIVES : Seré molt breu, senyor President; ni dos minuts, perquè jo voldria contestar, òbviament, sense demagògia —i no crec que n'hagi fet en la meua intervenció inicial, senyor Conseller; en tot cas, aquesta és una preocupació que està molt present en mi al llarg de la meua... (*L'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca fa una gesticulació.*) No s'ha referit a mi? D'acord. Gràcies.

Simplement, per llegir el seu article 2 del Projecte de Llei : «a) Que la titularitat de l'empresa en domini, arrendament o parceria o qualsevol altre títol que n'atribueixi el gaudi, pertanyi a una sola persona física, a un matrimoni o a diferents persones que tinguin entre si vincles de parentiu de fins a tercer grau, o la condició de successor *mortis causa*.» Per tant, limitació, l'única que hi ha en la Llei : limitació de parentiu fins a tercer grau, que s'introdueix, com deia abans, gràcies a una esmena del PSU de Catalunya. Però, quins són la resta de requisits? «b) Que el titular o un dels titulars, en el cas que en siguin més d'un, sigui professional de l'agricultura.» pregunta : hi poden haver titulars d'explotació que no siguin pagesos? Sí, o no? Sí!

«Fer que el titular o un dels titulars n'assumeixi la gestió de manera personal i directa.» Pregunta : Hi poden haver titulars que no n'assumeixin la gestió de manera personal i directa? Sí!

Tercer tema : «Que el titular o un dels titulars n'assumeixi també el risc.» Tercera pregunta : hi poden haver titulars que no n'assumeixin el risc? Sí. Per tant, hi poden haver persones no pageses, titulars d'aquestes empreses, que es beneficiïn dels plans de modernització. Sense demagògia, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, si, evidentment, com ha manifestat el senyor Conseller, no és al senyor Maties, quan es referia a fer demagògia, es devia de referir a mi (*L'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca fa una gesticulació*), i el senyor Conseller, amb les seves manifestacions físiques així ho demostra, i el President s'hauria d'adonar que el senyor Conseller confon el que és demagògia amb exemples que clarifiquen una actuació de la Conselleria. El que m'ha de rebatre són els exemples, i llavors sí que em podria dir que he fet demagògia, però, és clar, és que persones que jo entenc que no són pagesos, qualsevol de les senyores i els senyors Diputats que repassi a qui han anat ajudes importantíssimes de la Conselleria d'Agricultura durant tots aquests anys i també durant l'època en què ell és Conseller,

veurà que no són pagesos. En la part clarificadora respecte què significa la definició que el senyor Conseller diu qui és pagès i qui no és pagès, em sembla que la intervenció del senyor Maties la clarifica perfectament. Però hi ha una qüestió que queda molt clara, o que clarifica d'una manera perfecta si la Llei del senyor Miró, la Llei de l'empresa familiar pagesa és progressista o no és progressista : és fixar-se en les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Socialista, o la de rebuig, i el conjunt d'esmenes presentades pels Grups progressistes d'aquesta Cambra, i, per exemple, les esmenes presentades pels Grups conservadors d'aquesta Cambra, que han estat pràcticament insignificants; deuen acontentar els partits conservadors, no precisament els partits progressistes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, podem procedir ja a la votació d'aquesta esmena a la totalitat.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara, passem ja a la part de l'articulat. La primera esmena presentada és a l'article segon, per tant, es proposa de votar primerament l'article primer.

Els qui estiguin a favor de l'article primer, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 60 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Som a l'article segon. A l'article segon hi ha l'esmena número 2, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President. Les esmenes 2 i 3, el nostre Grup les dona per defensades ja que són l'element nuclear de la nostra esmena a la totalitat. Es tracta simplement que en el text a l'articulat estendre la condició de professional de l'agricultura a tots els titulars de l'empresa.

En relació amb l'esmena 4 el que diu és el següent. Es tracta simplement d'afegir una característica més a les que defineixen el que és l'empresa familiar agrària, i diu : «Qualsevol altre que vingui definida en els programes comarcals de modernització de l'empresa familiar agrària, dins l'àmbit o àmbits territorials en els quals estigui ubicada la finca.»

Nosaltres entenem que a l'hora de definir si es fa no sobre la base d'una definició genèrica, sinó sobre la base de requisits a complir el que és una empresa familiar no és el mateix parlar del Segrià que parlar de l'Urgell o parlar de l'Empordà, del Priorat o del Maresme, i consegüentment entenem que caldria afegir-hi un requisit que digui que «aquells que vinguin definits en els plans de modernització dins l'àmbit territorial en el qual es trobi la finca s'incorpora com a requisit». D'aquesta manera podríem contemplar fenòmens com el temps parcial, com la dualitat regadius-secà, com el tipus de conreus, que, en definitiva, defineixen diferents tipus d'empresa familiar agrària que cal preveure en l'articulat de la Llei. La manca d'un marc

global de definició de l'explotació familiar ens obliga a col·locar-lo, això, en l'article segon. És evident que això podria anar a l'article 3, per exemple, sempre que hi hagués una definició global genèrica d'empresa familiar agrària. Com que no hi és no hi ha més remei, senyores i senyors Diputats, que col·locar-ho en aquest article segon.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula al senyor Grau.

El Sr. GRAU : Sí, senyor President, des de l'escó. Ara entrem en una d'aquestes qüestions que en l'esmena a la totalitat he dit que sortien ja a l'articulat.

Aquest és un element prou repetit. L'element diferenciador més important d'aquesta Llei, quant a la definició de l'empresa familiar agrària és l'ampliació que la llei catalana fa de la titularitat a tot el conjunt familiar.

Així es poden contemplar situacions en què coexisteixin diversos titulars de l'explotació i que almenys un d'ells sigui professional de l'agricultura; no és possible que hi hagi una explotació en què cap titular sigui professional de l'agricultura i que s'aculli a aquesta Llei. És a dir, això és un joc de paraules, però hi ha d'haver almenys un titular que sigui professional de l'agricultura.

Posem un exemple d'una situació que es pot donar en què hi hagi diversos titulars d'una explotació familiar agrària i tan sols un o algun d'ells sigui professional de l'agricultura. És el cas, per exemple, d'una explotació que és heretada per diversos germans i que tan sols el que és professional de l'agricultura no ha adquirit la propietat de tots ells, tan sols un d'ells és professional de l'agricultura; almenys aquesta és la intenció d'aquesta Llei.

A més, s'ha de tenir en compte un altre factor i és que el percentatge d'activitat familiar en l'interior de les explotacions segons les estadístiques està disminuint i que en el futur no tots els titulars d'una empresa familiar agrària que tingui diversos titulars podran ser professionals de l'agricultura.

Cal tenir en compte, quan es parla de la definició de l'empresa familiar agrària, que s'ha de lligar entre si totes les condicions, és a dir, que les condicions no són condicions que es puguin complir alternativament, és a dir, no és que siguin o titulars de l'agricultura o que n'assumeixin el risc o una altra d'aquestes condicions, sinó que les han de complir totes simultàniament, i això sí que defineix el concepte d'explotació familiar agrària.

Hi ha una altra qüestió que cal tenir present. Els titulars han de ser persones físiques, no poden ser persones jurídiques i, per tant, no s'hi poden acollir ni societats anònimes, ni societats agràries de transformació, ni societats d'altres tipus.

Cal tenir present que en cas d'haver-hi diversos titulars han de tenir entre si vincles de parentiu fins a tercer grau.

Nosaltres creiem que una cosa és definir l'empresa familiar agrària i l'altra és determinar quines d'aquestes empreses familiars es podran acollir als plans de modernització i desenvolupament. Això es fa a l'article cinquè. Allí s'especifiquen les prioritats i els requisits en funció de la mà d'obra emprada, la renda del treball i els àmbits territorials.

El Diputat senyor Maties Vives ens fa la proposta d'afegir un altre apartat a la definició de l'empresa familiar agrària. Ni en el reglament comunitari, ni en el reglament estatal hem trobat

cap dels punts de la definició de l'empresa familiar que tingués una remota semblança amb la proposta del PSU. No es pot definir el que és una empresa familiar agrària en funció dels criteris conjunturals o canviabls. En canvi, a l'article 5.4, que determina quines empreses familiars agràries es poden acollir als plans de modernització i desenvolupament, ja es diu que es poden establir requisits complementaris en funció dels àmbits territorials.

D'altra banda, si introduïssim el criteri del Partit Socialista Unificat de Catalunya els altres apartats de l'article 2 esdevindrien superflus, perquè la discrecionalitat seria total. Com que no volem tanta discrecionalitat en la definició de l'empresa familiar agrària votarem en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem ara a posar a votació les esmenes d'aquest article 2. Jo pregunto si és factible, si creuen els senyors del Partit Socialista Unificat que podem agrupar-ne, als efectes de votació, algunes. Podem fer-ho amb totes tres? (*Ll. Sr. Torres demana per parlar.*) No?

El Sr. TORRES : Senyor President, demanem votació separada de les tres esmenes.

El Sr. PRESIDENT : De totes tres? Bé, aleshores els qui estiguin a favor de l'esmena 2 (8), del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a la lletra b) de l'article 2, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a l'esmena sobre la lletra b), número 3, també del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que facin el favor de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions.

Ara, finalment, l'esmena a la lletra e) de l'article 2, que és la número 4, i 14 anterior.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin de peu dret.

Els qui hi són en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Ara votarem el text del Dictamen per a aquest mateix article.

Els que estiguin a favor del text del Dictamen per a aquest article 2, en la seva totalitat, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Ara cal tenir en compte que hi ha uns articles als quals no hi ha esmenes, que són l'article 3, 4, 5 i 6. En aquest cas cal aclarir que hi ha hagut uns errors en la numeració d'aquest article final, del 6, que, per tant, el 6 queda també exempt d'esmenes, i aquestes esmenes que s'imputaven a aquest article són del següent.

Hi ha una esmena tècnica al 4, que la senyora Secretària tindrà la bondat de llegir.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «Els Grups parlamentaris sotasignats presenten la següent esmena tècnica al Projecte de Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària. Esmena tècnica número 1, article 4 : suprimir "els acords de col·laboració s'han de subjectar al dret civil vigent a Catalunya"».

El Sr. PRESIDENT : Bé, es tracta d'una esmena tècnica a més signada per tots els Grups, per tant, hem de suposar que no hi ha cap objecció a la seva incorporació.

Anem, doncs, a votar el text del Dictamen per als articles 3, 4, 5 i 6 amb aquesta esmena tècnica.

Els qui estiguin a favor d'aquests textos, que es posin de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests articles, amb la modificació que hem esmentat, queden aprovats per unanimitat dels presents.

Som ara a l'article 7. *(Pausa.)* A aquest article hi ha l'esmena número 5, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar aquesta esmena tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, efectivament l'article 7 on aniria la nostra esmena pretén en realitat estendre els beneficis de la llei a les empreses que no compleixin els requisits que estan especificats en l'article 6 però, únicament, en uns casos concrets. Primer, quan els titulars de l'empresa tinguin menys de trenta-cinc anys; és a dir, que els titulars de l'empresa familiar de menys de trenta-cinc anys podran optar al pla de modernització i desenvolupament sigui quina sigui la radicació geogràfica on es trobi la seva empresa i malgrat que la seva remuneració no sigui inferior al salari brut mitjà dels treballadors no agraris de la seva comarca.

De tota evidència no tenim cap objecció a l'adopció d'aquesta mesura de favor perquè ens sembla just, ens sembla equitable que es vulgui afavorir la permanència dels pagesos relativament joves al front de les explotacions agràries.

L'altra excepció que planteja l'article 7 és quan es tracta d'empreses ubicades en comarques i zones de muntanya i en zones deprimides, eventualitat que recordava l'Honorable Conseller fa un moment. I és precisament ací on se situa la nostra esmena. En realitat es tracta d'una doble excepció : primer, comarques i zones de muntanya; i segon, zones deprimides, car és ben evident que una zona o comarca de muntanya pot no ser deprimida i que una zona deprimida pot perfectament situar-se a la plana. Nosaltres —i això havia quedat molt clar— no tenim ni el més mínim perjudici, tot al contrari, en relació amb les zones o comarques de muntanya. El nostre Grup ha tractat sempre, abans i després del debat i votació de la Llei d'Alta Muntanya, ha tractat sempre de cridar l'atenció dels poders públics sobre l'interès que mereixen aquestes terres del nord del Principat. És evident que hi ha hagut unes desatencions flagrants envers aquests territoris, i l'objectiu principal de la Llei de Muntanya és, precisament, el d'assolir per als seus habitants uns nivells de vida i de serveis que siguin equiparables amb els de les altres comarques de Catalunya. Sense voler pretendre, ni de bon tros, que aquest objectiu ha estat assolit, car encara existeixen moltes deficiències, i la despoblació general continua manifestant-se, també podem afirmar que algunes comarques o zones de muntanya estan asso-

lint actualment nivells econòmics similars o superiors a unes altres zones i contrades de Catalunya. Per tant, dir zones o comarques de Catalunya és adoptar un criteri de territorialitat estricta que al nostre judici no té prou en compte les diferències notables que hi poden haver entre aquestes mateixes comarques, entre si. No volem fer comparacions per no ferir cap susceptibilitat però ens sembla innegable que els nivells poden ser força diferents.

Per altra part, hem de confessar que el concepte «zones deprimides» no ens plau. És un concepte trist, és un concepte paternalista, que només pot acceptar-se en el sentit d'una certa situació econòmica passatgera, temporal, i en un moment determinat.

Comarques que avui poden ser considerades com deprimides, eren ahir riques i plenes de prosperitat. Comarques que avui frueixen de nivells econòmics satisfactoris poden submergir-se demà en situacions dramàtiques de pobresa i de regressió.

I això és vàlid tant per a les zones rurals com per a les zones urbanes, per a les zones altes com per a les zones baixes. Les comarques i les zones no s'installen en la depressió ni surten d'ella com per art d'encantament. Per altra part, és molt difícil determinar on comença i on acaba un estat depressiu com a tal.

És per aquests motius que nosaltres presentem a la consideració de les senyores i els senyors Diputats uns criteris menys paternalistes i assistencials, i més rigorosos i mesurables, és a dir, el salari mitjà dels obrers de Catalunya, i que les empreses ubicades en territoris, siguin els que siguin, tinguin unes remuneracions mitjanes brutes inferiors a la mitjana de Catalunya.

No volem amb aquesta Llei obtenir per als pagesos uns nivells de vida equiparables als dels altres treballadors? No es tracta, per mitjà d'aquesta Llei de coadjuvar el renaixement del sector primari, massa negligit i massa menystingut? Doncs, si és així, com així és, i com així es declara en tots els àmbits dels Grups parlamentaris, tinguem el coratge, no solament de proclamar-ho, sinó de també de posar a contribució els mitjans necessaris per assolir aquests objectius. I aquest mitjà és, al nostre judici, la inserció negra sobre blanc d'aquest principi filosòfic que vol que la nostra aspiració és equiparar realment els nivells econòmics de vida del món rural al sector industrial.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra d'aquesta esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena avança criteris d'aplicació. El criteri avançat per Esquerra Republicana de Catalunya, que té l'avantatge de ser molt genèric, presenta problemes a l'hora d'utilitzar-lo. Hi ha dificultats per calcular el salari brut mitjà; per fer-ho amb precisió s'hauria d'utilitzar a nivell provincial, i això no és desitjable. El criteri proposat és molt sensible a les estructures dels sectors no agraris, i el que ens interessen són criteris agraris.

D'altra banda, en un moment en què hi ha molt d'atur, no té gaire relleu un concepte com el que se'ns proposa. Els resultats d'aplicar-lo a les comarques catalanes són força aleatoris : divideix Catalunya en dues zones, sobre la base de criteris no agrícoles, hi haurien unes 27 comarques que s'hi podrien acollir, i 11 que no. Per exemple, ni l'Alt ni el Baix Penedès no s'hi podrien acollir, i el Tarragonès, sí. No s'hi podria acollir Osona,

però sí el Garraf. No s'hi podrien acollir ni l'Alt ni el Baix Empordà, però sí el Baix Llobregat. Ni el Bages, ni l'Anoia, ni el Baix Camp, ni la Selva, entre altres, tampoc s'hi podrien acollir.

Valorem positivament la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya d'intentar aportar un criteri objectiu i únic, que seria desitjable de poder aplicar, si aquest criteri fos fàcilment utilitzable, però presenta massa dificultats a l'hora d'aplicar-lo. D'altra banda, cal poder afinar els criteris utilitzats, si és necessari, a un nivell inferior al de la comarca. Hi poden haver zones deprimides en comarques que, en el seu conjunt, no ho siguin. A més a més, les comarques de muntanya i les zones deprimides es caracteritzen també per altres trets, a més dels ingressos: serveis, infraestructures, etcètera.

Per tant, tot agraint l'esforç d'Esquerra Republicana per aportar aquest criteri objectiu que nosaltres també hauríem desitjat, mantindrem, malgrat tot, el nostre redactat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem, doncs, a procedir a la votació d'aquesta esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 55 en contra i 22 abstencions.

Ara, anem al text del Dictamen.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen per a aquest article, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Anem ara a l'addició d'un nou article, proposada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant.*) : Sí, senyor President. Què diu aquest article, senyores i senyors Diputats, que nosaltres pretenem incorporar en la llei? Diu textualment el següent : «Quan un arrendatari, o parcer, desitgi endegar un pla de modernització, d'acord amb allò que és previst en aquesta llei, la durada de l'arrendament o de la parceria es prorrogarà, com a mínim, el triple del temps de realització previst pel pla, essent nul qualsevol pacte en contrari. En les relacions amb els propietaris de la finca o finques en relació amb la proposta de realització del Pla, els serà d'aplicació allò que la Llei d'arrendaments rústics preveu per a les obres de millora.»

Què estem dient amb aquest article? Estem intentant preveure una situació que pot ser molt conflictiva en el camp català, que és aquella situació d'aquell arrendatari o parcer, titular de l'empresa familiar agrària —jo crec que el senyor Grau segueix amb la seva confusió mental entre titular de la finca i titular de l'empresa, que són dues coses molt diferents, quan hi ha una herència, senyor Grau, hi poden haver molts hereus sobre la finca. Però no és tan clar que tots siguin titulars de l'empresa, perquè segurament si solament un d'ells és pagès, aquest serà l'únic titular de l'empresa—, vulgui acollir-se al

Pla, i tingui el seu contracte d'arrendament o de parceria a punt d'exhaurir-se. Què succeirà llavors? Succeirà, ras i curt, que aquells que ho facin, donaran l'oportunitat al propietari de beneficiar-se de les obres realitzades, d'acord amb el Pla de modernització, i el titular de l'explotació familiar agrària, de l'empresa familiar agrària no en rebrà cap mena de benefici.

Per tant, nosaltres plantejem, per llei, allargar el període d'arrendament fins al triple, com a mínim, de la durada del Pla. I que no se'ns digui que això es tracta d'un atemptat al principi d'igualtat entre les parts, senyor Grau. La pregunta que nosaltres li fariem és si es tracta de millorar empreses familiars agràries, o no. La pregunta que li fariem és quin arrendatari o parcer s'acollirà al Pla de modernització si no li donem suficients garanties de continuïtat en l'explotació, més enllà del seu contracte normal. És a dir, si no fem impossible que un cop ell ha dut a terme el Pla de modernització, qui en rebi el benefici sigui el propietari, i no sigui aquest arrendatari o parcer. Perquè si la resposta a tot això és el que nosaltres deduïm del text de la llei, i de les seves posicions en contra de l'addició d'aquest article, ens trobaríem davant la paradoxa que estem fent una llei només per a propietaris, quan la immensa major part del territori de moltes comarques de Catalunya es troba sota contractes d'arrendament, o de parceria.

Per altra banda, la llei preveu un mecanisme perquè el propietari pugui oposar-se a la realització del Pla per part de l'arrendatari o del parcer. Per equiparació amb la Llei d'Arrendaments Rústics, i, en definitiva, desapareix el dubte, el trencament del principi d'igualtat entre les parts, perquè aquell arrendatari o parcer que volgués fer el Pla de modernització hauria —i ho diu la Llei d'Arrendaments Rústics aprovada pel Congrés de Diputats i pel Senat, que actua de mecanisme supletori en aquest cas, i nosaltres ho diem explícitament— de comunicar-ho al propietari, i en cas de desacord, l'Institut de Reforma i Desenvolupament Agrari és qui ha d'actuar com a mecanisme arbitral per decidir si el Pla es fa o no.

Per tant, l'article preveu mecanismes arbitrals per referència a la Llei d'Arrendaments Rústics. I que no se'ns digui tampoc que aquest article hauria d'anar, en tot cas, en una llei d'arrendaments rústics. És possible que quan es faci en aquest Parlament —si finalment es fa aquesta llei— això hagi d'anar en aquella llei, però és absolutament necessari i imprescindible que en una llei com la que estem fent, aquest article s'hi incorpori. Es tracta, en definitiva, d'evitar una situació que pot ser molt conflictiva en el camp català o, cosa que fóra pitjor, d'evitar una situació, d'acord amb la qual la immensa major part dels arrendataris i parciers de casa nostra no vulguin acollir-se als beneficis que aquesta llei els atorga, amb la qual cosa estariem fent una llei inútil per a un ampli sector de la pagesia catalana, cosa que no crec que sigui el desig ni del senyor Grau, ni molt menys del nostre Grup parlamentari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Sí, senyor President; cal tenir present que la llei va dirigida a les empreses familiars agràries, i no als individus. Els ajuts van dirigits a l'empresa, no als titulars. La continuïtat del Pla, en cas de cessió de l'empresa familiar agrària a un tercer, assegurada per l'article 19 d'aquesta llei.

L'esmena del PSU intenta resoldre un problema, però

creant-ne un de nou, artificial i, probablement, més gran, la durada d'un pla de modernització és, com a màxim, d'uns 10 anys, segons l'article 9, però pot ser més curta. Apareixeria en alguns casos un problema quan la titularitat de l'empresa resulti no del domini, que per naturalesa és permanent en el temps, sinó de qualsevol altre títol que atribueixi el gaudi, arrendament i parceria, com diu l'esmena, però també poden ser altres. El problema seria que aquests títols que atribueixen el gaudi són, per naturalesa, limitats en el temps.

El PSU vol resoldre aquesta qüestió d'una manera que ofereix tres inconvenients, al nostre parer, insalvables. El primer, que contradiu un principi fonamental en l'àmbit de la llibertat civil contractual, com és que el compliment d'un contracte no es pot deixar a l'arbitri d'una sola de les parts, article 1256 del Codi Civil, i això succeiria en el cas d'acceptar aquesta esmena, ja que la voluntat unilateral de l'arrendatari o parcer, en endegar un pla de modernització i desenvolupament, determinaria una innovació d'un termini contractual que només pot dependre del que digui la Llei d'Arrendaments Rústics o els pactes. La Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària no pot modificar la relació jurídica entre les parts per decisions administratives.

En segon lloc, sí que li diré, senyor Maties Vives, que trencaria el principi d'igualtat jurídica entre les parts, que es refereix a la igualtat material. La legislació arrendatària rústica protegeix la figura de l'arrendatari o parcer, entre altres coses fixant un termini mínim de durada dels arrendaments. Si dintre d'aquest termini l'arrendatari vol promoure un pla de modernització ho podrà fer. En cas contrari, haurà d'arribar a un acord amb el propietari o emprendre un pla de modernització més curt.

En tercer lloc, l'esmena resulta poc encertada tècnicament, la pròrroga es podria produir quan l'arrendatari o aparcer volgués i per al triple del temps de realització previst en el pla, o sigui, uns trenta anys. Si es fa l'any darrer de les pròrrogues legals es podrà estendre el període fins a 45 anys, en lloc dels 15 que assenyala l'article 25 de la Llei d'Arrendaments Rústics. Així es donarien moltes possibilitats de frau de llei.

Sí que li diré, senyor Maties Vives, que la línia correcta en aquesta matèria és protegir els arrendataris a través de la Llei d'Arrendaments Rústics. No podem modificar la Llei d'Arrendaments Rústics a través de la Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària. La legislació estatal, d'altra banda, també ho ha entès així.

Per tots aquests motius, votarem en contra de la seva esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs ara es tracta de votar aquesta esmena d'addició del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara, passem... —perquè aquí com que l'esmena era d'addició d'un nou article, no hi ha text del Dictamen, i per tant no hi ha per què votar-ho—, ara toca l'esmena número 6 a l'article 8, presentada també pel Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, es tracta d'una esmena molt breu, que quan parla dels plans de modernització, el que demana el nostre Grup parlamentari simplement és que, semestralment, s'informi la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del Parlament dels plans avaluats i informats. Jo crec que la importància d'aquests plans en el terreny econòmic i social, i, per tant, en el terreny també polític ha estat posat de manifest per boca de l'Honorable senyor Conseller en la seva intervenció inicial, que aquesta necessitat d'informació al Parlament, per tant, és una deducció lògica de la importància del tema. Jo diria que encara és més important després del debat al qual hem assistit a l'inici d'aquesta sessió, el debat sobre aquest Projecte de Llei, en el sentit d'evitar el rosari de preguntes, d'insinuacions, de possibles concessions d'ajudes a segons qui, que s'haurà d'exercir des de la tècnica de la pregunta o la interpellació, en cas que aquesta informació no sigui efectivament donada.

Per tant, nosaltres el que demanem, simplement, és fer més fluida aquesta informació al Parlament per la importància dels plans aprovats i per evitar aquest rosari de preguntes i interpellacions que forçosament ens veurem obligats a fer nosaltres avui des de l'oposició, segurament i desitjablement vostès demà des de l'oposició, per tal de controlar l'aplicació d'aquesta Llei.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Sí, senyor President, l'article 11 d'aquesta Llei crea una Comissió que informa preceptivament i fa el seguiment de la seva aplicació. D'altra banda, creiem que és una redundància que el Parlament digui en una Llei que es demanarà informació al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; ja té els procediments regulars per fer-ho. Considerem poc adequat posar en cada llei que el Parlament podrà demanar informació periòdicament sobre la seva aplicació.

Nosaltres pensem que els mecanismes parlamentaris que hi ha per demanar informació són suficients, en el cas que estiguessin al Govern, però també serien suficients en el cas que estiguéssim a l'oposició.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Podem passar, doncs, ara a la votació d'aquesta esmena, que és, com hem dit, l'esmena número 6 a l'article 8, presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions.

Ara cal tenir en compte que tenim... Ah, perdó, el text del Dictamen. El text del Dictamen per a aquest mateix article.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Tenim ara els articles 9, 10, 11 i 12, als quals no hi ha cap

esmena, llevat d'una esmena tècnica que afecta l'article 10 i que ha estat signada per tots els Grups presents, i per tant hem de suposar que hi ha unanimitat en aquesta apreciació. Es tracta de la supressió dels apartats 4 i 5.

Els qui estiguin a favor del text... —suposo que podem votar-los conjuntament tots aquests articles, no hi ha cap dificultat a votar-los conjuntament—, per tant, tots els qui estiguin a favor del text del Dictamen per a aquests articles, amb l'esmena tècnica que hem esmentat són... Ah, perdó, a l'article 11 hi ha una altra esmena tècnica, que aquesta sí que cal llegir-la. També presentada per tots els Grups.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Article 11, modificació de la redacció del punt 1. «Es crea una Comissió integrada per representants del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, on, de forma prioritària, seran presents les organitzacions professionals agràries amb les funcions següents.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores queda clar això, eh? Hi ha aquest conjunt d'articles amb aquestes dues esmenes tècniques presentades per tots els Grups.

Els qui estiguin a favor d'aquest conjunt de textos, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui voten en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt de textos ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara per a l'article 13 hi ha l'esmena número 8, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Si la Presidència no hi té inconvenient, defensaré conjuntament les esmenes número 8 i número 9 de l'article 13.

És evident que l'afer d'aval, subvencions, crèdits a empreses públiques i privades ha adquirit aquests darrers temps una importància rellevant. Així hem vist com la Llei de l'Institut Català de Finances, per exemple, ha situat el marc genèric i jurídic per al desenvolupament econòmic i social a través de la concessió d'aval i de crèdits. Més recentment, la Llei de Creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial també ens ha ofert un conjunt de mesures per tal de respondre al repte de modernització de la indústria catalana, que ha de comprendre els milloraments tecnològics de les estructures productives de les petites i mitjanes empreses industrials catalanes.

L'article 13 del Projecte de Llei que estem debatent descriu els possibles ajuts que es poden establir per tal d'estimular l'adopció i la realització dels plans de modernització i desenvolupament integral de l'empresa familiar agrària. El ventall de possibilitats, en línies generals, em sembla satisfactori, però, al nostre judici, alguns punts d'aquest llistat necessitarien ser concretats i ampliat.

En el punt b), per exemple, sobre el que recau la nostra esmena número 8, preferiríem que s'hi afegís l'afirmació que els préstecs o subvencions per a la realització dels plans de modernització no seran inferiors als que es concedeixen per a activitats industrials. Diguem de seguida que no es tracta aquí ni molt menys de lliurar-se a una competència entre Conselleries o entre estaments professionals. Res de tot això. Tan dignes de respecte i atenció són les petites i mitjanes empreses industri-

als, creadores de riquesa i de llocs de treball, com les 135.000 empreses familiars agràries que constitueixen una garantia d'estabilitat i d'equilibri, d'equilibri econòmic, sobretot en uns moments en què tothom coincideix a apreciar que la crisi afecta sobretot els sectors industrialitzats.

Cal que les nostres lleis reflecteixin aquest desig de potenciació del sector agrari tradicionalment marginat. El President Pujol —se l'ha citat molt abundantment avui en aquesta Cambra; jo també en faré una petita citació— va dir en el seu discurs del mes de maig del 84 que la societat catalana, que és una societat molt mentalitzada cap a la indústria, no s'adona prou de la importància de la renda agrícola catalana. No es tracta, repeteixo, de lliurar-se a uns estèrils exercicis de greuges comparatius entre la indústria i l'agricultura, perquè l'una i l'altra són columnes indispensables per al sosteniment de l'edifici de la nostra prosperitat.

Però ja que això és així, ja que la filosofia que inspira aquest Projecte de Llei podria resumir-se en el mot «equiparament», diguem-ho, doncs, i fem-ho dir a la llei, car aquest equiparament ha d'existir quan es tracta de coses tan importants i tan concretes com són els préstecs, els avals o les subvencions.

L'altre punt que ens plauria modificar, i de què és objecte la nostra esmena número 9, és el punt e) d'aquest mateix article. Aquest punt ens parla dels assessoraments i assistència tècnica per a l'elaboració i execució dels plans i, en el seu cas, assistència econòmica per a la redacció dels esmentats plans. En un article publicat fa poc per un diari barceloní, signat per l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Conseller definia els plans de modernització amb la fórmula següent : «l'agricultor es compromet a assolir uns objectius concrets per un període definit, i, per la seva part, la Generalitat aporta la proporció convenient dels recursos econòmics i tècnics necessaris per a convertir els objectius en realitats».

Al nostre judici, l'aportació de la qual ens parla l'Honorable Conseller hauria de traduir-se en el compromís que l'assistència econòmica per a la redacció dels plans assolirà la totalitat del cost, no en certs casos, com diu el Projecte, sinó —diem nosaltres— quan el sol·licitant compleixi els requisits establerts en l'article segon. És a dir, quan la remuneració del seu treball no sigui equivalent als salaris mitjans bruts dels treballadors no agraris de la comarca, i, naturalment, quan es comprometi a dur el pla de comptabilitat que reglamentàriament establirà el Departament d'Agricultura.

En el debat de Comissió se'ns va objectar que això era molt difícil de refusar però que, evidentment, hi havia un problema de recursos, hi havia un problema pressupostari, que desaconsellava l'adquisició d'aquest compromís.

Jo voldria fer una altra citació ara, també de l'Honorable Conseller d'Agricultura, en un recent debat, debat de la sessió plenària del desembre del 84, en el qual, contestant a una interpellació, el Conseller d'Agricultura deia que els recursos, aparentment migrats, del Departament d'Agricultura, adquireixen un cert desenvolupament si es consideren totes les possibilitats. I citava com a exemple, el senyor Conseller, el cas de l'empresa familiar agrària. I deia : «En l'empresa familiar agrària existeixen 156 milions del Pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, del Pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però, a més, existeixen de l'ordre de 656 milions, que van a petar sobre l'empre-

sa agrària, procedents del Pressupost del Ministeri d'Agricultura, total més de 800 milions.

I si a aquests 800 milions s'afegeixen les altres línies del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que incideixen directament sobre l'empresa familiar agrària, representen més de 1.000 milions de pessetes. «Aquest és un exemple», deia l'Honorable Conseller. Per tant, pobres, sí, però miserables, no.

Si nosaltres reeixíssim a fer adoptar aquesta fórmula, desapareix la incertitud i la vaguetat del criteri en certs casos, i s'estableix un criteri de racionalitat i de justícia.

Senyores i senyors Diputats, no ens enganyem; un percentatge important de possibilitats d'èxit d'aquesta Llei serà l'adopció per part dels pagesos de l'oferta que se'ls fa per mitjà dels plans de modernització. Els nostres pagesos, que, com deia un company Diputat, són els millors del món, poden perfectament no ser uns excel·lents redactors. Si realment volem que aquests plans estableixin i que esdevinguin una veritable eina de transformació de les vetustes estructures actuals, hem de fer un esforç, i donar les màximes facilitats als qui han de sol·licitar-les. No a tots, si es vol, però almenys, i en un primer pla, a aquelles empreses, com diu la nostra esmena, en les quals la remuneració del treball sigui inferior als objectius fonamentals que la llei es proposa d'assolir.

Pensem que es tracta d'una reivindicació important, ha de satisfer-se, o no; pot condicionar en certa manera l'evolució esperada dels plans de modernització, tant en quantitat com en qualitat.

És per aquestes raons que demanem el vot favorable a les esmenes 8 i 9 del Projecte de la Llei de modernització de l'empresa familiar agrària.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nivell de les subvencions dels préstecs que s'estableix guarda relació amb la matèria de què es tracta. Normalment, els préstecs en l'agricultura tenen un interès més baix que els que es concedeixen a la indústria, però això, que ha vingut essent així, no es pot ni quantificar ni fer constar en un text legislatiu. Creiem que podria obrir, malgrat els desitjos en contra de l'Illustre Diputat senyor Torres, una competició entre sectors, que crearia tensions i podria esdevenir contraproduent per a la mateixa agricultura.

Jo suposo que la intenció de l'Illustre Diputat d'Esquerra Republicana és la de reivindicar el paper i la posició social dels agricultors, enfront dels professionals dels altres sectors. Precisament aquest és l'objectiu, no ja de l'apartat b) de l'article 13, sinó de tot el conjunt de la llei que estem debatent.

L'aplicació d'aquesta llei obrirà unes vies per a l'equiparació dels titulars de les empreses familiars agràries amb els professionals de la indústria i els serveis.

El redactat del Dictamen facilita l'assessorament i l'assistència tècnica per elaborar i executar els plans de modernització i desenvolupament. L'assistència econòmica per a l'elaboració dels plans queda oberta per a aquells casos en què sigui adequat, però seria excessiu que la Generalitat s'obligués en tots els casos, tenint en compte la diversitat de situacions con-

plades en l'article 5. Sense ser miserables, com que encara som un tant pobres, no podem pagar la totalitat del cost en tots els casos; la Generalitat no té tampoc prou funcionaris per assumir, a través dels seus serveis, l'elaboració dels plans. D'altra banda, l'Administració no pot suplir l'enginy privat. Són els professionals de l'agricultura i no l'Administració qui ha de determinar quina és la composició de les inversions que millor s'adapta a la seva empresa familiar agrària. L'elaboració dels plans de modernització i desenvolupament és un mitjà molt important, a través del qual els agricultors posaran de manifest la seva creativitat, i exerciran la seva iniciativa, i l'agricultura catalana necessita que els seus professionals de l'agricultura, exerceixin la seva iniciativa a l'hora d'elaborar els plans de modernització i desenvolupament. Tot i estar d'acord amb la intenció final de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, no podem estar d'acord amb la seva forma, i, per tant, les votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Hem de procedir ara a la votació. Jo voldria preguntar si... separatament? Molt bé; doncs, posem a votació la primera d'aquestes esmenes, la número 8, i, per tant, els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena número 9.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara, el text del Dictamen per a aquest article 13.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen... (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*)

El Sr. VIVES (*de l'escó estant.*) : El nostre Grup parlamentari demanaria votació separada, en coherència amb la votació que acabem de realitzar, de l'apartat e) d'aquest article 13.

El Sr. PRESIDENT : Per tant, ara, anem a procedir a la votació de la totalitat de l'article, menys l'apartat e), i després votarem l'apartat e), segons el text del Dictamen.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta part, o sigui, amb l'excepció de l'apartat e) ha estat aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I, ara, procedirem a la votació d'aquest apartat e) d'aquest article.

Els qui estiguin a favor d'aquest apartat, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article en el seu apartat e), ha estat aprovat per 60 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

Passem ara als articles 14, 15, 16 i 17, perquè, havent corregut la numeració, les esmenes que abans eren d'aquesta darrera

numeració passen a una altra numeració.

Bé, els qui estiguin a favor del text del Dictamen per a aquests articles, que es posin drets.

Els qui estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquests quatre articles ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I, ara, passem a l'article 18, que té l'esmena número 10, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VIVES (*de l'escó estant.*) : Efectivament, senyor President, una esmena que és de supressió d'un article del text del Projecte de Llei. Concretament, aquest article —l'article 18— diu el següent : «Per tal de facilitar els pagaments derivats de la transmissió de l'empresa familiar agrària, el Consell Executiu, a proposta del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, estableix els ajuts econòmics pertinents.» Però no diu ni de quins ajuts es tracta, ni amb quina forma s'establiran, ni en quina quantia, ni fins a quines limitacions i, per tant, cal preveure que això s'establirà any rere any en la Llei de Pressupostos.

Què és el realment important d'aquest article, al nostre entendre? Senyores i senyors Diputats, es tracta que la Generalitat, per llei, estableix l'obligatorietat dels ajuts en totes les transmissions patrimonials en cas d'empreses familiars agràries. Aquest Diputat voldria fer la pregunta de si això s'ha parlat amb el Conseller d'Economia i Finances; si el Conseller d'Economia i Finances en té coneixement, d'això —aquest matí semblava que no, senyor Conseller, que jo també hi he parlat—, i en qualsevol cas, si després l'hi ha explicat vostè, dubto que, en el curt espai de temps que ha tingut per parlar-hi des que hi he parlat jo fins que hi ha parlat vostè, s'hagi pogut fer un estudi econòmic suficientment exhaustiu i tècnicament prou coherent per saber a quants diners pujarà, això. Perquè el que es diu aquí és que en qualsevol transmissió de finca rústica —perquè la llei és prou àmplia perquè hi entri la pràctica totalitat de finques rústiques de Catalunya— la Generalitat pagarà part de les transmissions patrimonials.

Jo pregunto per què no es fa això en el cas dels habitatges socials? O en el cas dels habitatges de protecció oficial? Segurament, al senyor Conseller d'Obres Públiques i Urbanisme, li agradaria que, per llei del Parlament de Catalunya, se li digués que, en tota transmissió d'habitatges de protecció oficial, o d'habitatges socials, obligatòriament, la Generalitat pagarà part de la transmissió; fóra un gran instrument, en les seves mans. I això és el que diu, aquesta Llei, amb les empreses familiars agràries.

Nosaltres entenem que la Llei 49/81, supletòria, òbviament, del dret que aquí estem legislant, i per referència a les seves Disposicions finals, ja estableix un determinat tipus d'ajuts, lògics quan hi ha acord de col·laboració, és a dir, quan la transmissió es produeix entre el titular de l'explotació i el seu col·laborador, no entre el titular i tercers —que la Llei catalana, evidentment, obre la porta perquè sigui així—, o bé, en cas d'herència, entre titular i col·laborador, no en cas d'una successió entre el titular i una persona que no ostenti la condició de tal i

que no ostenti la condició, en definitiva, de titular d'aquella empresa familiar.

Aquí no es diu, això; aquí es diu que sempre, i en tot cas, la Generalitat ajudarà l'empresa familiar agrària en tots els pagaments derivats de la seva transmissió, sigui del tipus que sigui, i, és clar, continuant la conversa d'aquest matí amb l'Honorable Conseller d'Economia, o aquest és un precepte que no s'aplicarà mai —perquè el Departament d'Economia no el desenvoluparà—, o bé és un precepte que s'haurà de rectificar per manca de diners, per manca de quantificació.

Nosaltres, senyor President, senyores i senyors Diputats, estem d'acord que s'estableixin determinats tipus d'ajuts, però no ajuts indiscriminats, no ajuts en tot cas, no ajuts sempre que es produeixi una transmissió d'una empresa familiar agrària.

Quan hi hagi una d'aquestes empreses amb dificultats de capitalització, d'acord; endavant amb els ajuts, endavant amb aquest tipus d'ajudes, però, quan es tracta, en definitiva, d'una transmissió que ve a representar un increment patrimonial amb empresa plena i absolutament capitalitzada, nosaltres no estem, evidentment, en favor que es faci —aquí, sí— un greuge comparatiu davant de la Llei, en benefici d'aquells que més tenen, i en detriment dels que tenen menys.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, m'imagino, de les dues esmenes, per les paraules de l'Il·lustre Diputat que ha parlat en aquest moment, no? Doncs, a l'esmena número 10. Té la paraula el senyor Parera.

El Sr. PARERA : Gràcies, senyor President. Realment, entrem en el capítol cinquè, en el qual crec que queda molt especificat del que es tracta : de la protecció i la integritat de l'empresa familiar agrària.

Jo crec que la realitat és el que aquí se'ns imposa. I, la realitat, imposa avui... I abans d'entrar en detall en això, voldria contestar les al·lusions fetes pel Diputat senyor Maties Vives, en les quals dubta del coneixement del Consell Executiu. Jo haig de dir, i em consta que és així, que tota llei que arriba a aquest Parlament, té el vist-i-plau, la llum verda del Consell Executiu i, per tant, n'és plenament conscient i responsable, el Consell Executiu, del que porta.

Quan vostè parla, també, d'aquests diners que es destinaran per al patrimoni, no necessàriament han de ser diners a fons perdut, tal com vostè, doncs, ha donat a entendre en la seva explicació. Si bé del que es tracta és de donar aquells ajuts que van en aquella línia del que tantes vegades, amb les famílies pageses, amb les transmissions patrimonials, per no tenir aquest ajut, el que s'ha perdut ha estat l'empresa familiar agrària, de llarga tradició, de moltes generacions, que, en aquests moments, hi ha una diferència de la rendibilitat al cost real de la finca i, si no s'aconseguia aquest ajut, el que perdriem, precisament, està en la línia que en el que per a nosaltres és bàsic i específic en aquesta Llei —que és la defensa dels pagesos, la defensa de l'empresa familiar agrària—, i és per això que nosaltres hi donem molta importància; ja inicialment es preveia en la Llei, però gràcies a una esmena del nostre Grup, es va poder potenciar, concretar, arribar a aquest compromís de cara al futur que, sobre la base de la defensa de no perdre més empreses com està succeint últimament, és important que hi hagi

aquesta afirmació clara i concreta, que va en defensa de la integritat de l'empresa agrària.

És per aquestes qüestions que nosaltres no acceptem, de cap de les maneres, d'una forma molt clara i contundent, que se suprimieixi aquest article.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Passem ja, per tant, a l'esmena número 11, que també presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. En realitat, no és una esmena, sinó que és un vot particular per tal de retornar al text originari del Projecte de Llei, perquè, quan el senyor Pere Parera em deia ara que el Consell Executiu era conscient del que aprovava i del que enviava a aquesta Cambra —jo no tinc, sobre això, el més mínim dubte ni reserva—, i és precisament per això que el Consell Executiu va enviar a aquesta Cambra un text que, en el seu article 18, deia : «Per tal de facilitar els pagaments derivats de la transmissió de l'empresa familiar agrària, el Consell Executiu, a proposta del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, podrà establir els ajuts econòmics pertinents.» No «establirà obligatòriament»; «podrà establir els ajuts econòmics pertinents». I això és el que va aprovar el Consell Executiu, i això és el que segurament devia conèixer el Conseller d'Economia i Finances; no la via imperativa, sinó la via laxa del «podrà establir» en funció d'una sèrie de condicionants que se suposa que, per via reglamentària, caldria desenvolupar.

I nosaltres hem volgut mantenir el text originari com a segona trinxera, en aquest article, després de la proposta de supressió, per deixar clara quina és la nostra posició. Quan la transmissió es produeixi entre el titular i un col·laborador, endavant amb els ajuts a aquesta transmissió! Quan es produeixi en una empresa familiar agrària descapitalitzada, endavant amb els ajuts! Però, en altres casos, no, senyor Parera! Per què? Perquè és evident que avui hi ha molts problemes de pagaments derivats de les transmissions de les finques rústiques; això està claríssim, però, en part, aquests problemes els han provocat vostès. Vostès que, com que no podien modificar el tipus impositiu del 6% sobre aquestes transmissions, el que han fet és aixecar —des que tenen el tribut cedit— el sostre de valoració de cadascuna de les finques, amb la qual cosa amb el que s'han trobat és que uns recursos que abans mai no es feien contra aquests valoracions, ara es fan sempre, i d'aquesta manera, el pagès aconsegueix, per manca de funcionaris que no poden resoldre els recursos en breu temps, com a mínim, retardar sis mesos o un any el pagament de les seves transmissions.

Qualsevol cas d'aquesta política, que és imputable al Departament d'Economia i Finances, i criticable, per tant, al Consell Executiu, que és la que està provocant problemes, no es pot resoldre per la via que aquí s'estableix : d'una banda, el Departament d'Economia i Finances aixeca el sostre de valoració de cada finca; d'altra banda, vostès, amb una llei, els diuen que establirà obligatòriament uns ajuts per compensar aquesta alça en les finques rústiques. No, miri, escolti : valori les finques rústiques just en el que valen, i no cal que parlem d'aquests

ajuts, menys —repeteix— en els casos que jo ja li he esmentat, i que estan en la Llei 49/81. Quan la transmissió sigui de titular a col·laborador, quan es produeixi en una empresa descapitalitzada, o quan l'impost sobre successions s'estableixi entre el titular i el col·laborador com a conseqüència d'aquesta herència, endavant amb aquest tipus d'ajuts que, d'altra banda, la Llei 49/81 ja els estableix : del 50% del seu valor, mentre que vostès, en la seva Llei, no n'estableixen, no en fan cap mena d'esment.

Per tant, en el cas que no fos acceptada l'esmena de supressió d'aquest article, nosaltres, el que proposem és que es retorni al text original, en benefici, òbviament, del Govern, en aquest cas estem actuant, en lloc de l'imperatiu «estableix», el condicional «podrà establir», en funció d'aquest seguit de consideracions que jo li acabo de fer i de les altres que no dubto, amb l'encert que el caracteritza, que el senyor Pere Parera i el seu Grup parlamentari, segurament incorporaran també al Projecte de Llei.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pere Parera.

El Sr. PARERA : Gràcies, senyor President. Evidentment, el que es va aprovar en Comissió, i a través d'una esmena del Grup que represento, lògicament, no es pot modificar ara. Els arguments són... el senyor Maties Vives ja els ha exposat, i jo també, en la defensa de l'esmena anterior, en voler pretendre fer decaure tot l'article, suprimir-lo, han quedat prou clares, i coneixem també en profunditat el tema de les valoracions, i coneixem també en profunditat el tema del que signifiquen les desgravacions del 50%. Però, sobre la base dels arguments que he donat en defensa de l'empresa familiar agrària i de la pèrdua, en moltes ocasions, en moltes i repetides ocasions, i que fa impossible la continuïtat de l'empresa familiar agrària, nosaltres rebutgem retornar, amb aquest vot particular, al text anterior.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per tant, sotmetem a la consideració dels senyors Diputats la votació de l'esmena número 10.

Els Diputats que estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. PRESIDENT : Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Anem a procedir ara a la votació de l'esmena número 11.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 62 en contra i 25 abstencions.

Anem ara a procedir a la votació del text del Dictamen per a aquest article 18.

Els qui siguin a favor del text del Dictamen per a aquest article, que es posin drets.

Els qui hi són en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 62 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Ara, tenim l'esmena número 12, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a l'article 19. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President. Efectivament, és una esmena d'addició a l'article 19. L'article 19 diu el següent : «La inexactitud de les manifestacions fetes, la desviació dels ajuts rebuts respecte de la finalitat atribuïda, o si es dona el cas, l'incompliment del pla de modernització i de desenvolupament integral i, en general, de les obligacions imposades per aquesta Llei, dona lloc que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, després d'instruir expedient, apliqui les sancions pertinents que, si s'escau, poden consistir a la cancel·lació de la inscripció registral, la qual cosa comporta el venciment anticipat dels préstecs concedits, i el retorn dels ajuts atorgats.

»Les mateixes conseqüències comporta la cessió de l'empresa familiar agrària a favor d'un tercer, si el nou titular no es compromet a continuar el pla de modernització i desenvolupament integral inicial i no acabat pel primer.»

És a dir que en cas de cessió —que, d'altra banda, vostès l'ajudaran, perquè en l'article anterior s'han compromès a ajudar aquestes transmissions patrimonials— del titular de l'empresa familiar agrària a un tercer, l'únic que se li exigeix és el retorn del venciment anticipat dels préstecs concedits i el retorn dels ajuts atorgats. Res més.

Què pretén la nostra esmena? Pretén incorporar-hi un tercer apartat que digui : «En qualsevol de les situacions previstes en els dos apartats anteriors» —i tenen raó, els senyors Diputats de Convergència i Unió, quan diuen que això hauria de dir «a l'apartat segon d'aquest article», per tant, en tot cas, jo faig oferta de transaccional, dient en «qualsevol de les situacions previstes en l'apartat segon d'aquest article» — «la Generalitat tindrà dret de tempteig i retracte sobre la finca o finques objecte del pla».

De què es tracta, amb això? Es tracta, simplement, senyores i senyors Diputats, d'evitar la picaresca, d'evitar el fet que un empresari, les finques i el conjunt d'activitats del qual estiguin declarades com a empresa familiar agrària s'aculli a un pla de modernització, transformi la seva explotació de dalt a baix o faci tot això amb diners públics, amb diners, a més a més, se suposa que barats, amb tota la força dels ajuts que li pugui donar la Generalitat i, quan ja tingui la seva finca col·locada en situació de plena explotació, en situació de ple rendiment, digui : «bé, aquesta finca ara se'n va al mercat, que me'n donin preu, retorno simplement el crèdit que m'han concedit i els ajuts que em van atorgar, i aquí s'ha acabat la història.»

Nosaltres entenem que això no pot ser, que com a mínim cal que l'administració, quan utilitza diners públics per millorar finques i preveu ja en la seva mateixa llei la possibilitat d'aquesta picaresca de venda a tercers contempli la facultat de recuperar el valor d'allò realment invertit i, per tant, nosaltres entenem que no incorporar aquest dret de tempteig i retracte en aquest article és la negació mateixa de la base d'aquesta llei i el manteniment d'explotacions familiars agràries viables durant un període de llarga durada.

Precisament, com que es tracta d'evitar aquesta picaresca que sens dubte es donarà, i es pot discutir sobre si la utilitat marginal o l'increment marginal de valors d'una finca en

funció d'aquestes explotacions és més gran o més petit, però, en qualsevol cas, és evident que una finca erma avui, conreada demà, una finca de secà avui, de regadiu demà, una finca que estigui avui en una producció insuficient i estigui en plena producció demà millora el seu volum de venda, el seu preu de venda en el mercat. És evident que l'Administració, en aquest cas, ha de tenir dret a tempteig i retracte per poder quedar-se aquesta finca —evidentment pel mateix valor de venda al mercat— i no només el fet de fer-li tornar els préstecs concedits i els ajuts atorgats.

I amb això no volem desfermar velles polèmiques sobre el fons de terres, sobre l'Institut Català del Sòl Rústic, o sobre els consorcis per a la gestió del sòl rústic de Catalunya, sinó, simplement, donar una garantia a l'Administració que aquesta picaresca no es produirà i que, en cas de produir-se, aquesta Administració, vostès, el Consell Executiu de la Generalitat, tindran a les seves mans l'oportunitat de recuperar la inversió efectuada amb diner públic i barat i evitar que això es converteixi en un element d'especulació i afavorir empresaris que poden ser, segurament, familiars agràries però que, en qualsevol cas, òbviament manifestarien no tenir el més mínim escrúpols.

En conseqüència, nosaltres proposem que s'incorpori la situació de drets a tempteig i retracte en mans de la Generalitat de Catalunya per tot el que fa referència a l'apartat segon d'aquest article 19.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres tampoc volem que se n'aprofitin persones alienes, però creiem que la seva esmena —ho creiem fermament— és inacceptable per dos tipus de raons.

En primer lloc, de tipus tècnic. Els drets de tempteig i retracte són dues manifestacions del que s'anomena «drets de preferent adquisició», els quals presuposen una prèvia alienació dels béns per part del seu titular a favor d'un tercer, en conseqüència de tots els elements necessaris per a la perfecció del contracte, entre ells el preu. De manera que el titular del dret preferent d'adquisició la Generalitat, en el cas de l'esmena del Grup del PSU, pugui subrogar-se automàticament en el lloc del primitiu adquirent.

No és, doncs, possible parlar de drets de tempteig i retracte quan no hi ha una alienació, com succeeix en el supòsit d'aquest paràgraf. I tampoc sembla adient parlar-ne en els casos del paràgraf segon, on del que es parla és de cessió de l'empresa familiar agrària a favor d'un tercer que sense que aquesta sessió exigeixi sempre la traslació de domini, únic cas en el qual teòricament fóra possible l'exercici dels drets de preferent adquisició o bé en el segon lloc de tipus de polític moral. D'algun manera, la configuració d'un dret preferent d'adquisició pel Ministeri de la Llei suposa ja una censió : la pèrdua de la llibertat d'elecció de l'adquirent en el cas d'alienació, que s'ha de correspondre amb la naturalesa de la infracció.

Com ja hem dit abans, doncs, només tindria sentit en el cas que es produís una traslació del domini d'una finca afectada per un pla i no sembla que aquesta realitat mereixi una sanció que pot ser, en aquest cas, molt greu. La realitat d'una consignació d'un preu inferior al real encara avui dia és indiscutible

en el nostre sistema immobiliari que sigui superior, en aquest cas, qualsevol tipus d'infracció per la qual la sanció legal, venci-ment anticipat dels préstecs i retorns dels ajuts es fa ja suficient.

És cert que la Llei estatal reconeix aquests drets de tempteig i retracte a favor de l'Estat a l'article 39, però la seva regulació tècnicament és molt més correcta i parla «en el caso de legislación o título oneroso de una explotación familiar agraria», ho diu a l'article 38, ja està prevista per a uns supòsits diferents, supletorietat respecte dels titulars del dret a reemborsament a aquelles persones que s'han vist perjudicades per la voluntat de protegir la unitat de l'explotació en l'article 30. En canvi, l'incompliment del pla de modernització dóna lloc, a l'article 67, a unes sancions sensiblement semblants a les que preveu el nostre Projecte de Llei.

És, per tant, totalment incongruent poder acceptar aquesta esmena i per això nosaltres la rebutgem.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Hem de passar, doncs, ara a la votació d'aquesta esmena número 12, a l'article 19.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara hem de votar el text del Dictamen per a l'article 19.

Els qui estiguin a favor d'aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per aquest article ha estat aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Ara som ja a la Disposició transitòria, per a la qual hi ha una esmena, número 13, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, de modificació i addició. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President. El que diu el text d'aquesta esmena és afegir una Disposició transitòria a la Llei, en la qual es diu el següent : «Durant el termini de cinc anys, podran optar també a realitzar un pla de modernització i desenvolupament integral les empreses agràries que no reuneixin els requisits a què fa referència l'article 2 d'aquesta Llei però que es comprometin a reunir-los a l'acabament del Pla.»

Saben ja, en conseqüència del debat que hi ha hagut, que l'article 2 d'aquesta Llei és el que estableix els requisits per a la configuració d'una empresa familiar agrària. Per tant, el que planteja el nostre Grup és que aquelles empreses agràries de característiques no familiars que es comprometin a l'acabament del pla a complir tots els requisits que s'estableixen en aquest article segon, és evident que durant un termini a comptar des de l'aprovació de la Llei poden acollir-se al pla de modernització. Fixem un termini de cinc anys per entendre que és un pla suficientment ampli com perquè puguin fer aquesta opció i establim, en definitiva, aquesta Disposició transitòria amb la finalitat d'incrementar i afavorir en la mesura possible l'existència d'aquestes explotacions familiars agràries a Catalunya. No té altra finalitat aquesta Disposició i es tracta, per tant, de permetre que explotacions que no tenen la característica de familiars ni sobre la base de la definició que s'estableix en la Llei 49/81, del Congrés dels Diputats, ni sobre la base dels requisits que se

li obliguen a complir en funció de l'article 2 d'aquesta Llei puguin acollir-se als beneficis d'aquesta durant un termini, limitat i reservat, de cinc anys a partir de la seva aprovació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA : Senyor President, evidentment per a un torn en contra perquè nosaltres creiem que queda prou ben especificat, fins i tot no veiem perquè el partit del PSU manté aquesta esmena transitòria quan realment —i m'estalvio de llegir-l'hi, però totes les senyores i els senyors Diputats poden fer-ho— a través de l'article 5, apartat 2, i en l'apartat a) i b) diu literalment el mateix. Per tant, és una incongruència repetir-ho ara.

I, quant al termini, lògicament això estava pensat en la seva presentació inicial. Ara ha quedat modificat; del termini, doncs, no se'n parla i, per tant, és d'una incongruència total. Nosaltres no acceptem aquesta esmena tot i que la filosofia que defensa l'esmena ja queda, evidentment, totalment recollida en l'article 5, apartat 2, com acabo de dir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, cal procedir, doncs, ara a la votació d'aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor... Perdó.

El Sr. VIVES : Sí, escoltada l'argumentació del portaveu de Convergència i Unió el nostre Grup parlamentari no té cap inconvenient a retirar aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Doncs no cal votar aquesta esmena i el que podem votar és la Disposició transitòria i les Disposicions finals primera i segona, per a les quals tampoc hi ha esmenes.

Els qui estiguin a favor d'aquests conjunt de tres articles, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per la Disposició transitòria i per les dues Disposicions finals ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A la tercera Disposició final hi ha una esmena del Grup Popular, que és d'addició, número 14. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santacreu.

El Sr. SANTACREU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Popular a aquesta Llei hem presentat setze esmenes, quatre ens les han aprovades i cinc les hem transaccionades. Aquesta esmena que avui portem aquí al Ple creiem que és molt important i per això la volem defensar aquí : l'esmena número 14, que proposa d'afegir al nou apartat c) la Disposició final tercera.

A Catalunya, al llarg dels segles, han estat l'agricultura i la ramaderia una de les bases principals del nostre suport econòmic i de la nostra riquesa. Gràcies a la continuïtat de les famílies mitjançant la institució de l'hereu s'han anat transmetent les herències de pares a fills com una conseqüència de tradició familiar. Aquesta tradició no es refereix únicament a empreses de gran potència, sinó que n'abraça també d'altres d'extensió mitjana amb masovers, parcers i llogaters. És aquesta institució de l'hereu la que ha permès que no es fraccionin les heretats repartint-les entre diversos fills.

Així, a Catalunya, tot i que hi ha grans finques de gran ex-

tensió, hi abunden les finques mitjanes, òptimes per al conreu mecanitzat, així com d'altres més petites que juntament amb la ramaderia van aconseguir la seva supervivència.

El que ens sorprèn és que ara, en aquest Projecte de Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària es vulgui canviar el nom de l'hereu per anomenar-lo col·laborador. La figura de l'hereu ha donat renom a tot Catalunya. Al llarg dels temps homes de gran amor per la seva terra, una gran voluntat, van ser capaços d'aguantar les èpoques de crisi i de calamitats i de sostenir aquell patrimoni que després havien de deixar íntegre al seu successor, perquè estaven orgullosos de portar aquesta torxa que els van deixar els seus avantpassats, i eren conscients que la seva obligació era la de conservar aquella herència per damunt de tots els sofriments. Així, al llarg dels segles, Catalunya va conservar intacta la seva força i la seva grandesa per poder afrontar els actuals moments de crisi i de la desconeguda aventura que els espera amb la nostra integració al Mercat Comú.

Anglaterra, amb la pèrdua de les seves possessions colonials, allà pels anys 50, hagué de posar en marxa un pla agrícola ramader. Van parcel·lar les seves grans finques en vint-i-cinc hectàrees, però amb el pas del temps se'n van adonar que l'agricultura i la ramaderia no podien subsistir en unes parcel·les tan petites, d'aquesta extensió. Van haver de produir una nova reestructuració, dividint aquestes altres finques que anaven a parcel·lar, fent-les de setanta-cinc a cent hectàrees perquè poguessin ser rendibles.

Aquí tenim també una experiència a Espanya quan es va fer el Plan Badajoz. El Plan Badajoz va ser un plan en uns governs anteriors (*remor de veus*), amb una gran il·lusió per poder repartir finques grans i poder-les donar a molts parcers. Però va ser un fracàs. (*Remor de veus.*)

Senyors, senyores...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que guardin silenci.

El Sr. SANTACREU : Senyores i senyors Diputats, o ens prenem molt seriosament allò que fa referència a l'agricultura i la ramaderia, o les conseqüències poden ser catastròfiques. Si no s'ajuda amb eficàcia i rapidesa, ens trobarem que, en una o dues generacions, les finques s'aniran fraccionant i es convertiran en minifundis, perquè els hereus no podran pagar els impostos de les transmissions patrimonials *mortis causa*, ni la legítima per als germans. (*Remor de veus.*)

Senyors, senyores i senyors Diputats, aquest Diputat que els parla vol demanar-los una seriosa reflexió sobre la conservació de la institució de l'hereu, la qual no canviem per la nova del col·laborador, que res té a veure amb la nostra història. Conserveu allò que els homes i dones de la nostra terra han respectat al llarg del temps : la institució de l'hereu.

Demano a aquesta Cambra, a tots els Grups, un vot favorable per a aquesta esmena.

Jo voldria recordar les paraules d'un alcalde, i precisament de Convergència i Unió, en un homenatge a un poble del Lluçanès. Aquest alcalde va dir aquestes paraules : «Un poble que no estima les seves tradicions i no és respectuós amb el seu passat ni amb la seva història és un poble mort.»

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA : Gràcies, senyor President. Senyores i se-

nyors Diputats, senyor Santacreu, no es tracta aquí de modificar la figura de l'hereu, de fer-la de l'hereu col·laborador, no necessàriament ha de ser precisament així. Jo també sóc un convençut, com vostè, i sóc a la vegada portaveu de diverses generacions, d'una casa humil, però d'hereus, que estic molt satisfet d'honorar la figura de l'hereu i de ser-ne un fidel continuador. Però, realment, jo crec que moltes de les argumentacions que vostè ha posat no estan d'acord amb el que acabem d'aprovar. Al llarg de tota la llei, pràcticament, la defensa de la família, la defensa de l'empresa, crec que va relligada amb la figura de l'hereu. L'esmena del Grup Popular pot no ser acceptada pel que significaria un trasbals d'incalculables conseqüències en l'àmbit del Dret civil català. El nostre Dret civil català no és un dret especial, que conté una sèrie de normes específiques per regular determinades qüestions puntuals. És un ordenament jurídic complet, és un sistema que no pot acceptar amb facilitat la introducció d'elements o cossos estranys. La Llei estatal va regular àmpliament tot un conjunt d'institucions del Dret civil per tal de protegir la figura de l'explotació, perquè en el Dret civil del Codi civil no protegeix gens la unitat de l'explotació. Però el nostre dret, des de sempre ha tingut cura d'aquesta realitat. Ja en les Corts de Montsó, l'any 1585, parlava zelant per la conservació de les coses. Comença una de les més cèlebres constitucions del nostre Dret civil, i és per això que la llei estatal més aviat ha anat copiant institucions del nostre Dret català.

Tampoc no podem admetre l'accés pur i simple de normes del Dret civil general que s'integrin en el nostre ordenament, encara que expressem que estiguin salvades les especificitats regulades en el Dret civil especial de Catalunya, en el nostre dret, no és especial, sinó que és comú. A tots els catalans ja ens protegeix suficientment la unitat de l'explotació i de l'empresa, i, si no fos així, corregim-ho, però fem-ho nosaltres al Parlament de Catalunya, que no ens vingui imposat des de fora.

És per totes aquestes argumentacions que no podem acceptar l'esmena del Grup Popular.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Debatuda aquesta esmena, hem de posar-la a votació.

Per tant, els que siguin favorables a l'esmena presentada pel Grup Popular a la tercera Disposició final, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 62 en contra i 30 abstencions.

Ara tenim la votació de l'Exposició de motius, dels títols secundaris i de la quarta... Ah, no, perdó. S'ha de votar la tercera Disposició, segons el text del Dictamen. La tercera Disposició final segons el text del Dictamen se sotmet a votació.

Els qui hi siguin favorables...

(*L'I. Sr. Ayguadé demana per parlar.*)

Ah, perdó.

El Sr. AYGUADÉ : Voldria demanar votació separada dels apartats a) i b).

El Sr. PRESIDENT : L'apartat a) per un cantó i el b) per l'altre. D'acord.

Doncs votarem aquesta primera part de la Disposició final tercera, i, per tant, els qui hi siguin favorables, que facin el

favor de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a la Disposició final tercera, en aquesta primera part, o sigui, l'apartat a), ha estat aprovat per 66 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Els qui siguin favorables ara a l'apartat b), que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat b) de la Disposició final tercera ha estat aprovat en el text del Dictamen per unanimitat dels presents.

Ara tenim la Disposició quarta, els títols secundaris i l'Exposició de motius, que no tenen esmenes.

Si no hi ha inconvenient, ho votariem tot conjuntament, segons el text del Dictamen.

Els qui estiguin a favor d'aquest conjunt, que es posin de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt de textos, o sigui, Disposició final quarta, títols secundaris i exposició de motius, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara tenim una esmena al títol general de la Llei, presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, esmena número 15.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Efectivament, senyor President, el que plantejem nosaltres és que la Llei en lloc de dir-se «Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària» es digui «Llei per la Modernització», perquè entenem que la Llei en si mateixa no modernitza absolutament res, que, en tot cas, el que la modernitzaria seria la seva aplicació.

Això no obstant, com que es tracta d'un problema estrictament lingüístic, i per tal de no cansar excessivament l'hereu Parera (*rialles*) en els seus torns de rèplica, el nostre Grup parlamentari no té inconvenient, senyor President, a retirar aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent acabat ja la discussió de tots els detalls d'aquesta Llei, hem d'acudir ara a les explicacions de vot... Ah, perdó, s'ha de votar el títol segons el text del Dictamen.

Els qui estiguin a favor del títol segons el text del Dictamen, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El títol general de la Llei, segons el text del Dictamen, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara sí, doncs, que podem passar a l'explicació de vot.

El senyor Maties Vives té la paraula per fer l'explicació de vot del seu Grup.

El Sr. VIVES : Molt breument, senyor President, atesa l'hora que és. El nostre Grup parlamentari ha votat en contra del que podríem dir que és el cos fonamental d'aquesta Llei, és a dir, la definició d'empresa familiar agrària, entesa amb l'intent d'adaptació a la realitat catalana, que entenem que és el que dona sentit a tota la Llei en el seu conjunt, i, en canvi, hem votat favorablement textos que podrien perfectament haver

estat regulats per decret, amb el benentès que eren textos en la seva immensa majoria transaccionats i, per tant, a partir d'un esforç que nosaltres hem reconegut en els ponents de Convergència i Unió, que no els costaria gaire d'estendre a altres projectes de llei de més importància segurament, sense desmerèixer el que tenim a les mans, que el que avui ens ocupa.

Definitivament fet això, perquè aquest Projecte de Llei —ara ja Llei— no estableix el que és l'empresa familiar agrària; estableix simplement una sèrie de requisits, des del nostre punt de vista insatisfactoris, per tal de configurar el que pot ser una empresa familiar agrària, però aquesta empresa definida, com ho fa la Llei 49/81 amb tota claredat i nitidesa, no està ubicada en el que és la Llei catalana. Què passarà amb aquells béns, mobles o immobles, situats damunt de tal o tal finca agrícola? Forma part de l'explotació, sí o no? En quina mesura? En la mesura que estiguin afegits al procés de producció o en la mesura que estiguin afegits al procés de comercialització. Què succeeix amb els béns aportats a cooperatives per part d'empreses familiars agràries? Formen part de l'empresa familiar agrària o no formen part d'aquesta empresa familiar agrària? Res d'això se'ns diu en aquest articulat. I quan es plantejava per part del senyor Grau que què passa en el cas d'una herència quan va a parar a diversos germans, del qual un només és pagès, és evident que aquí només hi ha un titular de l'empresa agrària, i, en canvi, hi ha molts titulars sobre la finca, i aquest és un tema que no ha quedat gens clar. Al contrari, ha quedat molt poc clar en la Llei que acabem d'aprovar, i serà un cau, una gènesi, si no de conflictes, sí d'utilitzacions indegudes del text legislatiu que acabem d'aprovar per part de persones no pàgeses, per part de societats no plenament agràries, dintre de la limitació del tercer grau que estableix l'article 2.

Nosaltres creiem que s'han obert portes a uns greus perills en el tema de l'atribució de la transmissió patrimonial, i creiem que s'ha fet renúncia expressa a l'exercici de facultats d'autogovern, amb la renúncia als drets de tempteig i retractes. Per tant, el nostre vot, si hagués de ser un vot globalment a aquesta Llei, fóra un vot contrari en funció del nostre posicionament contrari als articles primer i segon, perquè entenem que és una Llei que, contràriament al que hauria de ser el seu esperit, la seva filosofia i el seu contingut, obre portes a empreses no familiars, i per aquest viatge, sincerament, no feien falta alforges, no feia falta esperar quatre anys per poder aprovar una Llei com la que acabem d'aprovar.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, aquesta és l'explicació de vot, la motivació que ha tingut el Grup parlamentari del PSU al llarg del debat que hem tingut entorn de la Llei de la Modernització de l'Empresa Familiar Agrària.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot?

L'Il·lustre Diputat senyor Santacreu té la paraula.

El Sr. SANTACREU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument per a l'explicació del vot que ha donat el Grup Popular a aquesta Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària que avui sortirà d'aquesta Cambra. El nostre Grup ha votat favorablement la majoria dels articles d'aquesta Llei, pràcticament tots, i és perquè entenem que aquesta Llei significarà un avenç, una millor prosperitat, per a la nostra pagesia.

Fa pocs mesos que aquesta mateixa Cambra va aprovar una altra llei d'aquesta matèria, la de Contractes d'Integració, i en la nostra Comissió de treball ara està en projecte el de les Cambres Agràries.

Ens felicitem d'això, perquè significa que el Parlament té consciència de la importància de l'agricultura i de la ramaderia. Ara bé, jo comprenc que l'Honorable Conseller, amb un pressupost per a l'agricultura i la ramaderia que no arriba a un dos per cent del pressupost general, no pot fer miracles. Serà inútil que aprovem lleis, dictàmens, decrets i millores per a la solució dels problemes d'aquesta àrea, perquè amb aquest insignificant dos per cent no sortirem de la tremenda crisi que pateix el nostre camp.

Voldria recordar a aquesta Cambra que fa uns anys, no gaires, els nostres llibres de text afirmaven que la primera riquesa natural del nostre país era l'agricultura. Mira per on aquesta riquesa natural del nostre país gairebé s'ha esfumat. Estem conceptuats dins del concert europeu com un país de segona fila. La Llei que avui aprovem no sé fins a quin punt tindrà efectes positius, perquè, pel que sembla, el pressupost per aplicar les mesures que recull aquesta Llei serà tan petit, que, segons tinc entès, el primer any es podran acollir a aquesta Llei uns mil pagesos, mentre que Catalunya en té trenta mil. També m'agradaria saber com s'aplicarà la selecció d'aquests pagesos que s'acolliran a aquesta Llei.

Honorable senyor Conseller, si no solucionem aquest tema pressupostari, donant una més gran importància al que representa aquesta àrea tan vital com és el sector agrícola-ramader, continuarem igual, amb les mateixes complicacions. Senyores i senyors Diputats, el sector de l'agricultura i de la ramaderia és arreu del món un sector que li tenen una gran atenció i unes grans ajudes per totes les qualitats que mereix aquest ram, de gran importància. Si no ens mentalitzem d'aquesta realitat, el país entrarà en unes greus conseqüències. Per exemple, als Estats Units d'Amèrica, l'agricultura és un dels apartats productius de què més tenen cura. S'ha convertit en el graner del món. Fins i tot l'utilitzen com a arma política, posant traves a la venda dels seus cereals a aquells països que no van d'acord amb ells. A Espanya, el 1982 i 83, vam comprar als Estats Units productes de cereals, els pinsos, 300.000 milions de pessetes. L'any 84, donada aquesta gran collita, que és una de les collites que fa molts anys que no havíem tingut, va rebaixar a 100.000 milions, de què vam pagar 200.000 milions de pessetes.

El nostre país, amb una bona política de finançament, com tenen la resta de països de totes les nacions, i que hi apliquen un sis per cent dels seus ingressos, i així els agricultors poden cada dia competir amb els seus productes. Aquí estem pagant al Banc de Crèdit Agrícola un dotze per cent, més plans, més avals, i més tota classe de correatges, ens anem a un catorze per cent. No hi ha cap pagès que pugui portar la seva barca a bon port pagant aquests interessos. O reflexionem i anem a aquest camp de l'interès barat, o, si no, el nostre pagès no podrà sobreviure.

Jà, per acabar, senyores i senyors Diputats, tinc la ferma convicció que si aconseguim una agricultura i una ramaderia fortes, sòlides i pròspères, també la nostra Catalunya serà pròspèra, sòlida i forta. Amb aquesta Llei no ho aconseguirem si no l'acompanyem amb el pressupost que sigui necessari.

Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Un altre Grup...? El senyor Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, tots hem de sentir-nos satisfets avui d'haver aprovat una Llei que era àmpliament esperada pel conjunt dels sectors rurals, dels pagesos de Catalunya, i també per aquesta Cambra. Fins i tot penso que el senyor Conseller d'Agricultura està tan content d'haver aprovat aquesta Llei que està assegut en el lloc del President de la Generalitat (*rialles*).

Permetin-me, com a inici de la meua intervenció, que els llegeixi una part del text que anava adreçat a una assemblea de pagesos ja fa una colla d'anys, i que em va ser encomanat per un bon sindicalista agrari català : «Algun dia, no massa llunyà, gaudirem, fruit de la lluita actual, de la democràcia necessària que ens permetrà recuperar les institucions que tant necessita i enyora el nostre poble. Una d'aquestes institucions, el Parlament de Catalunya, que en el passat tan beneficioses lleis va aprovar per a tots nosaltres, reglamentarà sens dubte una llei que faci justícia a tots aquells que treballem amb les nostres mans la terra i la reguem amb la nostra única suor. Aquesta llei de l'explotació familiar pagesa haurà de regular...» i així un llarg etcètera. Amb aquest breu escrit el que vull manifestar és que el text alternatiu presentat pel Grup Socialista no és una improvisació feta de pressa i corrents, és el fruit del treball i la lluita de molts companys en el curs dels últims anys, i és per això que avui tots vostès podran comprendre com lamento no haver pogut, per un error administratiu, defensar aquest text en el Ple del Parlament, encara que la defensa en Comissió, les discussions en Ponència i les llargues converses, però, ens demostraren que el resultat hauria estat el mateix. L'esmena a la totalitat amb text alternatiu hauria estat rebutjada i les esmenes, no aprovades en Comissió, haurien seguit la mateixa sort. Permetin-me que entri, amb la benevolència del President de la Cambra, en la qüestió.

A Catalunya hi ha dos models d'explotació familiar agrària. Una, l'empresa agrària, respectable, que potser també se l'ha d'ajudar. I una altra, l'explotació familiar pagesa. La primera ha tingut tradicionalment tots els avantatges; la segona, tots els entrebancs possibles.

L'empresa agrària és la que només utilitza mà d'obra assalariada. L'explotació familiar pagesa és la que només utilitza comunament la mà d'obra de la pròpia família. Em sembla que tot el conjunt de Diputats i Diputades d'aquesta Cambra poden entendre, amb tota simplicitat, la diferència. No entraré, per l'hora, i potser perquè també ho ha fet el Molt Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en la seva presentació de la Llei, en quins són els objectius que el conjunt de partits polítics promet sempre, quan arriben unes eleccions, defensar envers l'explotació familiar pagesa. Entre altres coses perquè tinc la seguretat que tots els objectius són els mateixos, el que passa i el que succeeix és que en molts casos es produeix un curtcircuit a l'hora de governar. Perquè l'explotació familiar pagesa, a diferència de l'empresa agrària, té tot un conjunt de greus mancances. Primer, la deficient capacitat professional dels titulars d'explotacions familiars agràries, que els impedeix accedir a la nova i complicada tecnologia. L'explotació familiar pagesa no disposa dels mecanismes existents de relleu genera-

cional o de la incorporació dels pagesos joves a la direcció de l'explotació. Abans, quan sentia el senyor Pere Parera dir-li que era la continuïtat de tot un conjunt de generacions i que ell era un hereu, i després de l'aferissada defensa del senyor Santacreu també de la figura de l'hereu, jo, assegut al meu escó, l'únic que pensava era : quina sort que tenen. Perquè a Catalunya hi ha molts pagesos que no han tingut la sort de ser hereus, ni tan sols de ser cabalers, i, en molts casos, eren hereus de quasi res, i del poc que heretaven després ho perdien per tot un conjunt d'accions, evidentment, d'aquells que defensaven l'hereu. El que passa és que l'hereu es pot entendre de moltes maneres. Permetin que els digui, per exemple, que un pagès de quaranta-cinc anys, amb fills, encara avui a Catalunya ha de demanar permís moltes vegades al seu pare per poder comprar, què els diria, no ja un tractor, sinó, de vegades, una petita eina de treball.

Tercera, l'explotació familiar pagesa té mancances per la inadequació tècnica econòmica de la mateixa explotació, per les seves dimensions, per la utilització de tecnologia endarrerida o inadequada, per la mala utilització dels *inputs*, per descapitalització, per orientació productiva no adequada al mercat, i un llarg etcètera. L'explotació familiar pagesa ha de suportar totes les condicions desfavorables per a l'activitat agrària, ja sigui el clima, el sol, les agressions ambientals de la indústria, de les ciutats, de les urbanitzacions, dels aprofitats, etcètera. Anava a dir una paraula que no dic.

Cinquè, l'explotació familiar pagesa està fortament condicionada pel règim d'apropiació de l'ús de la terra. L'explotació familiar pagesa té una situació d'inferioritat respecte a qualsevol risc, en un moment donat un pagès pot perdre totes les seves produccions per un estrall meteorològic o per un efecte sanitari. La manca d'accés a la transformació i comercialització, per tant, aquesta explotació familiar pagesa no pot accedir al benefici afegit de la transformació dels seus propis productes i de la comercialització.

Així aniria citant un llarg etcètera, quasi res, senyores i senyors Diputats em podrien dir tots vostès. Perquè tots aquests déficits que pateix l'explotació familiar pagesa respecte a l'empresa agrària cal que siguin superats per una llei, llei que comptarà per al seu desenvolupament amb recursos escassos. Hem sentit el Govern de la Generalitat de Catalunya, el Govern Pujol, queixar-se moltes vegades que hi ha una falta de diners; evidentment, hi haurà recursos escassos.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. AYGUADÉ : Demanaria dos minuts més, si us plau, si és possible. Amb la mateixa benevolència que avui hi hagut en l'explicació de vot d'altres textos normatius.

El Sr. PRESIDENT : Li prego que abregui tot el possible.

El Sr. AYGUADÉ : Moltes gràcies, senyor President.

És per això que la Llei, en primer lloc, fos selectiva, i definís com a explotacions familiars pageses aquelles explotacions que ho necessitessin i, a la vegada, poguessin complir els objectius abans esmentats, perquè hi haurà pocs recursos. És selectiva la Llei aprovada? No. Amb la definició que hem aprovat, i que preteníem esmenar els socialistes, totes les empreses agràries de Catalunya podran ser acollides per aquesta Llei. Per tant, serà el senyor Conseller qui farà la selectivitat. Tremolo només de pensar-ho. Tampoc preveu un règim de prioritats respecte a

rebre els ajuts migrats de l'Administració per ajudar les explotacions familiars pageses. Permet la Llei aprovada, i que el Grup Socialista pretenia esmenar, accedir a l'explotació familiar pagesa al sector de transformació i gaudir dels beneficis afegits que això comporta? No. No, perquè no van ser acceptades les esmenes que pretenien introduir en la Llei la possibilitat de fomentar l'associacionisme d'explotacions familiars pageses com existeix en altres països d'Europa, que és l'única fórmula que permetria a aquesta disposar dels mitjans necessaris per transformar i comercialitzar, a la vegada que reduir costos. L'excusa del Grup de Convergència i Unió és : ja presentarem una llei que reguli l'agricultura de grup.

A última hora hem pogut, a través d'un sistema poc ortodox, introduir una sèrie d'esmenes, esmenes tècniques, que han millorat fonamentalment el text en el que es refereix a la figura del collaborador i a la figura de l'hereu. També estem en desacord amb l'aprovació de l'article que obliga la Conselleria a establir ajuts indiscriminats per a les transmissions patrimonials, perquè el Grup Socialista està convençut que aquestes ajudes només poden ésser realitzades en aquells casos en què la transmissió patrimonial es fa de titular a successors que treballen directament la terra, mentre que en aquells casos en què els successors tinguin altres ocupacions, aquestes transmissions patrimonials cal gravar-les, per impedir l'absentisme i l'especulació de la terra i donar mobilitat als efectius de terres, perquè aquestes puguin ésser adquirides pels pagesos.

No faré esment, perquè m'allargaria moltíssim, a tot el conjunt de millores de tot tipus —polítiques i tècniques— que han estat introduïdes per l'acceptació d'esmenes del Grup Socialista.

El que vull dir amb tota claredat és que agràim, o ens felicitem tots plegats, de la bona collaboració que hi ha hagut en Ponència i en Comissió per buscar en el diàleg la introducció de transaccionals, que han millorat substancialment la Llei i que l'han posada a un nivell europeu, que el primer text presentat pel senyor Conseller no hi era.

I, perdonin, i per acabar, amb un segon, dir-los que quan jo sentia el senyor Conseller en la presentació de la llei lloar el conjunt de qüestions que la llei aportava a l'explotació familiar agrària del nostre país, eren, la majoria, esmenes introduïdes pel Grup Socialista. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre Grup...? El senyor Víctor Torres té la paraula per a parlar en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. TORRES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Nosaltres pensem que la pregunta que en aquest moment hauríem de fer-nos, és la següent : respon, efectivament, la Llei que acabem d'aprovar a la necessitat de modernitzar i desenvolupar les empreses familiars agràries? O, millor dit, podrem amb aquesta llei assolir aquests objectius?

Els hem de confessar que nosaltres no som excessivament optimistes. El temps dirà si les modestes ofertes que es fan als pagesos seran prou temptadores perquè els donin bon acolliment. Si ens limitem a complir l'expedient, a quedar bé, i a dir que hem fet el que hem pogut, i esperar que els pagesos vinguin a sol·licitar els plans de modernització, som francament pessimistes sobre l'esdevenidor d'aquesta llei. En canvi, si

prenem iniciatives, si s'executa una vasta i profunda tasca informativa i de divulgació, per tal de conscienciar el món rural dels possibles avantatges que ofereix la llei, i, sobretot, si els ajudem que ho sollicitin, facilitant-los totes les gestions, és possible que arribem a evitar actituds de passivitat o d'indiferència.

És amb aquesta condició i amb una real voluntat de transformació de les estructures agràries, transformació que ha de ser impulsada pel Departament d'Agricultura, pels seus organismes qualificats, que podem esperar resultats positius d'aquests articles que han esdevingut Llei de Catalunya.

Ens cal reconèixer una vegada més, i ho reconeixem amb alegria, que hi ha hagut comprensió i desig de diàleg per part de la majoria parlamentària. No es pot dir, evidentment, que és una llei totalment consensuada, però sí que ens atrevim a afirmar que el seu contingut ha estat netament millorat per les aportacions dels Grups parlamentaris.

Ens felicitem, doncs, d'aquesta actitud oberta, que ha permès que el nostre Grup, per exemple, vegi aprovades en Comissió la major part de les seves esmenes.

També ens felicitem que s'hagi incorporat al text del Projecte, encara que sigui tímidament, la iniciativa socialista relativa a la figura del col·laborador, que és una mancança que tenia el Projecte inicial. Caldrà seguir de prop l'aplicació d'aquesta Llei, i observar els graus d'acceptació i d'interès que suscitarà dels mitjans agrícoles, car no hi ha millor termòmetre per valorar la bondat d'una llei, d'una llei escrita, que el veredict de aquells que han d'utilitzar-la.

Desitgem de tot cor, ja no cal dir-ho, que aquest veredict sigui totalment favorable, i per la nostra part farem tot el possible perquè així sigui. I és amb aquesta esperança que deixem constància dels nostres vots, generalment favorables, a la Llei per a la Modernització i Desenvolupament de l'Empresa Familiar Agrària.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Parera té la paraula per expressar la posició del seu Grup.

El Sr. PARERA : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats; el Diputat que els parla avui està molt convençut i està content. Està content perquè en aquest Parlament s'aprova una llei agrària, una llei que ha de ser un motor de desenvolupament del nostre camp, i no és veritat quan es diu que el nostre camp està mort i no té il·lusió. El nostre camp, a través de la seva gent, a través de l'esforç diari manté una il·lusió i una coherència en un futur, en un futur que no cal dir que no és fàcil, que no està molt clar en moltes de les seves produccions, però que és un futur que aquests homes, aquesta gent, aquest conjunt de gent basat, prioritàriament, en l'empresa familiar agrària, crec que a través d'aquesta Llei, com molt bé anava analitzat i desgranant l'Honorable Conseller en fer la presentació de la Llei, dóna —i n'estic fermament convençut—, que a través del desplegament posterior que a partir d'ara es pot fer d'aquesta Llei, és on, acollint-s'hi la pagesia que fins al moment, jo també n'estic convençut i així ho he pogut constatar, que al moment que aquesta Llei s'ha anat a explicar, s'ha anat a demanar opinió al conjunt, no solament de forces polítiques, que encara que hagin fet aquí unes crítiques aferrissades, veiem que en el seu conjunt, doncs de

les 81 esmenes inicials n'han arribat 15 al Ple, n'han estat transaccionades més de 20; n'han estat acceptades per a un conjunt de Grups, que van des d'11 el Partit dels Socialistes fins a 3 en el Grup d'Esquerra Republicana, 7 el Grup d'Aliança Popular, i 8 pel Grup del PSU, demostren aquesta voluntat expressada, i a mi m'ha agradat sentir que el conjunt de ponents en l'explicació de vot han agraït la capacitat, la voluntat en tot moment de col·laboració a millorar aquesta llei, que, en moltes ocasions, i no solament avui, dóna que en el moment de l'explicació de vot, o en l'aferrissada defensa d'algunes de les posicions, no sembla pas que hi hagi aquesta voluntat de consens.

Jo estic convençut, n'estic convençut, i com he dit abans, quan he començat, que el conjunt d'organitzacions professionals agràries, el conjunt del sector, el sector social i econòmic del camp a Catalunya, està content. A partir d'avui estarà molt més content en poder disposar d'una eina, d'una eina que està en congruència amb l'agricultura moderna, amb l'agricultura competitiva que necessita en introduir-nos en aquests moments a competir amb els països del Mercat Comú. Que és coherent també amb aquella Llei de Bases 49/81, que des de fa uns anys l'Estat espanyol va aprovar, i que alguns dels seus desplegaments no han estat fets, i els altres s'han fet amb molta lentitud, i que el conjunt de beneficis, tampoc el pagès els ha pogut constatar i aprovar. És també des del compromís ferm d'aquesta Cambra, que a través de la portada d'aquesta Llei pel Consell Executiu, des del futur també hi ha unes garanties plenes que hi haurà una aportació econòmica per al desenvolupament d'aquesta Llei, i això és un compromís seriós, que en un Diputat com jo, del sector agrari, satisfà moltíssim, moltíssim, poder haver arribat avui a l'aprovació d'aquesta Llei.

És per totes aquestes qüestions que estic plenament convençut que a través d'aquesta Llei que acabem d'aprovar, podem fer una empresa més viable, que pugui garantir unes rendes, i que pugui generar una perspectiva de confiança, d'il·lusió, millor per al conjunt d'aquesta pagesia.

I és amb aquesta il·lusió i amb aquesta confiança que us dono les gràcies, i em retiro deixant com molt satisfet per la tasca d'aquesta Llei que acabem d'aprovar, que encara que en alguns moments no centri molt l'atenció d'aquesta Cambra, crec que per al conjunt del poble català, i especialment de la seva pagesia, és un dia important i agradable.

Per tant, moltes gràcies.

Designació de dos membres del Consell Consultiu

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a passar ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la designació pel Parlament de dos membres del Consell Consultiu, segons l'article 3.1.a) de la Llei 1/1981, de 25 de febrer, de Creació del Consell Consultiu. (*Remor de veus.*)

Prego el senyor Secretari que tingui la bondat de llegir l'article 3.1.a) d'aquesta Llei del 25 de febrer, de Creació del Consell Consultiu.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Article 3, de la Llei 1/81, del Consell Consultiu de la Generalitat. Apartat a) : Cinc seran designats pel Parlament de Catalunya, per majoria de tres cinquenes parts dels Diputats.»

El Sr. PRESIDENT : En compliment d'aquesta Llei, el 30 d'abril de 1981, el Parlament de Catalunya nomenava els primers membres del Consell Consultiu. El 18 de maig de 1983, d'acord amb la Disposició segona de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu de la Generalitat, renovava tres membres del Consell Consultiu. Atès que el mandat dels membres del Consell Consultiu té una durada de quatre anys, cessen ara els senyors Robert Vergés i Cadanet i Francesc de Carreras i Serra. Correspon, per tant, d'acord amb l'apartat 2 de l'article 3 de la Llei damunt dita, de procedir a l'elecció de dos nous membres. D'acord amb la lletra a) de l'apartat primer, es requereix majoria de tres cinquenes parts.

Anem a procedir ara, doncs, a la votació. El senyor Secretari anomenarà els senyors Diputats per ordre alfabètic perquè vinguin a la Mesa i dipositin llur vot a l'urna.

(L'I. Sr. Secretari Primer anomena les I. Sres. Diputades i els I. Srs. Diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix momentàniament.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Algun senyor Diputat no ha estat anomenat? Per tant, iniciem ja l'escrutini corresponent.

(L'I. Sr. Vice-president Primer procedeix a l'escrutini dels vots.)

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a donar el resultat de l'escrutini. El senyor Carreras ha obtingut 87 vots; el senyor Robert Vergés, 81 vots; el senyor Joan Piqué Vidal, 1 vot; hi ha 16 vots en blanc, i la Mesa ha estimat, en virtut de l'aplicació del contingut del punt 1 de l'article 3 de la Llei que estem aplicant, ha considerat que hi havia un, dos, tres, quatre, cinc... sis vots, no, cinc vots nuls.

Aquest, doncs, és el resultat. Com que tant els 87 vots com els 81 sobrepassen o igualen el 60% que s'ha de tenir com a quòrum, queden proclamats aquests dos membres del Consell Consultiu.

Bé, anem ara, doncs, a suspendre la sessió fins demà, i la convoquem per a dos quarts de deu del matí.

(La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i dos minuts.)

Nota de la Redacció

El lector és pregat de prendre nota de la següent rectificació al *Diari de Sessions*, sèrie P, número 25, corresponent a la Sessió Plenària núm. 24, del dia 24 d'abril de 1985, pàgina 1183.

On diu : «*El Sr. CASALS I PARRAL*»

Ha de dir : «*El Sr. PUJOL I FOLCRÀ*»